

Vem är den
OSYNLIGE

Vem är den
OSYNLIGE

Berättelser om oförklarliga händelser

Anita Barker Andersen

Tillsammans med Lena Rosdahl och
Åse Ogenblad Larsson

OmegaSkrift
www.omegaskrift.nu

SJÖBERGS
FÖRLAG

VEM ÄR DEN OSYNLIGE
Copyright © Anita Barker Andersen, 2016

Utgiven på OmegaSkrift
www.omegaskrift.nu
Tfn: 0522-33480
och Sjöbergs Förlag AB
www.sjobergsforlag.nu
Tfn: 019-18 60 10

I samarbete med
Kvinnotidningen Junia – www.junia.se

Layout och omslag: Joel Sjöberg
Omslagsbild: Adobe Stock

Bibeltexterna är hämtade från Nya Levande Bibeln (NT)
Svenska Folkbibeln 2015 (GT)

Tryck: ScandBook, Falun 2016
ISBN: 978-91-981373-3-0

INNEHÅLL

Inledning	7
1. Livscoach och guide	11
2. Överläkaren	45
3. Beskyddaren	67
4. Frid och trygghet	89
5. Försörjaren	103
6. Livsförvandling	119
Tack	131

INLEDNING

När den förste ryske kosmonauten kom tillbaka från rymden och fick frågan om han sett Gud, blev hans svar: "Nej!" Dåvarande Sovjetunionen basunerade då ut att det inte finns någon Gud. När den förste amerikanske astronauten kom tillbaka från sin rymdfärd och fick samma fråga, blev hans svar: "Jag hade fått se Gud om jag hade klivit ur min rymddräkt!"

En kosmonaut och en hjärnkirurg diskuterade om Gud finns eller inte. Kosmonauten sa: "Jag har varit ute i rymden flera gånger, men aldrig har jag sett Gud eller änglar." Då svarade hjärnkirurgen: "Jag har opererat många kloka hjärnor, men aldrig har jag sett en enda tanke."

Någon har sagt: "Att leta efter Gud i rymden är som att leta efter bagaren i bullen."

Titeln "Vem är den Osynlige" är hämtad från ett kapitel i Bibeln som handlar om trons hjältar. Där står det om Moses "att han höll ut därför att han liksom såg den Osynlige."* Det är ett favoritord för mig personligen. Som synskadad sedan tonåren med två procents syn har jag haft många tillfällen i livet att fästa blicken på den Osynlige. Jag vill försöka förmedla till dig vem Han är – den Osynlige. Man ser Honom inte, men man kan se vad Han har gjort och vad Han gör. Ebrahim från Mellanöstern fick verkligen se vad den Osynlige kan göra.

---

* Hebreerbrevet 11:27, Folkbibeln 2015

Ebrahim blev under en tid i fängelse mycket svårt torterad. Detta gjorde hans högra hand och arm helt obrukbara och han hade alltid armen i en mitella. Han lyckades fly med sin familj till Sverige och efter en lång asylprocess fick de till slut uppehållstillstånd. Under den tiden blev Ebrahim kristen och gick till en församling där man ofta bad för sjuka i gudstjänsten. Ebrahims hand var knuten, varig och illaluktande och vid ett läkarbesök fick han beskedet: "Nästa vecka kommer vi att amputera din arm, det finns inget mer vi kan göra." Då svarade Ebrahim: "Jag vill först se vad min Gud kan göra!" Följande söndag gick han fram för förbön i gudstjänsten. När han hade återvänt till sin plats, uppmanades alla att lyfta sina händer och priså Herren. En läkare som stod bredvid Ebrahim utropade: "Men du lyfter ju din arm Ebrahim!" Miraklet hade skett! Ebrahim lyfte sin arm som han inte kunnat göra på många år. Han öppnade den knutna handen och all smärta var borta. Ebrahim fick se vad hans Gud kan göra och det blev ingen amputation.

Jag, Anita Barker Andersen, var med på gudstjänsten och hörde honom också söndagen därpå då han berättade om miraklet som skett. Mer än 20 år har gått sedan den här händelsen och jag har fått personlig kontakt med Ebrahim som numera kan konstatera att han faktiskt fått en helt ny arm. Han är idag mer än 60 år gammal, den vänstra armen har gråa hårstrån medan den högra armens hår är svarta. Gud skapade något helt nytt och Ebrahim har verkligen fått ett gudomligt ingripande i sitt liv.

I den här boken kommer du att få läsa många berättelser om människors oförklarliga upplevelser, i stil med Ebrahims. Jag älskar berättelser om och med barn. Långt innan radioprogrammet Karlavagnen fick höra talas om den här spännande händelsen, berättade några vänner till familjen hela historien för mig.

En medelålders man, Anders, ringde in till Karlavagnen i P4 och berättade:

"Som barn bodde jag i Stockholm. När jag var 10 år hade min bästa kompis Einar ett marsvin, som var hans dyrbaraste ägodel.

En dag gjorde vi en fallskärm till marsvinet av en plastpåse och snören. Jag åkte upp till tionde våningen i ett höghus och Einar väntade nere på gatan: "Kusten är klar", ropade Einar och jag släppte marsvinet från en balkong. Einar skulle fånga upp den nere på trottoaren. Fallskärmen fungerade alldeles utmärkt, men en vindpust kom och hela ekipaget lyfte över taken och seglade in mot centrala Stockholm. Vi hade ingen aning om vart." Nu var Anders fråga i Karlavagnen: "Är det någon som vet vad som hände med vårt marsvin?"

Efter ett tag gick programmet i repris. Då ringde en äldre dam från Umeå till Karlavagnen och berättade att när detta hände, bodde hon med sin familj i Stockholm. Hennes dotter ville så gärna ha ett marsvin. Varje kväll bad hon i sin aftonbön: "Gud, glöm inte bort att jag vill ha ett marsvin!" En dag var familjen på Hötorget när flickan plötsligt ropade: "Pappa, pappa, titta däruppe kommer ju mitt marsvin! Gud har skickat mitt marsvin!" När de tittade upp mot himlen upptäckte de det märkliga ekipaget, som sakta dalade nedåt i en liten fallskärm och landade i ett träd. Med hjälp av brandkårens stege kunde de få ner marsvinet och det överlämnades till den lyckliga flickan. (YouTube, "Marsvin hoppar fallskärm")

I Bibeln finns många olika namn på Gud, varje namn visar en egenskap och förmåga hos Gud. Vi har valt att beskriva några av dessa, de så kallade "Förbundsnamnen". De namnen kopplar vi till ett 50-tal livsberättelser från vår nutid. Jag har haft personlig kontakt med alla som medverkar och berättelserna är bekräftade. I slutet av varje kapitel kommer berättelser från Jesu tid och några frågor som du själv kan fundera kring.

Ett av våra barnbarn kom med dessa förlösande ord i en kris-situation. "Den Osynlige kommer alltid i grevens tid." Sjuåringen hade då ingen aning om varken situationen eller vem den osynlige är och orden blev för oss en hälsning från Honom, den Osynlige.

TÄNKVÄRT

Billy Graham, en av 1900-talets mest kända evangelister, hade en stor kampanj i London. Han skrev ett brev då han var på sitt hotell. När han skulle posta det visste han inte var postkontoret låg. Han gick gata upp och gata ner, men fann det inte. Billy mötte en liten pojke och frågade om han visste var posten låg. ”Jo”, svarade pojken, ”du går så och så och så och på nästa väg till vänster ligger det.” ”Det var snällt av dig, tack för hjälpen! Du vet nog inte vem jag är. Jag heter Billy Graham, jag är evangelist och har stora kampanjer över hela världen. Just nu är jag på Wembley Stadium och där skall jag ha ett möte ikväll. Det skulle vara roligt om du ville komma. Jag skall tala om vägen till Gud.” Då tittade pojken på honom med stora ögon. ”Ska du tala om vägen till Gud, du som inte ens hittar till posten!”

En förskoleklass fick i uppgift att rita var sin teckning. Fröken gick runt i klassen och tittade på barnens arbeten. Hon frågade en flicka: ”Vad är det du ritar för någonting?” ”Jag ritar Gud.” Först var fröken lite tyst, sedan sa hon: ”Men det är ju ingen som vet hur Gud ser ut.” ”Men det kommer de snart att veta,” svarade flickan utan att tveka.

1

LIVSCOACH OCH GUIDE

- HERREN ÄR MIN HERDE

Herren är min Herde
mig skall inget fattas ...
– Psaltaren 23:1

TONÅRSTJEF PROVARE ALLT FRÅN HASCH TILL HEROIN

För 25 år sedan besökte en ung kvinna från Stockholm vår församling i Uddevalla. Hon berättade om en före detta arbetskamrat Maria, som var väldigt illa däran. Maria hade ett mycket tufft liv, hon var väldigt svårt sjuk och låg på sjukhus. Det var en kamp på liv och död. Maria ville att vi skulle be att hon blev frisk och att hon skulle få ett förvandlat liv. Vi har sedan på avstånd fått följa Maria genom åren och glädjas åt förvandlingen och hennes nya liv.

Maria berättar:

”Under mina första år i skolan var jag den duktiga och mycket ordentliga flickan. Min mamma talade ofta om vad som var rätt

och fel. Hon pratade med mig om rökning, alkohol och droger. Det var vid den tiden helt främmande för mig att använda någon form av droger. När jag var 13 år skilde sig mina föräldrar och mamma flyttade utomlands med en annan man. Strax innan hade min pappa berättat för mig att han inte var min riktiga pappa. Min biologiska pappa hade blivit sjuk i leukemi och dött en vecka innan jag föddes. Han var då 26 år. Det blev en chock för mig och mitt liv föll ihop. Den trygghet och fasta grund jag haft rasade. Min mamma hade lämnat mig och om jag inte kunde identifiera mig med min pappa, vem var jag då? Ordet leukemi och 26 år hade etsat sig fast hos mig, det blev som en dödsdom som följde mig genom åren. Jag skulle förmodligen inte överleva min 26-årsdag. Jag började skolka från skolan och fick usla betyg eller inga alls i vissa ämnen. Min pappa var inne i en ny relation, där även nya, yngre barn fanns med. De flyttade ihop och jag kände mig mest bara i vägen, därför höll jag mig hemifrån så mycket som möjligt. Jag sökte mig till en tjej i skolan, som jag tyckte var häftig, hennes storebror rökte brass. Jag var väldigt tjugad av hippielivet och snart började jag att röka på och dricka öl. Jag hade varit en städad och sportig tjej, men nu hade jag hamnat i helt fel gäng. Vid ett tillfälle hade de glömt att köpa ut åt mig och erbjöd mig istället amfetamin. Jag var då 15 år, några veckor senare lärde jag mig att injicera. På något sätt kunde jag ändå koncentrera missbruket till helgerna. Jag lyckades att komma in på gymnasiet och fick en reservplats, men efter ett år fick jag sluta eftersom frånvaron blev för stor.

Vid 16 års ålder åkte jag för första gången ned till Ibiza, en hippie-ö som var fylld av romantiserad drogkultur. Jag blev kvar där och började med tyngre och tyngre missbruk. Ibland liftade jag hem till Sverige för att tända av, men var snabbt igång med droger även här hemma. Jag flydde från plats till plats. Jag tillbringade somrarna i Spanien och vintrarna hemma. De äldre missbrukare som jag umgicks med visade mig vägen in i allt tyngre missbruk. Till slut var jag i så dåligt skick att jag inte kunde ta mig vidare

från Valencia. Under två år var jag helt ensam där. Miljön hårdnade mer och mer runt omkring mig för mina nya vänner befann sig i grov kriminalitet. Jag försökte bara överleva. Jag bodde på stränder, i rivningslägenheter och trappuppgångar – jag köpte och sålde knark – jobbade på klubbar – var jagad av polis på varje plats – blev rånad – tog överdoser av LSD och heroin och jag höll flera gånger på att stryka med.

Utan pengar och helt uttömd på egen kraft, tog jag mig slutligen hem till Sverige, 23 år gammal. Jag låg under sätena på tåget när vi passerade gränskontrollerna. Jag var i så dåligt skick att jag inte kunde ge mig ut på vägarna och lifta. Jag var helt utarmad, trasig och svag. När jag kom hem, försökte jag på egen hand tända av och sluta med drogerna, men jag föll ständigt tillbaka. Mina så kallade vänner i Sverige, hade gått bort eller hamnat i ännu djupare missbruk. Mitt umgänge med människor jag knappt kände blev allt mer smutsigt. I ett desperat försök att tvinga mig själv att sluta med drogerna låste jag in mig. Vid ett sådant tillfälle kom socialen på besök, de letade efter en vän som satt inne och de trodde att hon var hos mig. Socialtjänsten hade med sig en före detta missbrukarvän, och tillsammans försökte de övertala mig att läggas in på rehab. Till slut lyssnade jag, tog med mig min katt och tandborste och lade omedelbart in mig på ett rehab, som drevs av före detta missbrukare.

Nu började min resa mot tillfrisknande.

En natt kom mina missbrukarvänner och skulle ”befria mig”, det vill säga få ut mig därifrån. Men där och då bestämde jag mig för att stanna och försöka att bli fri. Jag var i mycket dåligt skick och vid en läkarkontroll visade det sig att jag hade oerhört höga levervärden på grund av en svår hepatit. Jag gjorde rehabiliteringsprogrammet på ett halvår och hade turen att få komma ut i arbete på en ungdomsgård direkt efteråt.

På rehab träffade jag en man som även han kom från ett tungt missbruk. Jag drömde om att få bli en vanlig Svensson, gifta mig och göra det som var rätt. Jag längtade så mycket efter det och allt

såg ut att uppfyllas. Vi gifte oss och när det visade sig att jag var gravid blev jag så oerhört glad och lycklig.”

Under graviditeten konstaterades att Maria hade en mycket ovanlig form av blodsjukdom som heter idiopatisk trombocytopeni. Det innebär att man är allergisk mot sina egna trombocyter. Sjukdomen är inte besläktad med leukemi, men den tar sig samma uttryck. När det här skedde var Maria exakt 26 år och det som hände hennes biologiska pappa blev som en självuppfyllande profetia. Hon trodde att det här var ett straff för hennes tidigare liv med droger och visste att nu var hennes liv snart slut.

Från den dagen blev det en kamp att överleva. Blodsjukdomen gjorde att blodet inte koagulerade som det skulle. Flera gånger i veckan fick hon blodtransfusioner. Dessutom fick hon kortison. Hon uttryckte det som att hon fick ”hästdoser” och svullnade upp i hela kroppen. Hon blev också väldigt psykiskt labil. Det var många och långa perioder som hon fick ligga inne på sjukhuset eller besöka det dagligen. Hon blev en stamkund på Huddinge sjukhus. Hennes efterlängtdade normala liv vändes helt upp och ner och blev nu oerhört begränsat. Risken var stor för inre blödningar så Maria fick inte bära någonting, inte några matkassar och inte sitt eget barn. Ofta vaknade hon på morgonen och såg att kudden var helt nerblodad på grund av inre blödningar från munnen. Men det värsta var den rädsla och fruktan som grep tag om Maria. Sju mycket svåra år följde och Maria sökte i desperation efter allt som kunde bota henne, healing, kristaller, stenar, meditation mm. Under en period var hon med i Scientologikyrkan för att söka efter svar. Drogerna som hon tidigare hade använt var ett rop från hennes inre. Hon ville desperat få ett svar på vad som var meningen med hennes liv.

Mellan alla sjukskrivningar arbetade Maria till och från på en fritidsgård. Där fanns också en dagverksamhet för mammor och barn. Maria var ofta där med sina barn som nu blivit två. På dagverksamheten träffade hon den kvinna som kom att bli så avgörande i förvandlingen av hennes liv. Maria delade hela sitt tuffa liv

med henne, hon berättade om allt. Vännen lyssnade och tog emot allt med kärlek, gav henne råd och hjälpte henne praktiskt. Hon berättade om sin tro på Jesus och vad den betydde för henne, alla hennes råd var utifrån Guds Ord. Maria var andligt öppen och blev mycket intresserad.

Men Maria blev bara sämre och till slut blev blodtransfusioner meningslösa. De hjälpte henne enbart under någon timme. Hon hade endast två trombocyter kvar och normalt skulle de vara mellan 150 och 400! Läkarna bestämde sig för att operera bort mjälten, där den största aktiviteten med trombocyter sker. Nu fanns det 50 % chans eller mer att hon skulle bli bättre. Maria blev inlagd och förbereddes inför operationen. Då kom hennes kristna väninna på besök till sjukhuset. Hon hade med sig ett brev, vilket var bra, för Maria hade andra besök just då och hade ingen möjlighet att sitta ner och prata i lugn och ro.

När hon blev ensam öppnade hon kuvertet och i det låg en "böneduk" och ett brev där det stod: "Jesus har dött för dig och älskar dig. Du ska ta den här "böneduken" och lägga den på din kropp så kommer Han att hela dig. I Apostlagärningarna i Bibeln står det att man bad för tygstycken och klädnader och lade dem på de sjuka och de blev helade."* Väninnan skrev att hon hade besökt en församling där man bett för Marias situation och för en böneduk. Då sa Maria till Gud: "Finns du Gud?" Hon tyckte att det var ganska kontroversiellt att vara kristen på den här tiden och hade en speciell uppfattning om vad kristna var för några men i sitt samtal med Gud sa hon: "Finns du Gud, så väljer jag att ta emot och tro på det här."

När operationsdagen kom stoppade Maria ner böneduken i operationsstrumpan. När hon vaknade efter ingreppet, visste hon att det hade skett ett mirakel. Hon *visste* att hon var helad! Tre dagar senare när provsvaren kom var hennes värden helt normala. Och till läkarnas stora förvåning var hennes levervärden också

---

* Apostlagärningarna 19:12

helt normala! På grund av hennes tidigare missbruk var levervärdena på absolut högsta nivå. Nu plötsligt var de normala! Hon kände sig som ett barn med en naiv förvissning om att Gud hade helat henne.

Efter detta var Maria öppen och längtansfull. Hon ville veta vem Gud var. Hennes väninna frågade om Maria ville ta emot Jesus som sin Frälsare och det ville hon. Väninnan tog henne till en kvinnlig ledare i sin församling, som berättade om Bibeln och Guds plan med Marias liv och om hur Han sände Jesus Kristus för att rädda henne. Efter det bad Maria frälsningsbönen. När hennes man såg förvandlingen som skedde, tog även han emot Jesus.

Maria ger både läkarna och Gud all ära. Hon tror att de samarbetar och är helt övertygad om att hon har varit med om ett mirakel. Hon blev helt återställd och friskförklarad efter den här händelsen.

Det har nu gått 25 år sedan Maria blev frisk från sin blodsjukdom och den har aldrig kommit tillbaka. Hon går inte längre på kontroller, vilket hon gjorde under de första åren. Det tog tid för henne att få uppleva upprättelse och helande i sitt liv från åren i missbruk. Det blev även skilsmässa och mycket av inre helande fick ske. Den församling hon var med i gav henne mycket stöd och hon fick där uppleva fin gemenskap. Livet gick sedan vidare och hon fick en ny familj. Hon är nu både farmor och mormor och har fyra barnbarn. Ingen av hennes två barn har något av det som hon hade med sig av sjukdom eller missbruk. Maria säger: "Mitt liv är fullständigt förvandlat! Nu lever inte längre jag utan Jesus lever i mig. Det är det livet som jag vill leva här på jorden. Jag vill förmedla någonting av det som Gud har gjort i mitt liv. Jag vill att andra människor ska få hopp för sina liv."

YRKESFISKAREN OCH DEN OSYNLIGE

Min man Erik och jag var bjudna på en härlig fest hos Niclas och hans familj. Det bjöds på havskräftor och fiskaren Niclas satt

bredvid mig. Jag frågade honom om han haft några upplevelser tillsammans med Den Osynlige där ute på havet. Det hade han verkligen och här berättar han:

”Jag har varit yrkesfiskare i mer än 30 år och provat olika sätt att bedriva fiske. Jag har haft några egna båtar och ibland varit anställd. Jag älskar mitt arbete på havet, men det är ett tungt arbete att under flera dygn ta hem trålen och ta hand om fångsten under alla väderleks-förhållanden. Trålen är mycket dyr och den kan lätt fastna i något och gå sönder.

Den konstanta bristen på sömn är svår att hantera för skepparen och när det är mörkt ute vid tre-fyrtiden på morgonen är det värst. Det är mycket lätt att nicka till och somna – inte ens kaffe hjälper. Som mest har man ju fått några timmars sömn i kojen.

Vid ett tillfälle för snart 30 år sedan när jag råkade somna, vaknade jag av att någon petade med ett finger rakt på min axel. Yrvaken tittade jag mig omkring – lite skamsen över att ha blivit påkommen med att sova, men det fanns ingen där – jag var helt ensam i styrhytten! Till min förskräckelse upptäckte jag att båten var på väg rakt mot ett berg! Snabbt svängde jag undan från faran. Hade jag slumrat bara två minuter till hade olyckan varit ett faktum och det hade troligen kostat skepparen en miljon kronor. Jag funderade lite på min ”väckning” och förstod nog Vem som hjälpt mig.

Det har hänt många gånger sedan dess, inte minst nu när jag har en liten enmansbåt och fiskar havskräftor. Jag har en skärm där berg, vrak och bottenbeskaffenhet syns, men jag måste ju ändå noga följa med och själv styra undan från hindren. Det blir långa dagar med bara ett par, tre timmars vila iland varje natt. Självklart försöker jag hålla mig vaken på havet men det händer ändå regelbundet att jag får hjälp när hakan faller mot bröstet. Det är ingenting jag inbillar mig. Fingret känns tydligt och precis sådär lagom hårt. Alltid när detta händer är båten på väg mot något hinder som riskerar att förstöra trålen – och det skulle kosta mycket pengar och tid att laga.

Det har även hänt att jag blivit varnad för mötande båtar eller annan fara när jag stått ute på däck och sorterat fisken. Varningen har kommit genom en stark inre känsla och den har alltid stämt. Då har jag alltid gått direkt till styrhytten. En gång för många år sedan började det lukta starkt av propangas så jag tittade föröver. Rakt i vår kurslinje låg en annan fiskebåt! Jag ropade genast till min skeppare som hoppade upp i styrhytten och lyckades styra undan i allra sista stund – bara några meter från den andra båten. Men var kom gaslukten ifrån och så tydligt? Hade jag inte känt den lukten hade jag aldrig tittat föröver.

Att bli väckt med ett finger i axeln eller bli varnad på annat sätt känns helt naturligt, det är inget konstigt – jag vet Vem det är och det känns tryggt. Jag är förvissad om att jag aldrig är ensam – Gud är med mig där ute på havet.

För en del år sedan jobbade jag på en större båt som fiskade sill i Östersjön. Vi var fyra man som skulle köra hem till västkusten med bil efter avslutat arbete. Det var naturligtvis inte så bra att sätta sig i en bil och köra med tanke på att vi hade varit vakna ett par dygn och arbetat hårt. Jag skulle köra och vi startade strax före midnatt. De andra somnade nästan omedelbart. Efter någon timme blev mina ögonlock tyngre och tyngre. Plötsligt kände jag ett finger som petade mig hårt på vänstra axeln. Jag blev klarvaken på en microsekund, förvånad över att inte minnas den sista biten jag kört! Alla de andra i bilen sov och fingret som väckte mig räddade oss med all säkerhet från en olycka.”

Så långt Niclas.

Ett par dagar efter festen med havskräftor mejlade Niclas denna berättelse till mig från båten, som då var 15 sjömil ut på havet. (Det verkar som att internetuppkopplingen fungerar bra där ute.) Niclas berättade att han ofta spelar kristen musik när han är ensam på havet och med tanke på hur han håller sig vaken ger det verkligen en ny dimension till ordet ”väckelsemöte”. En morgon strax efter att jag hört Niclas berättelse fick jag en alldeles egen upplevelse. Jag behövde stiga upp en viss tid på morgonen,

men hade glömt att ställa väckarklockan. Jag vaknade av att någon petade hårt på min vänstra axel. Först trodde jag att det var Erik som skojade med mig, men han sov fortfarande. Jag tittade uppåt, vinkade och sa tack för väckningen. Nu vet jag precis vad Niclas pratar om.

Här fortsätter Niclas att berätta om sin uppväxt som förklarar en hel del av hans upplevelser med Den Osynlige.

”Jag föddes i Göteborg. Min mor och far var inte gifta och när jag var några år valde min mamma att återvända till sin barndomsö i Bohuslän. Vi flyttade in hos mormor och morfar där jag fick en mycket kärleksfull uppväxt. Det var inget överflöd av pengar eller saker, men det fanns alltid någon där för mig. Jag är tacksam att vi flyttade från Göteborg ut till den lugna miljön på ön. Huset som vi bodde i låg nere vid fiskehamnen och jag kunde från köksfönstret se alla fiskebåtar och lastfartyg som passerade. Det dröjde inte länge förrän mitt intresse för motorer, hav, fiske och sjöfart började.

De flesta som bodde på ön var med i någon kristen församling. Morfar var söndagsskollärare och ordförande i Missionshuset i mer än 40 år. Både mormor och morfar var djupt troende, ödmjuka och jordnära. Det var en härlig miljö att växa upp i med mycket kärlek och glädje. Efter några år träffade min mamma en ny man, de gifte sig och vi flyttade 10 mil norrut i Bohuslän. Där gick jag i skola, fick nya kompisar och trivdes bra. Det var också nära havet och mycket lek handlade om fiske och båtar. Vi var fullt på det klara med att när vi blev stora skulle vi jobba på sjön.

Mormor och morfar fanns alltid i mina tankar och alla skollov åkte mamma och jag ut till ön. Det som fanns där, men som jag saknade på min nya bostadsort var gemenskapen i kyrkan, tron och glädjen som vi delade. På gudstjänsterna var sångerna medryckande och härliga. De handlade ofta om himlen och Jesus. Jag satt där och längtade dit för att få träffa Jesus. Mormor, som tyckte mycket om att sjunga och var med i kören, gnlade och sjöng alltid när hon pysslade med någonting. Hon berättade att Gud

hade uppmuntrat henne med härliga glimtar från himlen. Första gången i en dröm när hon sov, och sedan flera gånger under bön. Det var samma syn och väldigt tydligt varje gång. Hon såg en stor skara vitklädda människor som stod framför en tron och de sjöng starkt och ofattbart vackert. Det berörde henne mycket djupt och hon var helt säker på att själv få uppleva det en dag och tillsammans med tusentals andra få vara med och sjunga inför Tronen.

De levde så tätt med tron att de såg under och helande som någonting helt naturligt och självklart. Förbön för helande till kropp och själ praktiserades mycket där ute på ön och många blev helade. Jag minns en dag när morfar sa: "Gud som har skapat allt måste ju vara det mest naturliga som finns." De här orden följer mig än. Det känns som om vi människor krånglar till allt i onödan, när vi egentligen inte behöver det.

En gång hade morfar fått en smärtsam inflammation i axeln. Han hade pratat med läkaren som ville titta på den på måndag. Men nu var det lördag och axeln gjorde ont. Efter middagen skulle det diskas och röjas av och sedan en liten "slummer", så var det alltid. Mormor lade sig på kökssoffan och morfar gick en trappa upp till sovrummet. Där hängde en vacker plansch med ett bibelord, "De som bidar efter Herren hämtar ny kraft." Morfar hörde en röst som sa till honom: "Gå fram till texten och stryk tre gånger med din sjuka arm över orden." Eftersom morfar var van att lyda Gud gjorde han som rösten sa till honom. Därefter lade han sig att sova middag en liten stund. När han vaknade luktade det kaffe nerifrån köket. När morfar kom in i köket utbrast mormor: "Men vad har du varit med om för under den här gången?" Hon förstod att någonting hänt för hon såg ett "sken" runt morfars ansikte. "Gud var på loftet och helade min axel", svarade morfar. Tänk så härligt att se mirakel som helt normalt! Under måndagen ringde morfar upp sin läkare och sa som det var: "Jag har haft besök av min Överläkare i helgen och han tog bort all min smärta och axeln är frisk". Mina morföräldrar är borta sedan många år, men jag är oerhört tacksam för deras kärlek, omsorg och förböner.

Det sägs att ingen bön är så stark som en mors, säkert gäller det även en mormors.”

När fiskaren Niclas var 28 år var han med om en fallolycka på en räktrålare. Han skadade axlarna så allvarligt att han inte kunde lyfta händerna ovanför huvudet utan svår smärta. Sjukvården kunde inte ge honom den hjälp han behövde och det följde en svår tid. Han fick nya arbetsuppgifter på båtarna där han kunde jobba med armarna neråt så att han inte behövde lyfta dem och tvingas uppleva smärtan så ofta.

Tolv år senare deltog Niclas i en stor konferens med Oasrörelsen, kopplad till Svenska Kyrkan. Kvällens talare, en engelsk biskop började med att säga: ”Jag känner att det finns så många sjuka här inne så vi tar först en kvart och ber för varandra.” En man som satt framför Niclas masserade sitt knä, det märktes att han hade ont. Niclas ville så gärna att mannen skulle bli helad så han bad intensivt för honom, han tänkte inte ens på sina egna axlar. Biskopen började sitt föredrag och efter en stund lade Niclas sin arm på ryggstödet på stolen bredvid – då upptäckte han vad som hänt! All smärta var borta, helandet var ett faktum. Han blev helad i sina axlar när han bad för någon annan! Mer än 10 år har gått sedan den här händelsen och Niclas har aldrig mer haft några problem med sina axlar och han fortsätter sitt spännande liv tillsammans med Gud – den Osynlige.

VILKET LIV!

Min yngste son Jonathan Barker berättar:

”Jag växte upp i Sverige i en kristen familj och trodde på Gud. Men när jag blev tonåring och frestelserna kom så sprang jag iväg från kyrkan. Jag tappade aldrig min tro men jag skulle inte själv kalla mig kristen. De följande tio åren spenderade jag med mycket alkohol, tjejer och droger. Det var en flykt från verkligheten och en tomhet inom mig som jag försökte fylla. En morgon när jag var 24 år och pluggade på ett universitet i USA, vaknade jag upp

efter en natt med festande. Inom mig väcktes någonting – jag kan inte fortsätta så här! Jag måste komma ifrån min livsstil och göra någonting annat med mitt liv. Jag upplevde att det var något särskilt jag var menad för. Den dagen slutade jag med droger och trappade ner på festandet.

De följande fem åren tillbringade jag i den amerikanska armén som översättare. Jag gick med för att lära mig disciplin och för att kunna kämpa mig igenom när livet blir tufft. Det var i armén som jag började känna en längtan att komma tillbaka till Gud, men tänkte att jag kanske hade förlorat min chans att följa Honom.

Mot slutet av de fem åren i militärtjänst avslutade jag och min flickvän vår relation. Jag slog i botten och visste inte hur jag skulle komma upp igen. Då bad jag Gud om förlåtelse för allt som blivit fel i mitt liv. Jag ville åter igen ge mitt liv till Gud och tårarna bara rann. Jag upplevde hur all skuld jag känt försvann. Guds kärlek fyllde mitt inre och Hans närvaro blev så verklig. Sedan dess har den här Gudsnärvaron varit mycket viktig för mig. Nu började en ny tid i mitt liv, där jag prioriterade bibelläsning och bön. Gud ledde mig också till en församling där jag fick växa i tron och fick lära känna kristna vänner.

Efter armén jobbade jag för den amerikanska staten som översättare. Trots ett bra jobb kände jag att det inte var det här jag ville ägna mig åt resten av mitt liv. Det var någonting annat jag var skapad till att göra. Sedan min barndom har jag haft en längtan att bli skådespelare, men alltid tänkt att det nog bara var en dum grej.

I augusti 2014 var jag med om en bilolycka som kunde ha tagit mitt liv eller allvarligt skadat mig, om jag inte med Guds hjälp hade reagerat så snabbt. Minuterna innan krocken hade jag tänkt på min skådespelardröm och känt en sådan ånger och grämlse över att inte ha fullföljt drömmen. Olyckan blev nu en vändpunkt för mig. Dagen efter krocken kollade jag upp lördagskurser för skådespelare och anmälde mig. Varje dag efter det, kände jag att jag måste sluta min anställning och fullfölja min dröm till hundra

procent. Jag upplevde att det var meningen, men vågade inte ta det trossteget.

Ett halvt år senare blev jag tillfälligt friställd från jobbet, utan att någon visste varför. Jag lämnade min arbetsplats med ett stort leende. Visst var det konstigt, men jag förstod att allting händer av en anledning. Det här var min chans att satsa på det jag ville göra! Jag fick flera roller på Discovery Channel och gjorde mycket reklamfilm. Den våren fick jag min första roll som skådespelare inför publik. Jag är så glad och stolt att den rollen var att spela Jesus i församlingens påskspel.

Några månader senare blev jag antagen till ett tre års program i New York, på en av världens mest respekterade utbildningar för skådespelare, Stella Adler School of Acting. Jag hade sagt till Gud: "Om detta verkligen är vad Du vill med mitt liv så vet jag att Du kommer att öppna dörrarna och jag kommer att kliva igenom och ta de trossteg som behövs." Det är precis det Gud har gjort!

När jag för åtta år sedan drog ner på mitt festande var det som en andlig upplevelse. Jag såg hur självupptagen jag var och kände att jag behövde göra en helomvändning. Det var med Guds hjälp jag kunde sluta med drogerna. Jag bad också Gud om hjälp att förändra mitt liv så att inte jag själv skulle stå i centrum. Jag gjorde något drastiskt, enbart som en påminnelse för mig själv. Skrivet på latin tatuerade jag "Den gyllene regeln" på min bröstkorg över hjärtat: "Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem."* Dessutom tatuerade jag en stor ängel som täcker hela min överarm. Ängeln är tagen från en renässanstavla som visar ärkeängeln Mikael när han kastar ut Lucifer från himmelen. För mig är det en daglig påminnelse att tillsammans med Gud kan vi övervinna ondskan.

Under min militärtid ägnade jag och en kompis mycket av vår fritid till välgörenhetsarbete. Det kändes så bra att få hjälpa till

---

* Matteusevangeliet 7:12

och vi fick till och med medalj för det. Efter militärtjänsten när jag jobbade i Washington DC var jag ofta ute i parkerna och pratade med uteliggarna. En stor del av de hemlösa är före detta militärer. Jag kände att Gud lade dem på mitt hjärta. Under två månader valde jag att bo i min bil för att förstå hur det känns att inte ha något fast hem. På det viset kunde jag spara pengar och fick en möjlighet att engagera mig ännu mer för de hemlösa.

Idag tillhör jag en församling i New York som heter Hillsong och jag är också volontär i en nystartad kyrka mitt i Harlem. Varje dag ser jag Guds kärlek till mig och jag ser med egna ögon vad som händer när man följer Guds plan istället för sin egen och kliver ut ur sin egen komfortzon.”

TÄNKVÄRT

En vis man sa: ”Hemligheten till min framgång är att jag vid en tidig ålder upptäckte att jag inte var Gud.”

EN BOLL AV VÄRME TOG BORT SMÄRTAN

Anna ägnade sig under många år åt ”smörgåsbordet” inom New Age, bland annat energimeditation, yoga och reikihealing.

Anna berättar själv:

”Jag har levt ett liv som inte gjort mig lycklig på insidan. Jag har varit en sökare, vilket har inneburit att jag försökt fylla mitt inre tomrum med New Age och festande. Till slut såg jag på mig själv med avsmak. När jag någon gång lyssnat på en predikan eller en talare med kristen inriktning har det känts som en gråt på insidan. Sommaren 2014 var jag på en sådan föreläsning och med gråten i halsen tackade jag efteråt talaren. Hon frågade hur länge jag hade varit frälst. Jag svarade: ”Jag är inte frälst!” ”Men kära barn, vill du bli frälst?” frågade hon. Jag svarade ja, med gråten i halsen. Vi gick in i andaktsrummet. Jag grät och hon höll om mig. Hon talade om hur mycket Jesus älskade mig och hur Han hade

väntat på mig. Jag uttalade orden, att jag ville vara med Jesus, att jag trodde i mitt hjärta att Han är Guds Son. Jag bekände det liv jag levde som synd och bad att Jesus skulle förlåta mig. Den lycka och befrielse jag upplevde går nästan inte att beskriva. Det kändes som att jag svävade av lycka.”

Efter tre graviditeter, varav en med tvillingar, hade Anna många år haft stora problem med svår värk i ländryggen och framtill i hela bäckenområdet. Våren 2014 hade hon sökt läkare som genom röntgen konstaterade förslitningar och ordinerade värktabletter och sjukgymnastik. Anna provade sjukgymnastiken, men tyckte inte att den hjälpte. Om hon ansträngde sig kändes det som om någon borrade med en borrhög i ländryggen. Även en kort promenad gav henne smärtor runt blygdbenet och nervsmärtor på framsidan av höger ben. Allt detta gjorde hennes vardag svår och hon rörde sig inte mera än nödvändigt. Men en höstmorgon samma år hände något! Anna berättar själv:

”En morgon när jag var ute med hunden och som vanligt prisade och tackade Jesus för livet, familjen, jobbet och den härliga omgivningen, lade jag handen på ländryggen och bad. ”Men käre Jesus, hjälp mig med ryggen, jag har ju så ont!” En intensiv boll av värme kändes i det onda och värmen spred sig som solstrålar utåt genom hela ryggen. Jag blev oerhört berörd av Guds Ande. Det kändes som ett ”öregn” genom hela mig. Detta var en underbar upplevelse som jag berättat för många.

Helandet kvarstår, men smärtan vill göra sig påmind ibland. Då tackar jag Jesus för att Han har botat mig och låter inte det onda få grepp igen. Problemet med smärtan runt blygdbenet och höger ben hade jag glömt att be för under den där morgonpromenaden. Men jag tänkte att det fixar nog Gud senare.

När Anita under en helg ett år senare var på besök i min församling, var det en riktig bönehelg och jag fick vara med i förbönsteamet. Vi bad intensivt för andra människors behov både på lördag och söndag – och tänk – när jag bad för andra, blev jag själv helad! Sedan dess har jag inte haft någon smärta alls. Idag

har jag till och med krattat vår trädgård i 2,5 timme utan att ha ont.”

I SPORTENS VÄRLD

Andréas Andersson berättar:

”Tennisen har varit en stor del av mitt liv och min identitet. Jag började spela som åttaåring, och fyra år senare hade jag avancerat till hjälptränare hemma i Tranås Lawntennisklubb (TLTK). Sexton år gammal var jag inte bara tävlingsspelare och lagkapten för klubbens seniorlag, utan också tävlingsledare och domare. Och på sommaren var jag huvudtränare och ledare för klubbens sommartennisskola.

Det året, under min första termin på gymnasiet, åkte jag iväg på en tränarutbildning. Vi bodde på ett fint hotell i Västervik. Under hela helgen uppmanade mig Gud, Han som är min livscoach och guide, att berätta om Honom för de andra deltagarna på kursen. Men jag hittade alltid någon ursäkt för att låta bli.

På söndagseftermiddagen, när kursen var slut och de flesta deltagare åkt hem, stod jag på hotellets balkong och blickade ut över den stora lobbyn. Plötsligt hände något märkligt. För min inre syn fick jag se den gångna helgens händelser passera revy. Jag såg alla de tillfällen jag hade haft att berätta om Guds kärlek för mina nya vänner – och hur jag gång på gång hade valt att hålla tyst.

Det naturliga hade varit att känna sig helt misslyckad. Men istället fylldes jag av en överväldigande kärlek som nästan fick mig att lyfta från marken. Jag kände mig totalt och villkorslöst älskad. Inom mig hörde jag en röst som sa: ”Andréas, jag ger dig alltid en ny chans att berätta om min kärlek.”

Jag återvände från tränarutbildningen förvandlad. Jag ville krama hela världen. I flera månader kändes det som att sväva på moln. Mina kompisar i skolan undrade förstås vad som hade hänt. Under nästan varje rast satt jag och berättade för klasskompisar, lärare och andra som ville lyssna om den gränslösa, villkorlösa kärlek som hade knockat mig.

Sex år senare, sommaren 1998, inträffade en annan händelse som blev en milstolpe i mitt liv. Jag var på tennisturneringen Wimbledon i London för att filma intervjuer till en presentationsfilm för den kristna idrottsorganisationen Sport for Life. En dag när jag klev in på tävlingsområdet var det som att jag fick se en plötslig glimt av min framtid. Inom mig hörde jag Guds välbekanta röst: "Andréas, en dag kommer du att finnas i det här sammanhanget. Inte som spelare eller som tränare, utan som pastor."

Tanken var fullkomligt överrumplande. Pastor var det sista jag hade tänkt bli. Jag pluggade medie- och kommunikationsvetenskap och franska, och var på god väg mot examen. Ändå såg jag nu, för min inre syn, hur jag betjänade tennisspelare som en slags andlig rådgivare eller mentor. Det gick bara inte ihop. Men en dröm hade väckts på insidan.

Sex år gick. Jag tog min filosofie magisterexamen och kastade mig ut i näringslivet. På fritiden skrev jag en bok och var ordförande i en kristen församling. Livet rusade på, och drömmen föreföll alltmer avlägsen – tills jag en dag hörde den inre rösten på nytt: "Det är dags att börja röra dig mot visionen jag visade dig på Wimbledon. Ta kontakt med Paul Kobylarz."

Paul Kobylarz var Sport for Lifes grundare och direktor. Även om vi var goda vänner, hade vi inte talats vid på flera år. Men den morgonen slöt jag ögonen och sa: "Okej, om det är Din vilja Gud, är jag redo att gå. Jag ska ringa Paul."

Samma kväll, när jag kom hem från mitt tennisspass, ringde min fästmö Lena. Hon bodde i en lägenhet på andra sidan stan och brukade aldrig ringa så här sent. Men hon lät ivrig och angelägen: "Andréas, du måste komma hit. Jag vill be för dig. Det är någonting Gud vill säga, men jag får inte tag på vad det är."

Så fort jag kom fram, bad Lena mig att sätta mig på golvet så att hon kunde be för mig. När hon bett en liten stund, tittade hon upp och frågade: "Var det någonting speciellt du bad den här

morgonen? Något särskilt steg som du skulle ta? Vad det än gällde, så har Gud förberett vägen.”

Plötsligt påmindes jag om den tydliga uppmaning jag hade upplevt att ringa Paul Kobylarz och mitt löfte till Gud att ta det steget. När jag berättade det för Lena, bekräftade hon att det var mitt i prick. Det var precis det Gud ville säga: ”Ring Paul – allt är redan förberett!”

Därför borde jag inte ha blivit förvånad när jag följande dag ringde Paul Kobylarz och han sa: ”Andréas, vad märkligt att just du ringer! Jag har gått och tänkt på dig i ett och ett halvt års tid och bara inte kommit mig för att ringa. Jag håller på att forma en arbetsgrupp som ska ta fram en utbildning till idrottskaplan. Och vi behöver dig i den här gruppen, någon som kan arbeta mot tennisvärlden. Marken är redan förberedd!”

Under 2005-2006 växte en gnagande känsla på insidan att det var dags att skala bort saker i mitt hektiska liv för att göra plats för någonting nytt. Guds Ande, som också kallas den Helige Ande och i Bibeln beskrivs som vår Hjälpare i vardagen pekade på mitt uppdrag som ordförande i församlingen. Därför meddelade jag på församlingens årsmöte i januari 2007 att de till sommaren skulle behöva hitta en ny ordförande, eftersom jag var på väg in i nya uppgifter. ”Vad det nya består i, vet jag ännu inte”, förklarade jag. ”Jag har bara fått två ledtrådar: sport och företagande.”

Döm om min förvåning när jag bara några veckor efter årsmötet, som en blixtnöje från klar himmel, fick frågan om att efterträda Paul Kobylarz som ny direktor för Sport for Life – ett jobb som på ett unikt sätt skulle kombinera sport och företagskontakter! Om jag inte hade varit lyhörd för den Helige Andes signaler och hade förberett både mig själv och församlingen på den här förändringen, skulle jag inte ha varit redo när erbjudandet kom. Men nu föll alla pusselbitar på plats, med perfekt tajming!

Hur har det då gått med ”glimten av framtiden” som jag fick se på Wimbledon 1998? Jo, sedan 2007 har jag haft förmånen att

vara med på flera Wimbledonturneringar, liksom ett antal andra internationella mästerskap. Inte som spelare. Inte som tränare. Utan som pastor!

Idag arbetar jag inte längre kvar på Sport for Life. Och du som läser den här berättelsen undrar förstås varför. Hur har jag kunnat lämna ett arbete som jag så tydligt förbereddes för och leddes in i? Förklaringen är enkel: Min Livscoach har gett mig en ny glimt av framtiden och lett mig in i ett nytt äventyr.

Natten till den 27 mars 2012 hade jag en märklig dröm. I drömmen såg jag mig själv på en stor scen i en afrikansk kyrka. Jag hade just visat en film, när jag plötsligt fick ett speciellt budskap att framföra till nationer i Afrika. Budskapet kom från en bok i Bibeln som heter Jesaja, kapitel 60 och vers 1: ”Stå upp, stråla, för ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.”

När jag vaknade insåg jag att Gud hade gett mig ett nytt uppdrag. Han manade mig att resa till olika länder i Afrika för att ingjuta hopp och mod i ledarskapet, och för att hjälpa lokala församlingar att utbilda män och kvinnor för uppgiften att ”stå upp och vara ljus” i sina familjer, på sina arbetsplatser och i sina samhällen.

Så föddes det missionsarbete som har fått namnet ISA60 International. Den första resan blev oförglömlig. Allting började en helt vanlig onsdagsmorgon. Utan förvarning klingade orden till i mitt inre: ”På måndag ska du resa objuden till Togo.”

Idén var minst sagt utmanande. Jag hade aldrig tidigare varit i Västafrika, hade väldigt få kontakter i den delen av världen och visste inte ens vilken valuta man använde. Men efter att ha fått klartecken av min fru och av den ende pastor jag kände till i Togo, beställde jag flygbiljetterna och gjorde mig redo för avfärd.

Till saken hör att jag vid denna tid, i april 2013 ännu var anställd i Sport for Life, och bara några veckor senare skulle vi ha vårens största satsning på en ort där vi aldrig tidigare hade hållit några evenemang: skånska Hässleholm. Alltså fick jag nu uppdra-

get från min kära kollega att ensam sköta alla förberedelser inför den viktiga helgen i Hässleholm.

Veckan i Togo utvecklades till en "Eriksgata" för ISA60-visionen. Strategiska personer och händelser sammanträffade på sätt som jag aldrig hade kunnat förutse eller planera. Mest förunderligt av allt var mötet med pastor Assogba.

Efter en timsång, skumpig taxifärd på gropiga grusvägar, anlände jag och min nyfunne vän Tevi till pastor Assogbas nybyggda hus. Han mötte upp med ett soligt leende, iklädd en t-shirt som nästan fick mig att tappa hakan. Tvärs över bröstet, med fetstilta vita bokstäver, stod en mening på klockren svenska. Meningen bestod av enbart två ord: "Hässleholm nästa."

Detta var precis den bekräftelse jag behövde. Orden sa mig att Gud hade total koll på läget! Medan jag var i Togo på hans uppdrag, höll han på att förbereda marken för nästa steg på hemmaplan: sporthelgen i Hässleholm.

När jag frågade pastor Assogba om han visste att texten på hans t-shirt var skriven på svenska, trodde han att jag skämtade. Han hade köpt den i någon togolesisk affär, och hade ingen aning om vad orden betydde. Han hade till och med skämts över att vara så enkelt klädd när han skulle ta emot fint besök, men han hade upplevt att han av någon anledning skulle behålla t-shirten på. Nu fick han förklaringen. Och när jag plockade fram min kalender och visade honom vilket som var nästa stora evenemang efter min hemkomst, kunde han själv med egna ögon läsa samma ord som stod på hans t-shirt: "HÄSSLEHOLM"

Andréas arbetar idag deltid som pastor och deltid med ISA60 i Togo och DR Kongo.

www.sportforlife.se www.isa60.org

BYGGDE PYRAMIDER I VARDAGSRUMMET

Miguel kom till Sverige från Chile år 1981. Den första tiden var svår och han skilde sig ganska snart från sin chilenska fru, med vilken han hade en son. Han fick vänner, men de var inte så bra sällskap för honom. Som den latinska machokille han ville vara, började han röka hasch och supa tillsammans med dem. Till en början gick allt som på räls och han hade arbete och en trygg ekonomi.

Efter ett år i Sverige träffade han en svensk 16-årig tjej som han fick ett barn tillsammans med. Miguel var då 23 år och ville hellre gå på dans, träffa tjejer och festa runt än sitta hemma med sambon och barnet. Den unga mamman fick nog efter sju år och sa åt honom att flytta. Då blev allt kaos inom honom.

Miguel var en sökare. Desperat sökte han efter något som kunde fylla hans tomhet – han längtade efter en fast punkt i sin tillvaro. Han trodde på allt möjligt som kom i hans väg, bland annat transcendental meditation där han fick andliga upplevelser. Ett tag höll han på med Naturism, han slutade äta kött och trodde att det kunde hjälpa honom att hitta sig själv och bli en bättre människa. En dag fick han höra talas om att det skulle finnas kraft i pyramider. Om man hade en sådan skulle positiva energier komma in i hemmet, sades det. För att få sin lägenhet i ”de rätta vibrationerna” så att de positiva energierna kunde fylla hemmet, tände han rökelse, målade allt i vitt och klädde sig endast i vita kläder. Därefter byggde han en pyramid i vardagsrummet.

Efter ett tag började Miguel på en utbildning och en dag bjöd en man honom på lunch, de båda blev goda vänner. Kamraten berättade att han trodde på Jesus och de följdes åt till ett kristet möte. Där gick Miguel fram för att ta emot Jesus och det blev en mycket stark känsloupplevelse för honom, mycket starkare än någon drog han prövat. Han upplevde det som att tusentals kedjor lossnade från hans liv. Han märkte till och med att ljudet av fågelsång var underbart och något han kunde njuta av.

Samma dag som Miguel tog emot Jesus, träffade han sin bror och några vänner. Han berättade då vad som hänt. De tyckte han verkade så knasig att de undrade vad han hade "fått i sig." Miguel gick vidare hem till sin f.d. sambo för att reparera deras trasiga relation. Han ville så gärna få tillbaka familjen. Förväntningarna var höga och han hade tänkt att hon skulle säga: "Välkommen hem älskling!" Istället fråste hon: "Än sen då, jag tror inte ett ord av vad du säger!" Miguel blev arg och besviken, gick ut och slängde igen dörren. Men Gud ville lära honom att förlåtelse är en nyckel till att upprätta relationer. Gud sade till honom: "Gå tillbaka och be om förlåtelse!" Två gånger bad han om förlåtelse, utan att få gensvar. Då diskuterade Miguel med Gud och tyckte att det räckte. Men Gud ville att han skulle försöka en gång till och han bestämde sig för att lyda Gud. Den här gången kunde de två talas vid och till slut vann han tillbaka hennes hjärta och de gifte sig. Till bröllopet kom hans släktingar från Chile. När de såg den radikala förvandling som skett med Miguel, tog även de emot Jesus i sina liv. Efter en tid gick Miguel en pastorsutbildning och startade tillsammans med sin fru en internationell församling.

FAST I DET OKÄNDA

Susanne föddes av en mamma som endast var 15 år gammal. Hennes mamma gifte sig efter en tid med en man som inte var Susannes far. Redan i tonåren gjorde Susanne revolt, hon sökte efter kärlek, men det blev ofta på fel ställen. Hon började utforska andliga saker som "anden i glaset", tarotkort och lite senare även seanser. Hon var ständigt sökande efter någonting, men visste inte efter vad. Så småningom kom TV-programmet "Det okända", som handlar om paranormala fenomen, att bli hennes favorit. Det programmet ville hon aldrig missa.

Susanne började jobba som barnskötare. När hon var 28 år fick hon en son och han har allt sedan dess varit hennes stora glädje och något av en trygghet. Vid 35 års ålder började hon få

mycket spänningar och värk i sina axlar. Ingenting gjorde henne bättre. Hon provade meditation, yoga och qigong och när smärtan var för svår använde hon sitt mantra för att få lindring och kunna slappna av. Hon trodde att smärtan berodde på för hårt arbete inom barnomsorgen. På grund av långa sjukskrivningar och så småningom arbetslöshet blev hon deprimerad och fick svår ångest. Hon provade då även mindfulness. Det kändes tillfälligt som en lättnad, men det blev ingen varaktig hjälp.

En dag berättade Susannes grannar om något som hette Alpha-kurs och frågade om hon ville följa med dit. De förklarade att sådana här kurser finns över hela världen i många olika kyrkor och att det är en introduktion till kristen tro. Man träffas under 10 kvällar, äter mat tillsammans och lyssnar på ett föredrag på 40 minuter. Efter det sitter man i mindre grupper och pratar om det man fått höra. Man får ställa alla möjliga frågor och man får prata om vad man vill. Susanne tyckte det lät bra och tillsammans med en av grannarna började hon en Alpha-kurs i Svenska Kyrkan. Innan kursen var slut beslöt hon sig för att ta emot Jesus och bli en kristen. Hon var inte uppvuxen i något kristet sammanhang, men hade som så många andra konfirmerats.

Efter en tid följde Susanne med sin granne till hennes kyrka och där gick hon ännu en Alpha-kurs. En av kvällarna undervisade en föredragshållare som också skrivit boken "De faderlösas pappa."* Han berättade att Gud är den bästa pappa som finns. En pappa som alltid är närvarande och aldrig lämnar oss och aldrig sviker oss, en pappa som alltid vill vårt bästa. Susanne hade som vuxen fått veta att den pappa som hon växt upp med inte var hennes biologiska pappa. Nu förstod hon varför de aldrig kunnat knyta an till varandra. Hon anade att det tomrum som fanns inom henne berodde på att hon inte hade någon egen "riktig" pappa. Hon visste inte vem hennes pappa var eller var han fanns. Den

---

*Paul Forséns bok: "De faderlösas pappa" finns för gratis nedladdning på www.omegaskrift.nu

kvällen fick bli en vändpunkt för Susanne. Tomrummet i hennes inre fick fyllas med Gud själv, hon fick en relation till Gud som sin far.

Efter ett par år var Susanne på en kurshelg där man bl.a. talade om förlåtelse. Att man kan bli försonad med allt som har hänt genom livet. Det innebär att man ber Gud om förlåtelse för de fel som man gjort, att man förlåter sig själv och förlåter andra människor som har gjort en illa. Susanne tänkte tillbaka på sitt liv och hon grät, hon kände att hennes liv varit så tuftt.

I en workshop under kurshelgen, frågade en grupp av deltagare Gud, under bön, om nyckelord – ord som kunde hjälpa dem att se vad eller vem de behövde förlåta. Ett av de ord som kom var "mormor". Då var det något som klack till inom Susanne. Under nästa samling kom en man fram till henne och frågade om hon hade ont i sina axlar och det hade hon. Han frågade om han fick be för henne och det fick han gärna. Men när han började be sa han: "Din smärta har att göra med oförlåtelse." Då brast allting för Susanne och hon bara grät och grät. Ordet "mormor" blev så tydligt och klart, det var mormor hon behövde förlåta. Det gjorde hon också den kvällen. Hon sov gott på en luftmadrass den natten, någonting som hon aldrig skulle ha klarat tidigare.

Susannes mamma hade 20 år tidigare avslöjat några familjehemligheter för henne.

"Susanne, jag vill att du skall veta, att den pappa du vuxit upp med inte är din biologiska pappa. När jag blev gravid med en man som sedan försvann ur mitt liv, ville min mamma att jag skulle göra abort. Hon ville inte att barnet jag bar skulle födas. Men det ville jag! Min pappa stod på min sida liksom min mormor. De trodde att jag skulle kunna ta hand om mitt barn, trots att jag bara var 15 år.

Under graviditeten kände jag mig totalt ensam och utlämnad. Jag skrev då ett brev till Lars, som jag kände sedan tidigare och som jag tyckte mycket om. Jag berättade att jag snart skulle föda ett barn. Han var villig att dela livet med mig och ta ansvar för mitt barn när han var färdig med lumpen.

När du föddes fick jag inget stöd från min mamma, därför fick vi ett tag komma till ett mödrahem. Under den tiden skiljde sig min mamma och pappa. Efter en tid på mödrahemmet fick du och jag flytta hem till min pappa. Lars föräldrar hjälpte och stöttade oss och när Lars var klar med lumpen skrev vi till Kungen och fick tillåtelse att gifta oss. Vi blev en riktig familj och efter hand fick du fyra systrar.”

När Susanne fick höra om familjehemligheterna hade hon blivit både arg och besviken. Hon hade fyllts av ett hat mot sin mormor, som hon tyckte varit så falsk. När Susanne om somrarna hade besökt mormodern hade hon ofta sagt att hon inte kunde förstå varför hennes dotter inte kom och hälsade på, hon bodde ju så nära. Nu förstod Susanne varför hennes mamma inte ville besöka mormodern.

Hon insåg också, att värken i hennes axlar börjat samtidigt som hon fått veta det här om sin mormor. När hon nu under mötet fick höra ordet ”mormor” förstod hon att det var det här hon behövde ta tag i. Hon bad Gud om förlåtelse för sin bitterhet och sitt hat mot mormor och hon uttalade att hon ville förlåta henne. Där släppte allting. Gud helade hennes värkande axlar och alla hennes spänningar släppte. Sedan den dagen har hon inte haft någon smärta i sin axlar.

Inte långt efter att Susanne blivit kristen hittade hon och en av hennes systrar en gammal Bibel. Det visade sig vara gammelmormors Bibel. Hon hade dött när Susanne bara var ett par år gammal. Nu blev Susanne så lycklig och det kändes som att cirkeln var sluten. Det fanns någon i hennes släkt som varit kristen och hon var övertygad om att gammelmormor hade bett för henne. Det gav henne en sådan tröst.

Det är nu snart fyra år sedan Susanne blev kristen. Idag har hon ett helt nytt liv, ett liv i trygghet där Jesus är centrum. Hon har inte längre något behov eller någon plats för yoga, qigong, meditation eller mindfulness. Hon fick så småningom ett Fas-3 jobb i kyrkan där hon har hittat sitt andliga hem. Idag har hon fått en riktig anställning i kyrkans sociala och praktiska arbete och hon

sprider mycket glädje omkring sig. Susanne som hela livet varit en orolig själ, konstaterar nu att hennes själ har kommit till ro.

Jag berättar mer om förlåtelse på Cafékällar, www.omegaskrift.nu

HJÄRTOPERATION PÅ HÖGSTA NIVÅ

Adnan växte upp i en niobarnsfamilj i Syriens huvudstad Damaskus. Hans pappa hade en tygaffär, men Adnan ville studera. Det var genom skolan och sina studier till maskintekniker som han första gången fick komma till Sverige. Han fick 1964 ett stipendium för att praktisera utomlands. Det blev Sverige och en stad med en stor pappersindustri. Adnan trivdes bra i Sverige och företaget erbjöd honom att komma tillbaka och arbeta efter slutförd utbildning hemma i Syrien. Han fick då genom företaget en möblerad lägenhet och började jobba efter tre dagar. Han kunde lite engelska och hade snappat upp lite svenska under praktiken, så han klarade sig bra.

Efter en tid blev Adnan sjuk och hamnade på lasarettet. Där träffade han Annika som var nyutexaminerad sjuksköterska. Hon var kristen och en dag frågade hon Adnan om han trodde på Gud. Han svarade ja, för han var uppvuxen i ett muslimskt land och självklart trodde han på Gud. Men när hon började prata om att Jesus var Guds son blev han riktigt arg. Skulle Gud ha kommit ner till jorden för att gifta sig med Maria? Hur kunde hon säga att Jesus är Guds son?

Adnan och Annika fortsatte sin kontakt och när han blev frisk bjöd han hem henne på middag med arabisk mat. Han fick en kristen bok och ett Nya Testamente av henne, men böckerna hamnade olästa i bokhyllan. Adnan vågade inte läsa dem för han var rädd att hans Gud skulle straffa honom. Men efter ett tag tog han ändå fram böckerna. Han ville bevisa för Annika att hon hade fel och att han hade rätt.

Adnan började på hennes inrådan att läsa Johannes evangelium. Och det han läste kom att beröra honom. Han läste om Guds kärlek

och att Gud älskade världen så mycket att Han sände sin egen Son. Det fick honom att börja fundera, men han hade så många frågor.

Adnan följde med Annika till kyrkan några gånger, men han hade svårt att förstå vad pastorn menade. Det var som att bli serverad stora biffar, fast man bara klarade av barnmat. Han ville så gärna få svar på sina frågor, men han förstod inte och därför kunde han inte ta emot. Men när församlingen startade en kristendoms-skola då ville Adnan vara med. Skolan pågick under ett halvår på kvällstid och Adnan missade inte en enda gång. Det var inte lätt för Adnan, men han fick undervisning och förstod mer och mer – nu fick han svar på sina frågor. Adnan berättar att pastorn hade mycket tålamod med honom.

Efter ett halvår hade Adnan fått grunderna i den kristna tron och han var redo att fatta ett beslut. Han berättar: ”Jag förstod att Jesus var den enda vägen till Gud och jag bestämde mig för att följa Honom.” Det beslutet kom att förändra honom. Han blev så berörd av Guds ord att han plötsligt fick lätt för att gråta. Han var uppväxt med islam, även om den för honom mest var tradition. Men han upplevde aldrig någon kärlek inom islam. Adnan säger att muslimerna talar om att det finns kärlek, men han hade aldrig upptäckt den utan han såg bara alla lagar som skulle följas. När han kom i kontakt med kristendomen märkte han att hela budskapet genomsyrades av kärlek. Att Gud älskar oss så mycket och att Jesus älskar oss.

Det har gått mer än 40 år sedan dess och beslutet att följa Jesus har hållit genom alla år. Adnan har upplevt att Gud finns med både när livet är lätt och när allt är tufft och svårt, som för tio år sedan. Han fick ont i hjärtat och armen och ringde vårdcentralen. Han fick komma direkt och när de hade undersökt honom kallade de på ambulans. Adnan kördes till lasarettet där han blev inlagd i sex dygn. Det visade sig att han hade svår hjärtflimmer. Det var så illa att överläkaren bestämde att en pacemaker skulle sättas in. Adnan fick en ny tid tre veckor senare då prover skulle tas för att fastställa vilken typ av pacemaker han skulle få.

På söndagen gick Adnan till en gudstjänst. Efter predikan gick talaren rakt ner till Adnan. Han berättade att han under hela mötet upplevt att Gud hade en hälsning till honom, om att Gud hade helat hans hjärta. Predikanten visste ingenting om Adnans hjärtproblem. Adnan upplevde ingenting just då, men tog för givet att Herren faktiskt hade helat honom. Två veckor senare gick Adnan fram för förbön på en gudstjänst. Det var en kvinna som bad för honom och hon sa precis samma sak som predikanten hade gjort innan. Hon hade fått en hälsning från Gud att Han hade helat Adnans hjärta.

På måndagen åkte Adnan till sjukhuset och gjorde en rad nya tester. Då sa läkaren: "Varför har de skickat hit dig? Det är inget fel på ditt hjärta." Han fick med sig läkarens utlåtande och kom tillbaka till läkaren som hade ordinerat pacemakern. Adnan berättade för honom om sin tro på Jesus och att Jesus hade helat honom. Läkaren svarade: "Det är bra att du har en tro, men det här är omöjligt!"

Tio år har gått och Adnan har fortfarande ingen pacemaker, den behövs inte. Han är så tacksam för sitt liv och sin familj. Annika och Adnan har varit gifta i 45 år och tillsammans har de tre barn och sju barnbarn. Varje morgon startar de dagen med att läsa Bibeln och be tillsammans. Mest av allt är Adnan tacksam att han varje dag får vandra med Herren och komma närmare honom för varje år som går.

Hämtat från ett reportage i Inblick, Eva Rudestam, www.inblick.se

TÄNKVÄRT

En nervös liten kille skulle på söndagsskolans avslutning läsa orden: "Jesus är vägen, sanningen och livet."* Istället blev det: "Jesus är sannerligen i vägen hela livet."

---

* Johannes evangelium 14:6

Det är faktiskt tänkvärt, för Jesus kommer man inte förbi. Någon annan har sagt ”Jesus är vägen till sanningen om livet.”

En pojke hade lagt sig och bad tyst sin aftonbön när han plötsligt började skratta. Pappa som fanns i närheten undrade. ”Varför skrattar du när du ber?” ”Pappa, du har ju sagt att när man ber, är det som att prata med Gud, precis som när man pratar med en vän och jag berättade just nu en rolig historia för Gud.”

BIBELN BERÄTTAR

SAMTALET VID SYKARS BRUNN ÅTERBERÄTTAT

Det var en gång en kvinna, från Sykar i Samarien, som gick till Jakobs gamla brunn för att hämta vatten. Hon gick dit mitt på dagen för hon ville inte träffa de andra kvinnorna i byn. Vid brunnen satt en man, det var Jesus, och Han sa till henne: "Ge mig något att dricka!" Kvinnan blev så förvånad: "Hur kan du som är jude be mig, en samaritisk kvinna om vatten?" Judarna ville nämligen inte ha någonting att göra med blandfolket från Samarien. Jesus svarade henne: "Om du bara visste vilken underbar gåva Gud vill ge dig och om du anade vem jag är, skulle du istället be mig om det levande vattnet."

Kvinnan sa: "Inte ens en skopa har du, och brunnen är djup, varifrån skall du få det vattnet?" Jesus svarade: "Om du dricker av den här brunns vatten blir du törstig igen, men det vatten jag ger blir som en källa som väljer fram inom dig och ger evigt liv." Kvinnan kunde inte förstå skillnaden mellan brunns vatten och det levande vatten som Gud ger, så hon sa: "Ge mig av det vattnet, då behöver jag aldrig mer gå den långa vägen till brunnen."

Jesus som är både Gud och profet bad kvinnan hämta sin man, men hon svarade att hon inte hade någon man. Då sa Jesus: "Alldeles riktigt, du har haft fem män och den man du nu har är inte din."

Kvinnan började förstå att det inte var en vanlig man som hon pratade med utan han måste vara en profet. Hon frågade Jesus var man skall fira gudstjänst och be. "Måste man göra det i Jerusalem som judarna säger?" Jesus svarade: "Det är inte var man ber som är det viktiga utan hur man ber. Gud är Ande och den som ber till Honom skall be i Ande och Sanning." Kvinnan sa att hon visste att Messias skulle komma en gång och att han då skulle förklara allt. Jesus svarade henne: "Det Är Jag, den som du talar med!"

Just då kom lärjungarna tillbaka och de undrade varför Jesus talade med en kvinna, men ingen av dem vågade fråga varför.

Nu hade kvinnan förstått – hon som gick till brunnen när det var folktomt för att hämta vatten – hon lät sin vattenkruka stå och sprang tillbaka till staden. Hon sa till folket: ”Kom och träffa en man som har berättat för mig allt jag har gjort. Tänk om han är Messias?” Folket såg förändringen hos kvinnan och många kom till tro på Honom genom hennes ord. Folket strömmade nyfikna ut från staden för att själva få se Honom. När de kom till brunnen bad de att Han skulle stanna kvar hos dem. Det gjorde Han också under två dagar och det var tillräckligt för att ännu fler skulle komma till tro, när de lyssnade på Honom. Då folket hade hört och sett Jesus, sa de att nu var det inte bara för det kvinnan berättat som de trodde, utan nu hade de själva hört Honom och visste att Han verkligen var Världens Frälsare.

Berättat av Gunilla Gniste som genom livet fått hjälpa många människor i liknande situationer. Johannevangeliet 4:4-42

VÅR HJÄLPARE I VARDAGEN

Jag ska be min Far i himlen, att han sänder er en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos er. Johannevangeliet 14:16

DEN GODE HERDEN

Herren är min herde, mig ska inget fattas.

Han låter mig vila på gröna ängar,

han för mig till vatten där jag finner ro.

Han ger liv åt min själ,

han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull.

Även om jag vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag inget ont,

för du är med mig.

Din käpp och stav, de tröstar mig.

Du dukar för mig ett bord i mina fienders åsyn,

du smörjer mitt huvud med olja och låter min bägare flöda över.
Ja, godhet och nåd ska följa mig i alla mina livsdagar,
och jag ska bo i Herrens hus för alltid. Psaltaren 23

ATT FUNDERA PÅ

- Tror du att Gud har en plan för varje människa?
- Bön är att samtala med Gud – ber du ibland?
- Varför är förlåtelse så viktigt?

2

ÖVERLÄKAREN

- HERREN ÄR MIN LÄKARE

... och han botade alla slags sjukdomar och plågor.

– Matteus evangelium 9:35

Jag har två goda vänner som är kirurger, dessutom är de båda överläkare och klinikchefer. Vi är tacksamma för sjukvården och allt som görs genom den. Det är ingen konflikt, men det finns Någon som är större än läkarvetenskapen. Mina båda vänner Stig-Evert och Jenny berättar att de alltid ber och överlåter varje operation i Guds händer. Det är samarbete på hög nivå!

EFTER EN HÅRD BOLL I ÖGAT

Jag, Anita, blev som 15-åring synskadad och har två procents syn. Jag saknar centralsynen och kan bara se lite åt sidorna, det fungerar ungefär som sjukdomen ”gula fläcken”. Det här innebär att jag inte har läst en bok sedan tonåren, men jag har skrivit en hel del med hjälp av duktiga medarbetare. I tidigare böcker har jag

berättat om ett rikt och spännande liv. Jag har fått resa till många länder och varit med om fantastiska saker. Jag har fått leva i det övernaturliga och se många oförklarliga saker hända. Det här har jag berättat om bland annat i min biografi "Fångad av hopp" och i min senaste bok "Se det osynliga".

Mina tre barn bor alla i USA och mitt äldsta barnbarn Jamie är 17 år och 193 cm lång. Han var med om en omskakande händelse under hösten 2015. Under en gymnastiklektion där man hade bollspel krockade han med huvudet mot en annan spelare. Snabbt vände han på huvudet men just då kom en boll och träffade honom rakt i ögat, som var öppet. Han kom till akuten tillsammans med min dotter, Christy, och man konstaterade att läget var allvarligt. Hornhinnan var repad och påtagligt skadad och synfältet rakt fram var helt svart. Han hade bara syn åt sidorna. Läkarna talade om att det här var en permanent skada och det finns inget man kunde göra åt sådana skador.

Precis när läkarna hade avslutat undersökningen och Jamie skulle iväg för att röntgas med en CT-Scanner, ringde jag på min dotters mobil. Jag visste inte vad som hänt, men precis i rätt sekund ringde jag. Christy berättade väldigt kort vad som hade hänt och jag sa: "Då ber vi." Min man Erik och jag satt hemma i soffan i Uddevalla och vi bad: "Jesus, kom och rör vid Jamies öga! Amen." Sen sa Christy: "Vi måste gå nu!"

Två dagar senare ringde jag och frågade hur det gått med Jamies öga. Jag fick då höra de underbara nyheterna. Direkt efter att vi hade bett började förbättringen. Det som förut varit helt svart, blev bara ljusare och ljusare. Efter ca två timmar var alla skador läkta, både reporna på hornhinnan och synbortfallet. Det fanns inte ett spår kvar av olyckan och synen var tillbaka till 100 procent. Det hela tog två timmar, och läkarna följde hela processen. Jag frågade min dotter vad läkarna sa om detta? Hon svarade: "De var helt förvirrade!"

Samma dag som jag ringde, alltså två dagar senare, hade Jamie varit hos en ögonspecialist som konstaterade att det inte

fanns något spår kvar efter olyckan. Han var återställd till 100 procent! När min dotter hade lämnat den rapporten till mig sa hon: "Grattis på födelsedagen!" Det var nämligen min 70-årsdag. Det här var den bästa present jag kunde få! Mitt barnbarn kunde ha förlorat centralsynen på ena ögat, precis som jag gjort, men Gud gjorde ett fullständigt mirakel. Jamie var tillbaka i skolan dagen efter olyckan, men man tyckte att han kunde slippa läxor den veckan.

Jag har genom åren fått se många oförklarliga, helt mirakulösa Gudsingripanden i min familj och nära omgivning. En del har jag skrivit och berättat om i tidigare böcker. Äldste sonen Michael blev helad från cancer och "vattenskalle" som nyfödd. Mänskligt sett var han ett hopplöst fall. Vid sex veckors ålder upptäcktes problemet med huvudet och då gjordes en rutinbröströntgen på honom. En tumör upptäcktes, stor som ett hjärta, alldeles vid ryggraden. Den dagen bad vi och upplevde att Gud sa att många läkare skulle få bevittna ett under – och så blev det!

Mirakulöst blev huvudet helat, något dräneringsrör behövde inte opereras in, vilket var helt oförklarligt för läkarna! Det konstaterades att tumören var cancer och den avlägsnades. Därefter fick Michael strålbehandlingar. Man sade att om det inte varit för "vattenskallen" hade aldrig tumören upptäckts i tid. Trots läkarnas negativa prognoser utvecklades Michael helt normalt och flera hundra barnspecialister följde det man kallade "the Miracle Baby". I läkarrapporterna stod det att av de många specialister som undersökt pojken hade ingen någon bättre förklaring än föräldrarnas: "Det är ett Guds under!" Michael var ett antal år elit-soldat i amerikanska armén, vilket kräver både god fysik och ett starkt psyke. Idag har han själv en familj med fem söner.

Jag berättar mer på www.omegaskrift.nu / Cafékvällar / Liv i frihet

REUMATISMEN FÖRSVANN

Hösten 1997 insjuknade Elisabeth, 36 år, i svår ledgångsreumatism. Det började med ömhet under fötterna och svårigheter att gå. Till slut var hon så dålig att hon knappt kunde röra sig eller ta sig ur sängen. Det var komplicerat att ta ner en tallrik från skåpet för handlederna var så inflammerade. Hon hade ingen kraft i fingrarna och det var nästan omöjligt att använda händerna. Alla leder gjorde ont och ett lillfinger hade blivit helt krokigt. Hon fick inflammationshämmande medel och värktabletter, men ingenting hjälpte. Elisabeth berättar att mattorna måste tas bort från golven för hon kunde inte lyfta fötterna. Vid ett tillfälle när hon var som sämst, tömde läkaren båda hennes knän på inflammerad vätska och sprutade sedan in en hög dos av kortison. Efter det här kunde hon böja sina knän och gå igen, men det blev många sjukskrivningsperioder från arbetet som administratör på kommunen.

Den yngste sonen var sex år, dottern åtta och äldste sonen nio år, när hon insjuknade. De måste ofta hjälpa henne med vardagsarbetet i köket, men också när hon skulle klä sig. Elisabeths man arbetade på en stor lantgård och hade långa arbetsdagar, men när han var hemma hjälpte även han henne mycket.

Efter ett tag fick Elisabeth komma till en specialistläkare som satte in starka mediciner för att försöka stoppa sjukdomsförloppet, men de hade många biverkningar. Nu följde 13 år av lidande med många infektioner, ständig trötthet, stelhet och smärta och hon var alltid begränsad. Det var svårt att få vardagen att fungera, att duscha, handla och städa var helt plötsligt inte längre så lätt och självklart.

I början av hennes sjukdomstid upplevde Elisabeth hur Gud talade till henne och sa: "En dag ska du bli helad och totalt upprättad!" Hoppet och löftet om att hon skulle bli hel hjälpte henne. Och hon hade barnen att kämpa för. Guds löfte om helande kom hon ofta tillbaka till, men ju längre tiden gick och när hon var som mest sjuk, upplevde hon bara att vägen höll på att ta slut.

2005 var vänster höft så dålig att hon måste genomgå en höftledsoperation. Operationen gick bra och efter tre månader med kryckor kunde hon börja arbeta på halvtid. Arbetsplatsen var handikappanpassad vilket gjorde att det var mycket positivt att vara på arbetet. Tyvärr fortsatte besvären i andra leder och hon hade mycket smärta i händerna och fötterna. Varje dag måste hon använda handledsskydd med metallskenor.

När deras yngste son tagit studenten, fått ett arbete och kunde stå på egna ben, kändes det som att det inte fanns något mera att kämpa för. Nu var hennes barn vuxna och behövde henne inte längre på samma sätt. En natt ropade hon till Gud i förtvivlan: "Nu orkar jag inte mer! Visa dig och gör något! Jag tror ju på Dig! Jag vill ha ett liv! Ge mig ett liv! Hur ska jag kunna tjäna Dig Gud, när jag är så här sjuk och ingenting kan göra? Jag har bara en existens, Du kan lika gärna ta hem mig till himlen!" Hon var så nerbruten att hon bara såg ett stup framför sig. Det fanns ingenting kvar för henne och hon var ingenting.

Men en resa förändrade allt. Hon hade planerat att åka till Skåne tillsammans med sin syster, men väderleksrapporten visade att det skulle bli regn. Elisabeth bestämde sig då istället för att åka till en kristen campinggård på Öland där väderleksrapporten lovat sol. När hon skulle åka var det svårt för henne att öppna bildörren, trots att hon hade metallskenor på handlederna. Då utbrast hon: "Gud, jag vill aldrig mer ha de här på mig!" Hon tog av sig skenor och slängde in dem i bilen.

Väl framme vid Ölandsgården stiger hon in i det lilla kapellet. Där har ett möte pågått en stund och hon möts av orden: "Du ska bli hel, du ska bli fri!" Hon känner hur en varm ström går genom hela hennes kropp, från huvudet ner till fötterna. Hon behöver sätta sig och hittar en plats längst bak, ytterst på bänken. Åter igen upplever Elisabeth en ström som går genom hela hennes kropp. Det känns som en snabb reningsprocess, som om hela kroppen sköljs ur. Hon ser en bild för sin inre syn, ett stort kraftigt rör där vatten strömmar igenom och renar röret. Plötsligt känner hon hur

lätt och smidig hon blir, som om hon håller på att lyfta där hon sitter. Den här gången börjar kraften under fötterna och går uppåt genom hela kroppen och ut genom händerna. Hon tittar upp och säger: "Jesus, vad är det som händer? Är jag på väg till himlen?" Precis då säger talaren: "Jag upplever att det är någon här som mår jättedåligt och den här sången är till dig." Han börjar sjunga: "Jag talar liv i dig, du är barn åt mig och aldrig lämnar jag dig." Just då får Elisabeth uppleva både ett fysiskt och ett inre helande. Lederna känns så smidiga, det finns ingen stelhet kvar. Hela hon blir som en ny människa, totalt förvandlad. När hon kommer ut från kapellet, blir hon stående. Då hör hon Gud säga: "Nu har du fått ett liv. Du ska få tillbaka allt du har förlorat."

När hon kom tillbaka till jobbet frågade alla vad som hade hänt för de såg att någonting var annorlunda. Det gav Elisabeth en möjlighet att få berätta om sina upplevelser – att det var Jesus som helat henne från reumatismen och hennes inre sår. Det blev många luncher med arbetskollegor som ville veta mer.

Efter helandet kom hon tillbaka till sjukhuset för återbesök och fick berätta om sina upplevelser för sjukvårdspersonalen. "Det syns att du mår bra för det bara strålar om dig!" sa en av sjuksköterskorna. Läkaren konstaterade förvånat förändringen och gav själv uttryck för att vilja ha del av "den himmelska medicinen"! I dag, sex år senare, är Elisabeth helt frisk och tar inga sprutor eller läkemedel. Hon säger: "Jesus gav mig livet tillbaka!"

ÄNGLABESKYDD

På en "Måbra- resa" till Tunisien där jag var reseledare, mötte jag ett medelålders nygift par som var på sin bröllopsresa. Mannen, Uno, berättade vad som hänt några dagar tidigare. Inför resan hade de plockat undan där hemma. En piedestal med glasskiva behövde ställas upp på vinden över garaget. Uno tog bordet under ena armen och började klättra upp för stegen. Han försökte öppna haspen på vindsluckan med den lediga handen, men precis när

luckan öppnades ramlade han baklänges – ett fall på två meter. Nedanför stegen stod en släpkärra och han föll rakt på släpkärrans kant och slog i både ryggen och huvudet. ”Hur gick det här? Dör jag nu?”, tänkte han där han låg. Men han reste sig upp och hade inte ont någonstans! På hans kropp fanns inte ett blåmärke, inte ens ett skrubbsår!

Tidigare samma dag hade Uno bett Gud om någon form av bekräftelse. Han kände sig så tveksam, hade Gud verkligen omsorg om honom? Han ville så gärna få någon form av bevis. När Uno nu reste sig upp från fallet mot släpkärran hade han fått ett mycket påtagligt bevis på att Gud verkligen hade omsorg om honom. Och piedestalen med glasskivan, den höll också!

På en gudstjänst under Tunisienresan fick några av oss ett tilltal från Gud om olika saker där Han ville gripa in i deltagarnas liv med helande till kropp och själ. Vi fick klart för oss att någon hade problem med ett knä. Uno berättade då att han haft ont i sitt knä sedan han var 13 år. Tillsammans med en kompis hade han åkt iskana nedför en lång backe. Det gick bra rätt länge, men i ett stort gupp föll han så olyckligt att hans ena knä hoppade ur led och det gjorde verkligen ont. När kompisen såg vad som hänt och hur jätteont Uno hade, drog han helt sonika knät rätt igen. Uno linkade hem men berättade inget för sina föräldrar. Han vågade inte för han kände på sig att han gjort något som man inte får göra. Ingen läkare undersökte honom då, men i lumpen fick han en remiss för att kontrollera knät som succesivt tappat mycket av sin rörlighet. Läkaren konstaterade att det nu inte fanns någon medicinsk behandling för hans knä. Höften på samma sida hade också blivit mycket stel. Det var svårt för honom när han skulle cykla och han var tvungen att lägga ned cykeln för att få benet över stängen.

Nu bad vi för Unos knä och efter förbönen kände Uno direkt att något hänt med hans knä. Rörligheten i knä och höft var tillbaka och smärtan var borta. Idag har han inga problem med att slänga benet över stängen när han ska ut och cykla.

Samtidigt som Uno fick förbön för sin höft ville hans fru ha förbön för sina fötter. Hon hade besvär med att vara plattfot och hade hela livet haft inlägg i sina skor. Jag tänkte: "Nej, jag kan inte be för att Gud skall hela någon med plattfot – det har jag absolut ingen tro för." Men jag skämdes för att säga det så jag bad en bön i alla fall. Det helt otroliga hände – Gud lyfte upp hennes fotvalv och helade hennes fötter. Från den dagen har hon inte behövt några hålfotsinlägg. När Uno bad om ett bevis på att Gud brydde sig om honom fick han verkligen bönesvar och på deras bröllopsresa kunde de båda njuta av promenaderna utmed Medelhavets strand.

DÖENDE EFTER FÖRGIFTNING – FICK LIV IGEN

Gravid i femte månaden råkade 22-åriga Gelana ut för en förgiftning. Hon arbetade på ett företag som hade stora planteringar och blomsterarrangemang i Sankt Petersburg. Det hade kommit skadeinsekter på växterna och därför hade företaget under helgen hyrt in ett annat företag för att bespruta växterna med insektsgift. Men de anställda hade inte blivit informerade om besprutningen eller hur farligt giftet var. När Gelana kom till jobbet på måndagsmorgonen satte hon sig alldeles intill växterna. På grund av graviditeten var hon ganska trött och behövde sitta en hel del. Helt ovetande om faran andades hon in giftet. Gelana började blöda och mårde inte bra men tvekade att uppsöka sjukhus. Hon hade alltid känt en misstro mot läkare och trodde att hennes symtom kanske inte var så farliga. Hon var ju trots allt stark och skulle nog klara sig.

Men Gelana blev sämre och var till slut tvungen att åka till sjukhuset. Det visade sig att moderkakan hade börjat lossna och hon blödde mycket. Det fanns inget hopp för att barnet skulle klara sig. Frågan var om Gelanas liv gick att rädda? Läkarna ville operera bort hela livmodern för att få stopp på blödningen och

rädda hennes liv. Men det ville inte Gelana. Under 14 dagar var hon den mesta tiden medvetslös och det såg ut som att allt hopp var ute. Till slut gav läkarna hennes mor två alternativ. Antingen skulle hon vara kvar på sjukhuset tills hon dog eller så kunde hon åka hem för att dö. Läkarna ville att modern skulle skriva under ett papper om ansvarsfrihet, som försäkrade dem om att de inte skulle bli stämnda i efterhand, eftersom Gelana hade vägrat att operera bort livmodern. När de åkte hem sa läkaren: "Nu är det bara Gud som kan göra någonting. Ni är i Guds händer, be till Honom."

När de kom hem var Gelana mycket dålig. Det gick en vecka och under den tiden gick mamman varje dag till en kyrka i Sankt Petersburg och fick under gråt utlopp för sin förtvivlan. Hon berättade inte för någon om dotterns tillstånd. Men en dag kom några amerikanska missionärer för att tala i kyrkan. Hon gick då fram och berättade om sin dotters situation och att hon var döende. Missionärerna frågade om de kunde få någon duk eller klädesplagg att be för, som hon sedan kunde ta med sig hem till dottern. Detta utifrån ett bibelord från Apostlagärningarna. Det står där att man tog klädesplagg och dukar som apostlarna hade rört vid och lade dem på de sjuka, för att förmedla Guds kraft så att de skulle bli friska.* Då sa mamman: "Det tror jag på!" Hon tog av sig sin scarf och man bad för den. När hon kom hem efter gudstjänsten lade modern scarfen på sin dotter.

När Gelana vaknade nästa morgon kände hon sig så stark att hon kunde kliva ur sängen. Hon blev helt återställd och en frisk dotter föddes sedan helt utan komplikationer. Senare fick hon ännu en dotter som nu är 13 år. Idag arbetar Gelana som lärare och familjen bor i Sverige. Barnet som läkarna inte trodde sig kunna rädda är nu 23 år och studerar vid Göteborgs Universitet. Hon är ett riktigt språkgeni och talar flera främmande språk.

---

* Apostlagärningarna 19:12

BARN FÖRMEDLAR HELANDE

För mer än 20 år sedan träffade jag en ung, finsk kvinna, som då var 21 år och hade flyttat till Sverige. Hon hade drabbats av cancer som inte kunde opereras. Efter strålbehandlingar och cellgiftsbehandling gav läkarna henne endast sex månader kvar att leva. Många bad för henne och mirakulöst försvann cancerfullständigt! Men en av hennes njurar var helt död efter strålbehandlingarna och måste opereras bort. I sin barnsligt enkla tro på Gud var hon helt övertygad om att en ängel skulle ge henne en ny njure. Precis så blev det. Vid en titthålsundersökning hittade kirurgen en ny njure med vävnader som påminde om ett nyfött barns. Den här berättelsen kan du läsa om i min första bok "Det finns frihet".

Den unga finskan gifte sig, men läkarna sa att hon aldrig skulle kunna få några barn eftersom de organen också var så skadade av alla strålbehandlingar. Men mirakler skedde och idag har hon och hennes man fem barn. Familjen har varit med om många övernaturliga händelser och änglar som har räddat dem ur trafikolyckor. I nästan alla mina tidigare böcker finns berättelser att läsa om den här härliga familjen och deras Gudsupplevelser. Familjen har en fin vana att varje kväll be aftonbön tillsammans, alla ber högt och det är alltid den yngste som börjar.

För åtta år sedan när de två äldsta pojkarna Tim och Sam var elva och åtta år gamla, hade jag ett helandeseminarium under en midsommarkonferens. Jag visste att pojkarna tyckte mycket om att be för sjuka. Jag bad därför Tim och Sam att tillsammans med en kompis komma med och hjälpa till att be. Det kom under mötet fram en man som jag känt i många år. Jan, som är bonde, ville gärna ha förbön.

Jan berättar själv vad som hände:

"Jag har jobbat som bonde i hela mitt liv och har fått många förslitningsskador. Jag har varit hos doktorer och experter och de har röntgat min rygg. Mina ryggkotor som ska se ut som rek-

tangulära byggklossar med diskar emellan, såg mer ut som trasiga tänder. Jag har genom åren lyft mycket tungt och jobbat hårt, så diskarna var så gott som borta och kotorna var förslitna. Det här har gjort att nerverna blev klämda mellan kotorna och gav mig smärta även i mina höfter. Särskilt när jag satt i traktorn och det vibrerade mycket. När jag var som sämst försvann känslan från halsen och nedåt. Nervvärken var fruktansvärd och för att kunna fortsätta jobba var jag tvungen att stoppa i mig starka tabletter. Det gjorde att jag kunde stå ut med att sitta i traktorn och utföra olika jobb. Innan midsommar för åtta år sedan hade vi skördat ensilage och gräs och det blev därför mycket traktorkörning för mig. Jag var ganska dålig och fick gå på höga doser morfinbase-erade läkemedel. Medicinen påverkade även mitt huvud och psyke och min fru sa att jag blev elak när jag tog den. Jag var trött på hela situationen och ville inte ta medicinen som jag mådde så dåligt av och som gjorde att jag liksom befann mig i en glasbubbla. Jag hade själv bett till Gud och andra hade bett för mig, men det hade inte hänt så mycket.

Jag hade varit hos specialister i Jönköping. Det enda de skulle kunna göra för att minska min smärta var att steloperera och skruva ihop ryggraden med titanplattor. Det var ingen riskfri operation men det kunde förhoppningsvis minska min värk. Läkarna gav inga garantier och det fanns också en risk att operationen kunde gå totalt snett. Om jag valde operation måste jag sluta som bonde. Det går inte att arbeta med kor och vara stelopererad i ryggen. Tillsammans med oberäkneliga kalvar och kor måste man vara böjlig och snabb. Att arbeta med djur är en viktig del av mitt liv och det ville jag absolut inte sluta med. Jag försökte istället att stå ut med värken.

Den här sommaren var jag med på vår församlings midsommarkonferensens och den som ville kunde få förbön. Det var de finska pojarna Tim och Sam och en kompis till dem som tillsammans med några vuxna bad för oss. De bad för min rygg och mina

höfter och ett under skedde. Jag blev minst 90 procent bättre och jag kunde fortsätta som bonde och sluta med medicinen. Det har tillfälligt kommit tillbaka, men då har vi bett igen och värken har återigen försvunnit. Det var en dramatisk vändning när jag kunde lägga undan tableterna i samband med att de bad för mig. Hade jag inte blivit helad hade jag inte haft så många alternativ. Jag är så tacksam över att kunna fortsätta som bonde för jag älskar verkligen mina djur.”

Jan har idag en av Sveriges största nötköttsproduktioner med en avelsbesättning på ca 1000 kor. Det som skedde för åtta år sedan förändrade hans liv och gjorde det möjligt för honom att fortsätta som aktiv bonde.

Nyligen blev min man Erik och jag hembjudna till den finska familjen som tillhör vår församling och som jag berättade om här i början. De hade besök av ett 80-årigt par från Finland som önskade förbön. Jag förstod inte så mycket av vad de sa för det pratades mycket finska. När vi skulle be för dem sa jag till de två yngsta barnen, David 9 och Maria 7 år: ”Kan inte ni be för den här kvinnan nu?” Barnen gjorde så och vi andra backade upp. Vi bad Gud röra vid henne. En vecka senare fick jag höra vad som hänt. När det äldre paret nästa morgon skulle åka till Landvetter, för att flyga hem till Finland, var de så lyckliga. Kvinnan hade 30 år tidigare haft en hjärntumör. Efter operationen hade hon fått svår tinnitus som hon kallade ”buller i huvudet”. Att det var just det här som vi hade bett för fattade inte jag och det tror jag inte heller barnen gjorde. Men vi visste att kvinnan behövde ett helande och Gud visste var problemet fanns. Sjuåringen som är väldigt förtjust i matte använde flera gånger uttrycket ”tusen miljoner gånger”, så visst var det en kraftfull bön! Bullret i huvudet försvann för kvinnan och det blev tyst igen efter 30 år.

Boken ”Det finns frihet” kan gratis laddas ned från vår hemsida www.omegaskrift.nu och berättelsen om kvinnan som fick en ny njure av en ängel finns på sidan 43 i boken.

En flicka klagade över att hon hade ont i magen. ”Det är för att magen är tom”, sa mamman. ”Om du fyller den med något så kommer du att må bättre.” Så blev det också.

Senare på dagen kom en man på besök. Efter en stund sa han att han hade ont i huvudet. Då lyste flickan upp och sa: ”Det är för att huvudet är så tomt! Om du fyller det med något så blir det genast bättre.

SLAVPOJKE MED FÖRFRUSNA BEN

Ett 70-tal flyktingar var inbjudna till en kristen konferens i norra Sverige där jag var en av talarna. Första kvällen bjöd vi in till förbön för smärta och sjukdomar. En jättelång tonårskille kom fram och berättade att han hade ont i benen och fötterna. Jag tänkte att han nog hade växtvärk för att han växt så snabbt. Efter en kort bön, tillsammans med en grupp barn som hjälpte till att be, sa han: ”Nu är det bra!” Nästa kväll ville han att vi skulle be för hans huvudvärk och den försvann också!

På söndagen berättade en svensk kvinna som var ”god man” för pojken, att han som 17-åring kommit som ett ensamkommande flyktingbarn till Sverige och var då analfabet. Han hade sedan sex års ålder varit slavpojke hos en farbror som sålt honom till att vakta andras får. Han fick bara med sig en flaska vatten och lite bröd, och han var också mycket dåligt klädd. Han tvingades arbeta i bergen från sex på morgonen till åtta på kvällen både i hetta och stark kyla och hade då förfrusit sina fötter och ben. På grund av detta hade han ständig värk.

Morgonen efter förbönen var han så lycklig och berättade för kvinnan att han inte haft ont någonsin på hela natten. Farbrodern hade ofta misshandlat honom och slagit honom i huvudet så att han hade många ärr och därifrån kom den svåra huvudvärken.

Andra dagen på konferensen undervisade vi om förlåtelse – att förlåta dem som gjort oss illa. Då berättade jag om två män som var ute och gick. Den ene ägde en tvålfabrik och den andre var predikant. Mannen med tvålfabriken sa hånfullt: ”Det där med kristen tro gör ju absolut ingen nytta. Se på alla krig och allt våld och elände. Kristendomen har funnits i mer än tvåtusen år men ingenting har förändrats, den är ju helt värdelös.” Predikanten var först tyst, men när de gick förbi en pojke som satt i en vattenpöl och lekte, pekade predikanten på honom och utbrast: ”Titta på den där killen! Du säger att tvål fungerar! Tänk så mycket tvål som du har i din fabrik och så mycket tvål som finns i hela världen – ändå är den här pojken väldigt smutsig. Tvål gör ju ingen nytta!” ”Ja, men,” sa mannen med tvålfabriken. ”Tvål måste man använda, annars gör den ingen nytta!” ”Just det!” sa predikanten. ”Exakt så är det!”

Förlåtelse är som tvål – förlåtelse är nyckeln i den kristna tron - att be Gud om förlåtelse för våra egna felsteg, att förlåta oss själva och förlåta andra som gjort oss illa.

Vid slutet av eftermiddagens undervisning om förlåtelse, med hjälp av olika berättelser och illustrationer, fick alla papper och penna och uppmanades att tänka efter och skriva ned vad man behövde be Gud om förlåtelse för. Vad man behövde förlåta sig själv och vad man behövde förlåta andra. Vi talade om att förlåtelse inte är en känsla utan det är ett viljebeslut, att lägga ned sin rättighet att vara bitter och istället välja att förlåta. Sedan får Gud ta hand om resten!

Vi bad högt tillsammans och i en kort paus fick alla tyst säga namnen på dem man valde att förlåta. Vi bad att Gud skulle gå in i dessa smärtsamma minnen och läka själen. Man fick sedan gå fram och kasta papperet med namnen i en papperskorg och efteråt gick vi ut och brände upp alla dessa lappar.

Den här eftermiddagen skrev flyktingpojken sin farbrors namn på lappen – han ville förlåta honom. Samma kväll blev han fullständigt helad från skadorna efter misshandeln. Några måna-

der senare berättade han på telefon för mig att han skulle döpas samma kväll.

HALVSIDESFÖRLAMAD I 10 ÅR, NU GÅR HAN!

På samma konferens kom en man i 60-årsåldern fram för förbön. Han var halvsidesförlamad efter en stroke 10 år tidigare. Han släpade ena benet efter sig när han gick. Jag uppmanade barnen som var med att lägga sina händer på vänster sida av hans huvud, eftersom det var höger sida av kroppen som var förlamad. Efter en enkel, liten bön bad jag mannen resa sig och sedan dansade vi en sväng tillsammans i kyrkans mittgång. Han var fullständigt fri från förlamningen! När jag träffade honom ett år senare gick han fortfarande obehindrat.

FÖDOÄMNESALLERGIN FÖRSVANN

Gunilla var födoämnesallergiker sedan mer än 20 år tillbaka. Det fanns en lång lista med saker som hon inte kunde äta. Hon kunde aldrig fika eller äta på bjudningar eller restauranger. Hon måste alltid ha med sig en egen matlåda. Det var bara hos sin mamma och någon vän som hon vågade äta vad som bjöds.

En dag 2009 var Gunilla tillsammans med sina föräldrar på ett möte i deras församling i Stockholm. En gästpredikant talade den kvällen och efter predikan inbjöd han till förbön. Gunilla hade inte tänkt gå fram. Hon hade fått så mycket förbön under alla år hon haft problem, men inget hade förändrats. Hon upplevde att hon tappat tron på att ett under skulle kunna ske för hennes egen del.

Under förbönsstunden sa predikanten att Gud manade honom att också be för någon som hade problem med födoämnesallergi. Då gick Gunilla fram! Det var så många som gick fram att hon nästan gav upp om att få förbön, men så småningom kände hon ett par händer på sina axlar. Predikanten frågade inte vad hon önskade att få förbön för, utan han började direkt att be för just

hennes svåra allergi. Gunilla upplevde inget speciellt under förbönen, men efter mötet ville hon prova att äta något hon verkligen längtat efter, så hon gick och köpte salt lakrits i kiosken mitt emot kyrkan.

Efter mötet försäkrade Gunilla sig om att hennes mamma inte hade berättat för predikanten om hennes allergi - men det hade hon inte. Under några månader började hon sedan äta mer och mer av det hon inte kunnat äta på åratal. Idag kan Gunilla äta allting och behöver inte längre lusläsa alla innehållsdeklarationer.

TORTYRSKADAD JURIST BLEV SMÄRTFRI

Jasmine kommer från Iran och har studerat juridik under många år och även arbetat som jurist i åtta år. På grund av det politiska läget i landet var hon fängslad i fem och ett halvt år och fick sitta i Irans värsta fängelse, där hon blev mycket torterad. I nio månader satt hon i isoleringscell och under den tiden blev hon extra mycket plågad. Hon blev så slagen att hon helt tappade förmågan att böja sina knän. Hon var tvungen att använda sina händer till hjälp för att kunna böja dem och smärtorna var mycket svåra.

För två år sedan kom hon till Sverige och skickades då upp till den nordligaste delen av landet. Där var det mycket kallt och kylan gjorde att smärtan och värken i hennes knän och fötter blev ännu värre. Efter två veckor fick hon en inbjudan att följa med på en kristen konferens. Hon var då muslim och hade ingen annan övertygelse eller tro. När hon kom till kyrkan blev hon mycket förvånad och fick en väldigt speciell känsla när hon såg förbönen. "Hur är det möjligt att en människa kan be och människor blir helade?"

Under fem år hade hon inte kunnat böja sina knän. Hon längtade efter att en förändring skulle ske. Jasmine gick fram till förbönen för sina svårt värkande knän. Helt plötsligt böjde sig hennes knän automatiskt – helt av sig själva och hon kände ingen smärta! Hon tänkte: "Det här måste vara inbillning! Jag väntar några dagar

för att se vad som händer.” När hon sedan kom hem sa hennes barn: ”Mamma, vi kan massera dina fötter.” När hon hade mycket ont brukade de massera hennes knän och fötter. ”Nej, mina barn, det behövs inte för jag har ingen smärta nu.”

Jasmine upplevde att hon behövde tid att förstå och ta in vad som hänt. Men efter två veckor utan smärta var hon helt övertygad om att hon var helad. Hon tog kontakt med konferensledaren och berättade att hon tagit emot Jesus av hela sitt hjärta och bad om hjälp att få bli döpt. I dag bor hon med sin familj i södra delen av Sverige och längtar efter att få hjälpa andra människor.

HIMMELSK TANDLÄKARE

En god vän till mig som heter Lorina tillbringade för några år sedan ett år på Sri Lanka. Hon berättar själv:

”Jag kom till Sri Lanka för att arbeta på ett barnhem under några månader. När den tiden var över beslöt jag mig för att stanna kvar i landet någon månad till. Det blev en tid då jag var helt ensam för jag hade ännu inte lärt känna alla dem som jag idag är god vän med.

I min ensamhet kunde jag studera både djur och natur som jag älskar, men också tillbringa mycket tid med Gud i bibelläsning och bön. Kort sagt, det blev en mycket speciell tid i mitt liv, när jag fick lära känna Jesus som min personlige vän.

En dag började en av mina tänder att värka, smärtan blev bara värre och värre. Det värkte både natt och dag, kinden blev svullen och jag visste inte vad jag skulle göra. Jag kände ingen som kunde hjälpa eller ge mig råd. Jag visste överhuvudtaget inte om det fanns tandläkare på platsen där jag bodde. Dessutom hade jag mycket fördomar och var skeptisk till hygien i landet. Jag jämförde med Sverige och tänkte att det blir för riskfyllt att besöka en klinik här på Sri Lanka.

I min desperation blev jag påmind om Jesus, som hade blivit min bästa vän. Han säger i sitt ord att Han vill ta alla våra bekym-

mer. Jesus vet ju redan om alla våra svårigheter, så jag bestämde mig för att göra som det står i Bibeln, kasta all min värk på Honom. Sedan tackade jag Jesus för att Han kunde ta bort värken och bota mig. Efter ett par timmar var all värk borta och svullnaden hade gått ner. Den kom inte tillbaka och det syntes ingenting på undersökningen hos min tandläkare när jag kom hem till Sverige igen.

Det har nu gått 14 år sedan den här händelsen och jag har varit tillbaka på Sri Lanka ett par gånger. Jag har fått många vänner där och för mig känns det nu som ett andra hem. Senaste gången jag var där besökte jag en tandläkare på rekommendation av en vän. Resultatet blev bra och jag kom över min obefogade rädsla.”

EN NÄRA-DÖDENUPPLEVELSE

Gunnel, en vän till mig sedan många år, ringde en dag och sa, ”Anita kan du be för mig? Jag har fått reumatism och har svår värk i hela kroppen. Jag kan inte använda mina armar eller händer, inte ens för att ta av papper från en bit choklad. Läkarna har konstaterat att det är muskelreumatism. De ville ge mig en stark medicinering, men det vill inte jag. Jag tror att Gud ska hela mig!”

När jag lyssnat till henne, frågade jag om jag kunde ringa henne lite senare. Jag hade just kommit hem från akuten efter en hjärnskakning och allting var väldigt snurrit för mig.

Två månader senare ringde Gunnel på nytt. ”Men hjälp”, sa jag, ”jag glömde ju att ringa dig!” Jag berättade för henne att då hon ringde hade jag fått en hjärnskakning och det gjorde att jag glömde henne. Men då svarade Gunnel: ”Det gjorde ingenting för jag blev helad! Jag sa till Gud: ’Herre Du är min läkare. Du som helar och hjälper mig dag för dag, ge mig kraft och fyll mig med Din Ande.’ Efter ett par veckor var all värk borta. Och nu är jag helt frisk.”

Jag är faktiskt glad att jag missade att ringa henne igen. Det är ju inte jag som helar utan Jesus. Jag är bara en liten mellanhand. Här blev det Gunnel själv som sträckte sig mot Jesus. Det var inga

andra människor omkring som bad för henne. När jag ber för någon brukar jag säga: "Jesus, förhårliga Ditt Namn." Så blev det verkligen här, fokus var inte på en speciell person som bad, utan på Jesus.

Några år senare berättade Gunnel att hon gått igenom en operation. Det blev svåra komplikationer efter ingreppet, med häftiga blödningar och mycket hög feber. Hennes sänka var uppe i 360. Gunnel var verkligen i dödens väntrum och hela familjen fanns vid hennes sida. Gunnel fick se en syn. En mörklädd gestalt i lång mantel och uppdragen huva stod vid hennes säng. "Jaha, där står döden!", tänkte Gunnel. Sedan såg hon ett vatten och på andra sidan vattnet såg hon en ljus gestalt. Hon visste att det var Jesus. Hon tänkte: "Ja, Jesus är Herre över livet och döden." Och orden från den 23:e psalmen kom till henne. "Om jag än vandrar i döds-skuggans dal, fruktar jag intet ont, ty Du är med mig. Din käpp och stav, de tröstar mig." Samma syn kom till henne två gånger och hon kände sig fullkomligt trygg. Hon somnade och sov gott hela natten. Nästa morgon hade allt vänt och tillfrisknandet börjat.

Senare var Gunnel i en kyrka och lyssnade på Frälsningsarmén. När de sjöng sånger om himlen kom en stor sorg över henne. Hon hade ju varit så nära himlen, tänk om hon ändå hade fått komma dit! Gunnel delar gärna med sig till andra om den trygghet hon har att himlen väntar dem som tagit emot Jesus i sina liv!

Jag berättar mer om hälsa och helande på Cafékvällar,
www.omegaskrift.nu

BIBELN BERÄTTAR

BLINDE BARTIMAIOS

På sin väg mot Jerusalem kom sedan Jesus och hans efterföljare* till staden Jeriko. Och när de var på väg ut från staden tillsammans med en stor folkmassa, satt en blind tiggare som hette Bartimaios (son till Timaios) vid väggkanten. När Bartimaios fick höra att det var Jesus från Nasaret som kom, började han ropa: "Jesus, du som ska ärva kung Davids tron, ha medlidande med mig"! Folk försökte få honom att hålla tyst, men han ropade bara ännu högre: "Du som ska ärva kung Davids tron, ha medlidande med mig! När Jesus hörde detta, stannade han och sa: "Be honom komma hit!" Då ropade de på den blinda mannen och sa: "Lugna ner dig. Res på dig och kom. Jesus ropar på dig." Och Bartimaios slängde av sig sin mantel och hoppade upp och kom fram till Jesus. "Vad vill du att jag ska göra för dig?" frågade Jesus. "Mästare", sa Bartimaios, "jag vill kunna se igen!" Då sa Jesus till honom: "Gå! Din tro har botat dig" Och genast kunde mannen se! Sedan följde han efter Jesus på vägen. Markusevangeliet 10:46-52

SPETÄLSKA

När Jesus gick ner från berget följde massor av människor efter honom. Då närmade sig plötsligt en spetälsk man och föll ner för honom och bad: "Herre, om du vill, så kan du göra mig frisk." Jesus räckte genast ut handen och rörde vid mannen och sa: "Det vill jag, Du är frisk!" Och i samma stund var mannen fri från spetälska. Men Jesus sa till honom: "Berätta inte detta för någon, utan gå till prästen så att han kan undersöka dig." Matteusevangeliet 8:1-4

---

* I Nya Levande Bibeln kallas Jesu lärjungar för efterföljare.

HAN BOTADE DEM ALLA

Snart hade det samlats en stor folkmassa omkring honom, och de hade med sig rörelsehindrade, blinda, missbildade, stumma och många andra. Man la dem framför Jesus, och han botade dem. Folk var alldeles häpna, för de stumma började tala, de missbildade blev friska, de rörelsehindrade gick, och de blinda kunde se! Och alla hyllade Israels Gud. Matteusevangeliet 15:30-31

KVINNAN MED BLÖDNINGAR

I folkhopen fanns då också en kvinna, som i tolv års tid lidit av blödningar. Hon hade plågats mycket och behandlats av många läkare, men trots att hon gjort slut på allt hon ägde för att bli frisk, hade hon inte blivit bättre, utan snarare sämre. Nu hade hon hört om alla de märkliga under Jesus hade gjort. Därför trängde hon sig fram bakom honom i folksamlingen och rörde vid hans mantel, för hon tänkte att om hon bara fick röra vid hans kläder så skulle hon bli frisk. Och så snart hon rört vid honom, stannade blödningen och hon kände att hon var befriad från sitt lidande. Jesus märkte genast att det hade gått ut kraft från honom, och han vände sig om och frågade: "Vem rörde vid mina kläder?" Hans efterföljare sa till honom: "Folk tränger ju på från alla håll, självklart måste någon ha rört vid dig!" Men Jesus såg sig omkring för att få reda på vem som hade gjort det. Kvinnan blev förskräckt, eftersom hon visste vad som hade hänt med henne, men hon kom darrande fram och föll ner för Jesus och berättade hur allt hade gått till. Då sa Jesus till henne: "Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid. Du är befriad från ditt lidande. Markusevangeliet 5:25-34

HÖRNTOFSEN

Ja, överallt dit han kom, i städer och byar och gårdar, bar man ut de sjuka i det fria och bad att de sjuka åtminstone skulle få röra vid tofsen på hans mantel. Och alla som gjorde det blev friska! Markusevangeliet 6:56

ATT FUNDERA PÅ

- Tycker du att det finns en konflikt mellan sjukvård och Gudomligt helande?
- Är det okej att be som Uno gjorde: "Gud, visa mig om du bryr dig om mig"?
- Kan Gud hela någon som inte ens tror på Honom?
- Skulle du kunna vara lika trygg som Gunnel inför döden, övertygad om att du är på väg till himlen?

3

BESKYDDAREN - HERREN ÄR MITT SEGERBANER

Herren är min tillflykt och min
borg, min Gud som jag litar på.
– Psaltaren 91:2

I en tid fylld av våld, ondska och olyckor har jag min trygghet i att Herren är min Beskyddare och att Hans änglar vakar över mig.

92-ÅRING AVVÄPNADE RÅNARE

En 92-årig kvinna avväpnade en rånare utan pepparspray eller pistol. Intervjun med henne gick på nyhetskanalerna över hela USA, till och med på "Today Show".

92-åringen som efter ett besök på ett shoppingcenter just satt in sina matkassar i bilen, satte sig i förarsätet för att köra hem när en rånare hoppade in i bilen och sa: "Jag har en pistol, ge mig dina pengar!" Kvinnan svarade: "Nej, jag ska inte ge dig mina pengar. Du kan skjuta mig nu och då kommer jag till himlen, men du kommer till helvetet. Bed istället Gud om förlåtelse. Jesus är med mig

alltid och överallt. Han är med mig här i bilen.” Mannen tittade sig omkring i bilen och fick tårar i ögonen. Den gamla kvinnan fortsatte att tala med honom om Jesus i säkert 10 minuter. Då sa han: ”Jag tror att jag får gå hem och be ikväll.” ”Det kan du göra när som helst och nu skall du få alla mina pengar. Jag har 10 dollar men använd dem inte till Whisky.” Med tårar i ögonen gav mannen henne en puss på kinden och tackade.

Många pastorer runt om i USA hörde av sig till TV-stationen och ville ha inspelningen för att visa i sina församlingar och uppmuntra människor i deras tro och förtröstan på Gud.

Du kan söka på YouTube på ”grandma owns thief” för att se mer.

ÄNGLAR I TRAFIKEN

Vi ser det ofta i tidningarna: ”Familj körde av vägen – hade änglavakt...” I dagstidningarna använder man sig ofta av ordet ”änglavakt” när människor verkar ha haft en osannolik ”tur”. Vi tror inte på ”turen”. För den som tror på Gud finns inga tillfälligheter!

En kvinna berättade för mig om en händelse som satt djupa spår i henne. Familjen hade hämtat en son i skolan. De hade en tid att passa och var sent ute. Mannen körde lite för fort och blev bländad av solen. Frun hörde en röst inom sig som sa: ”Lyft upp ögonen och titta framåt”. Hon gjorde det och ropade genast: ”Bromsa!” Tjugo centimeter framför en traktors upplyfta frontgafflar stannade bilen. Omtumlade tackade familjen Gud för beskydd.

Under hela mitt vuxna liv har jag, Anita, varje dag bett om änglavakt för mig och min familj, speciellt när en resa påbörjats. En morgon förra året körde min dotter Christy i den snabba filen på en motorväg i rusningstrafik. Plötsligt flög motorhuven upp med en våldsam kraft och krossade vindrutan. Christy blev överöst med glasbitar och kunde inte se någonting. Men i samma ögonblick som det här skedde, blev hon fullkomligt lugn. Hon

kände hur någon tog över körningen, hon var själv helt passiv. Bilen saktade ned och körde in på gräset mellan vägbanorna. Utan minsta panikkänsla ringde hon sin bror och frågade: ”Vad gör jag nu?”

Brodern bad henne försöka stänga motorhuven igen, starta bilen och köra till närmaste parkeringsplats, där skulle han möta henne. När Christy senare ringde hem, var hon tacksam men omtumlad. Hon hade lite ont i nacke och rygg, så jag bad en kort bön för henne. Nästa morgon var hon helt återställd både till kropp och själ och ägnade dagen åt att hitta en ny bil.

Ett par vänner till mig, ett ungt par, var med om en mycket omskakande händelse. Under en omkörning på motorvägen körde en buss över i deras fil, vilket gjorde att bilen blev klämd mellan mitträcket och bussen. I samma ögonblick som sidospeglarna slets loss – den ena drogs loss av mitträcket och den andra av bussen – befann sig plötsligt deras bil *framför* bussen. Det dröjde en lång stund innan någon av dem sa något, de kunde inte förstå vad som hänt. Om inte sidospeglarna försvunnit, hade det hela kunnat förklaras med att de bara inbillat sig alltsammans. Men det fullständigt oförklarliga hade hänt: Bilen hade helt övernaturligt *lyfts* ut ur en svår olycka och placerats på en säkrare plats.

Inte i någon av de här situationerna såg man någon ängel, men det är nog ingen tvekan om att de var inblandade. Vi ber aldrig till änglar utan vi ber till Gud och ibland sänder han änglar till hjälp.

”Lova Herren, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning så snart ni hör ljudet av den.” Psaltaren 103:20

FISKMÅSATTACK

En småbarnsfamilj som är nära släkt till oss fick uppleva ett mycket speciellt beskydd i en märklig situation. I april månad upptäckte man ett fiskmåspar som byggt bo bredvid skorstenen och nu ruvade på äggen. Då får man enligt lag inte förstöra boet.

Samma vecka kom en granne och berättade att de förra sommaren haft en fiskmåsfamilj i sin trädgård och därför inte kunnat

vara där på hela sommaren. Fiskmåsar är mycket aggressiva när de beskyddar sina ungar.

En hel månad gick och mamman tänkte att grannen nog överdrivit för fiskmåsarerna höll sig på taket. Men en morgon var det slut på lugnet. Fiskmåsparet med tre små dunbollar till ungar var på gräsmattan bredvid det nybyggda växthuset som var fullt av tomater och annat som behövde vattnas varje dag. Tvååringen ville leka i sandlådan och åka rutschkana men det fick han inte för det var alldeles för farligt att vara ute. Det gick en hel vecka och de kunde inte vara i sin nyanlagda trädgård, de fick hålla sig inomhus. När man vattnade tomaterna attackerade fåglarna till och med växthuset.

Efter en vecka bad pappan en enkel bön, som han inte hade mycket tro för: "Gud, kan Du inte flytta på fiskmåsfamiljen?"

Nästa morgon hade det skett och det fanns inte ett spår, inte ens en fjäder kvar av några måsar. Fågelungarna var så små att de bara kunde gå ett par meter, de hade inte kunnat promenera iväg själva. Familjen hade ingen annan förklaring än att Gud på ett eller annat sätt flyttat på fiskmåsfamiljen – kanske med änglars hjälp?

Jag har hört från en kyrkogårdsarbetare nära havet, att de måste ha skyddshjälm när de med lagligt tillstånd flyttar fiskmåsson från kyrkogården.

GUDS HJÄLP GENOM EN ÄNGEL

Barbro växte upp med en mycket överbeskyddande mamma och fick ofta höra att hon inte dög till någonting. Detta tog Barbro till sig och hon funderade ofta på vad det skulle bli av henne. Som sjuttonåring började hon på en folkhögskola och där fick hon mod att söka en utbildning inom vårdyrket, något hon hade drömt om.

Barbro kom in på utbildningen i Stockholm, som för henne var en helt främmande storstad. Vänner lärde henne att hitta i

stan och tunnelbanan gick ganska lätt att lära sig. Värre var det att åka med stadsbussarna för de kändes alltid lika skrämmande.

Barbro berättar här om en upplevelse som under hela hennes liv funnits med som ett starkt bevis på Guds omsorg:

”Under hösten 1968 hade jag gått teoriutbildningen och under våren skulle jag göra min praktik på ett barnhem ute på Värmdö. Jag hade efter julhelgen kommit tillbaka till Stockholm och skulle ta mig vidare ut till Värmdö. Jag hade all packning för fem veckor med mig – två stora resväskor, en överfull kasse och en axelväska.

Jag gick på bussen som skulle ta mig ut till barnhemmet och när bussföraren så småningom ropade namnet på min hållplats klev jag av. Nu stod jag där mitt ute på landet med all min tunga packning. Åt ena hållet var det bara skog och mark och åt det andra hållet var det vägarbeten. Där jag stod låg ett rivningshus och långt bort såg jag några hyreshus. Det var på nyårsdagens eftermiddag, det var kallt och så långt jag kunde se fanns det inte en människa. Personalen hade säkert berättat för mig hur jag skulle gå, men det hade jag alldeles glömt bort.

Hela resan hade varit ganska påfrestande och med barnhemmet utom synhåll greps jag av panik. Jag hade inte någon styrka eller kraft kvar att fortsätta. Tankar från uppväxten dök upp; ’Jag klarar inte av något. Jag duger ingenting till.’ Nu gav jag helt enkelt upp! Jag ville bara ta nästa buss tillbaka in till stan – jag var färdig att ge upp hela min utbildning!

Plötsligt kom en man emot mig och jag frågade: ”Vet du var barnhemmet ligger?” Han svarade mig: ’Javisst.’ Han tog mina båda resväskor och gick före mig. Det fanns två olika busslinjer att välja mellan och jag hade hamnat på den som stannade längst ifrån barnhemmet. Det var ungefär en kilometer att gå från buss-hållplatsen och på grund av vägarbetet kändes vägen mycket lång.

Mannen frågade mig vad jag visste om barnhemmet. Jag svarade att jag inte visste något alls. Då sa han: ’Men du ska veta att du får ta en dag, ett ögonblick i sänder och räkna med Guds

hjälp.' När vi kom fram till barnhemmet tackade jag mannen för hjälpen. Han svarade mig inte utan fortsatte ända upp på trappan. Där ställde han ner mina båda väskor och ringde på dörren. Sedan hände det totalt oförklarliga. Mannen bara försvann – han fanns inte längre – jag stod helt ensam kvar på trappan! I nästa ögonblick öppnades dörren och jag togs emot och välkomnades av glada barn."

SPÖKET OCH 80-ÅRINGEN

Strax efter påsk 2008 skulle Egon 80 år, hämta in sin morgontidning. Han var affärsinnehavare och bodde i ett samhälle i Västerbotten. Det var vid tretiden på morgonen. Egons hustru hade nyligen avlidit och han ville så gärna veta om dödsannonsen hade kommit in i tidningen den här morgonen. När han gick ut glömde han att låsa dörren till butiken efter sig. Plötsligt rusade en man in med vit rånarluva, utklädd till ett spöke i helt vita kläder. Bara den vilda blicken i ögonen syntes. Han sa med aggressiv röst: "Är du rädd för spöken?" Egon fann sig snabbt och sa: "Nej, jag säger att du i Jesu namn inte har någon makt över mig. Är du rädd för spöken ska du ropa på Jesus." Inkräftaren svarade med att peka hotfullt på Egon och sa: "Jag har aldrig i hela mitt liv tagit namnet Jesus i min mun!" I samma ögonblick föll han handlöst till golvet och blev liggande där. Efter en kort stund kvicknade han till och kommenterade händelsen: "Jag svimmade visst." Han drog av sig rånarluvan och spökläderna. Under munderingen fanns en fullt beväpnad kille. Det var uppenbart vilket syfte han hade haft den här morgonen. Trots att han såg hård och tuff ut, var det en påtagligt omskakad och spak kille som kröp ut ur affären! Den unge mannen har inte syns till sedan dess.

SEN NATT I STOCKHOLM

En ung kvinna var på en kristen konferens i Stockholm. När hon sent på kvällen skulle ta sig från innerstan till Flemingsberg, där hon bodde hos en kompis, var hon jätterädd, för hon måste resa ensam. Hon bad Herren om beskydd. När hon kom till pendelstationen såg hon två män som hon tyckte att hon kände igen från konferensen. Hon kände dem inte personligen men ställde sig nära dem. De gick på hennes tåg och hon satte sig i närheten av dem. De gick av på samma ställe som hon och klev på hennes buss ut till Flemingsberg. De gick av vid samma hållplats och gick sedan in i höghusområdena där hon annars mitt i natten skulle gått helt ensam. Hon följde efter dem ända fram till huset där hennes kompis bodde. De gick in i porten bredvid hennes! Nästa dag såg hon dem inte och vet inte om hon fick hjälp av människor eller änglar.

GUD HAR HUMOR

Den pensionerade flygkaptenen John-Olof skulle göra en utflykt på sin motorcykel och hade stämt träff med några gamla flygarkompisar. Han kom iväg lite sent och fick köra fort för att hinna fram i avtalad tid. Han blev sömnig eftersom det var väldigt varmt och bestämde sig för att stanna och ta en bensträckare. Han fann en liten skogsväg, svängde in på den och tänkte göra en U-sväng med motorcykeln för att parkera på den lilla vägen. John-Olof berättar vad som sedan hände:

”Inga problem med den smala vägen tänkte jag och fortsatte in ett stycke, det går nog att vända senare. Vägen blev sämre och sämre och först när GPS:en visade 300 meter från stora vägen kom jag till en glänta där jag försökte vända. Framhjulet kom ner i en liten grop och det blev totalstopp. Jag satte ner vänster fot i gräset men råkade trampa ner i en fördjupning i marken. Hojen tippade omkull och jag hoppade av men ramlade bakåt på ryg-

gen i gräset. Jag klev upp igen och försökte lyfta upp hojen men den väger drygt 200 kg och vänstra handtaget satt som fastgjutet i leran, jag kunde inte rubba cykeln.

Nu var goda råd dyra! Det var 300 meter till stora vägen och jag måste få hjälp. Att ringa hem till kompisarna kändes inte bra. Det nöjet ville jag bespara dem. Att få någon bil att stanna och hjälpa mig, verkade ganska otroligt.

Jag har som vana att be till Gud så jag sa: "Nu får Du hjälpa mig! Skicka en ängel, nej för resten, skicka två för hojen är tung." Sedan gick jag till fots ut till stora vägen. Det kom en del bilar, men ingen stannade.

Ganska snart fick jag se två motorcyklister komma. Jag stegade ut i vägen och vinkade in dem. De stannade och jag förklarade min situation, som de tyckte var rolig. Jag såg att de hade tyska registreringsplåtar på sina Harley Davidson. De ställde sina hojar och vi gick in i granskogen. Då först fick jag se att de hade Hells Angelsmärken på ryggen. Jag blev ganska förvånad över att det var två tuffa Hells Angels killar som kom till min hjälp – men Gud har humor och kan använda vem Han vill.

Vi försökte föra ett samtal på engelska men det var inte deras favoritspråk, för de var från gamla Östtyskland förstod jag. De lyfte upp min cykel torkade av den och räckte över den till mig med ett leende. Vänstra spegeln var trasig, för övrigt fanns inga fel. Jag körde ut till stora vägen och "änglarna" följde efter. Vi tog sällskap några mil men eftersom jag nu var ytterligare försenad vinkade jag avsked till dem, drog på och körde mot mötesplatsen. Vi som träffades var sju pensionerade flygkaptener och vi kallar oss för Flyg Gastronomiska Motorcykel Sällskapet."

Motorcyklar har hela livet varit en av John-Olofs passioner. Kanske kan man säga att han föddes in i motorcykelvärlden. När hans mamma skulle till BB för att föda honom tog pappan sin Harley Davidson med sidovagn och körde henne dit. Det var i december månad och en sträcka på 52 km. Färden tillbaka med den nyfödde pojken gick på samma sätt.

VAPENDEPÅ SPRÄNGDES I LUFTEN

En god vän till mig hade kontakt med en kille från Etiopien som sökte asyl här i Sverige. Det var på 90-talet under kriget mellan Etiopien och Eritrea. Striderna var nu nära huvudstaden Addis Abeba, där killens mamma bodde.

Min vän berättade att hon just kommit hem från en möteshelg och var väldigt trött. Hon somnade genast på soffan. Efter en liten stund väckte Gud henne och sa att hon skulle be för den här killens mamma i Etiopien. Hon hade aldrig träffat henne, inte ens sett ett foto, men det var så tydligt – bed för hans mamma! Då gjorde hon det, så mycket hon orkade, sen somnade hon om. Gud väckte henne igen och sa samma sak: ”Bed för hans mamma.” Tredje gången hon somnade och Gud väckte henne förstod hon att det hände något. Hon förstod att hon måste notera dag och tid och lägga det på minnet för det här var tydligen viktigt.

Nästa dag kom den etiopiske killen och hans kompis till henne och berättade att en ammunitionsdepå, som låg i närheten av mammans hus, hade exploderat under natten. Farliga projektiler hade flugit åt alla håll men hans mamma och hennes hus var helt oskadda.

DÖDLIGA SKOTT

Ett västgötapar som jag känner hade besökt sin sons familj i Texas. Sonen berättade om en medelålders man, en före detta boxare, som tillhörde hans församling. Mannen hade bara några veckor tidigare varit med om ett mirakulöst gudsingripande. Just när han kom ut från sitt jobb, fick han en pistol riktad mot sitt huvud. Han reagerade oerhört snabbt, ropade ”Jesus” och förde samtidigt bort handen med pistolen från huvudet. Men skott avlossades och han träffades av sammanlagt sex skott.

Det rapporterades från sjukhuset att fyra kulor hade både en ingång och en utgång i kroppen, men de hade inte träffat några

skelettdelar eller vitala organ. Två kulor fanns där med en ingång, men ingen utgång, och inga kulor fanns kvar i kroppen. Den ena var riktad mot levern och stora kroppspulsådern, och skulle ha fått en dödlig utgång om den fortsatt sin bana. Hålet var ca en cm i diameter men bara ett par cm djupt. Den andra kulan skulle ha träffat den vänstra lungan och övre delen av hjärtat om den fortsatt längre in i kroppen.

Kirurgerna rapporterade att de noga sökt igenom gången för kulorna och hade ingen förklaring till vad som hade hänt. Kulorna gick in i kroppen - sedan fanns de bara inte där. De var försvunna! Man röntgade två gånger för att kunna hitta kulorna, men de fanns inte någonstans i kroppen.

En vän satt hela tiden vid mannens säng och skrev noga ner allt som hände och vad som sades. Efter några timmar kom sju läkare in för att se till den skadade. De hade alla varit med på akuten när han kom in. De var alla helt förundrade över att han hade överlevt. En av läkarna förklarade hur han skulle sköta sig när han kom hem för att skadorna skulle läka så snabbt som möjligt. Han berättade också att de sällan fick ha ett sådant här samtal, eftersom det är mycket ovanligt att någon överlever sådana här skottskador. Läkaren avslutade med att säga: "Du hade verkligen tur!" Men mannen höll fast vid att det var något mer än tur! Han överlevde skottskadorna, därför att Gud grep in med ett mirakel.

Sjutton dagar senare berättade mannen på en gudstjänst i sin församling, om det som hade hänt. Vännen som funnits vid hans sida hade skrivit en fullständig rapport.

Du kan söka på YouTube för att läsa mer, "Marty Rauchwenger".

FÖRVARNAD OM ÖVERFALL

En av våra grannar som är från Afrika, har berättat hur hans mamma som nygift fick uppleva Guds beskydd på ett väldigt påtagligt sätt. Hon drömde en natt att två personer kom för att

skada henne. Hon såg exakt hur de var klädda. Hon blev väldigt rädd och väckte sin man för att berätta vad hon drömt. Nästa morgon satt hon utanför huset tillsammans med sin svärmor. Då fick hon se hur två män närmade sig. Hon såg att de var klädda precis som i drömmen. Hon började skaka av rädsla och blev alldeles panikslagen. Men Gud gav henne en sådan kraft att hon utan rädsla sa till männen: ”Jag vet precis vad ni är här för! I natt visade Gud mig i en dröm att ni har kommit hit för att skada mig. Men det ni vill göra kommer inte att lyckas.” Männen blev helt förvirrade och lämnade genast platsen.

VÅLDTÄKTSMAN

En ung kvinna på 22 år hade just gått första året på sin pastorsutbildning. Hon hade bestämt sig för att under sommaren memorera hela Jesu avskedstal från Johannesevangeliet.* Hennes syster hade åkt på ett läger, men hon hade inte råd med tågresan dit. Istället tog hon sin cykel, gitarren på ryggen och Bibeln på pakethållaren för att cykla till lägret. Hon cyklade från Kumla ända ner till Gränna. Under hela turen försökte hon memorera Jesu avskedstal. I en lång och brant backe klev hon av cykeln för att vila. Det hade blivit 9 mil på cykel den dagen så hon var väldigt trött. En bil stannade och en man erbjöd sig att skjutsa henne och cykeln uppför backen. Ja, det tyckte hon lät bra.

Men hon förstod inte att den här mannen hade helt andra tankar med sitt erbjudande. Han knuffade ner henne på marken och höll fast henne. Han slängde sig på henne för att våldföra sig på henne. Hon ropade då: ”I ären nu rena i kraft av det ord som jag har talat till er.”* Det var de ord från Jesu avskedstal som hon just memorerat när hon cyklade. Direkt sa mannen: ”Förlåt, förlåt, jag visste inte att du var kristen, förlåt mig, jag ska aldrig göra om det här”, och så försvann han.

---

* Johannesevangeliet 14-17, från 1917 års bibelöversättning

ETT RYTANDE LEJON

Kerstin har i en stor del av sitt liv bott i Sydafrika, där den här händelsen utspelade sig. En kvinna möttes en dag av en främmande man i sitt kök. Han stod med en stor kökskniv i handen och tittade hotfullt på henne. Hon förstod att han var där för att döda. Hon ville inte skrika högt, eftersom familjens barn var i vardagsrummet och tittade på TV. Hon var livrädd för att de skulle komma in till henne i köket och riskera att bli skadade. I den här laddade situationen bad kvinnan tyst: "Lion of Judah, help me! – Lejonet av Juda, hjälp mig!"* Plötsligt släppte mannen kniven och sprang sin väg. Kvinnan ringde polisen och lämnade ett signalement på inkräktaren.

När mannen hade arresterats bad hon att få träffa honom i häktet. Hon ville fråga honom varför han så hastigt hade sprungit iväg. Han berättade att han alldeles bakom henne sett ett stort rytande lejon stående på bakbenen. Han sprang helt enkelt därför att inte bli uppäten. Det fanns inte något vanligt lejon i köket, så kvinnan förstod att Gud hade sänt sitt beskydd och hjälp på ett något annorlunda sätt.

KVINNA MED ETT MÄKTIGT VAPEN

En svensk pastor som arbetat i Peru som missionär berättar:

"Vår kyrka låg i Perus hamnstad Callao och flera av våra medlemmar bodde antingen i eller i närheten av ett ökänt område som kallades för "Los Barracones" (de stora barackerna). Det var ett mycket kriminellt område och polisen undvek att köra in i de kvarteren då det var osäkert även för dem.

En kvinna i församlingen som bodde i närheten av det här området berättade om en kväll när hon var på väg hem. Hon var nästan framme vid sin bostad då hon såg hur två män kom emot

---

* "Lejonet av Juda" är ett av Bibelns namn på Jesus.

henne. Hon anade oråd och blev väldigt rädd. Hon ropade till Jesus om hjälp: ”Jesus, beskydda mig med ditt blod! Beskydda mig med ditt blod!” När männen nästan var framme vid henne vände de och försvann väldigt snabbt. Hon förstod inte varför, men var tacksam för bönesvar.

Dagen efter hörde hon att några män nyfiket frågat om någon sett en kvinna ute på gatan som var helt täckt av blod. Var det någon som visste vad som hänt henne?

HÄXDOKTORN

Olle hade varit missionär i Sydafrika i över 50 år. Han berättade om en vän som också var missionär. Han hade råkat ut för en situation där han riskerat sitt liv. I Afrika var det då vanligt med lokala häxdoktorer som utövade besvärjelser och riter. Det område som missionären var verksam i hade sin egen ”doktor”. Häxdoktorn hade retat upp den lokala befolkningen mot missionären i så hög grad, att han kände sig allvarligt hotad. Det fanns ingen annan möjlighet för honom än att ta sig bort från den uppretade folkmassan.

Hans bil stod parkerad en bit bort och han skyndade iväg mot den för att snabbt komma undan. Han drog fram bilnycklarna, öppnade bildörren och hoppade upp på sätet. Precis när han satte startnyckeln i tändningslåset, var folkhopen framme. Han vred om nyckeln och motorn gick igång. Plötsligt såg han hur de uppretade människorna drog sig tillbaka från bilen med underliga ansiktsuttryck. Just då tog missionären ingen större notis om det utan han var bara lycklig att han hade kommit undan.

När han oskadd anlände hem och var i trygghet, parkerade han bilen. Han var rejält skakad och behövde vila en stund. Lite senare skulle han ge sig av igen men då ville bilen inte starta. När han öppnade motorhuvuven såg han att det inte fanns något batteri i motorrummet. Det var märkligt, tänkte han och fundrade över hur det hade kunnat försvinna. Men så drog han sig

till minnes den arga folkmassans reaktion när han hade startat bilen, hur deras raseri förändrats till förvåning och rädsla. Han insåg att de måste ha plockat ur batteriet för att han inte skulle komma undan! Folket hade fått se Guds kraft och beskydd av missionären. Vilken mäktig Gud som till och med kunde få en bil att gå utan batteri. Efter den här händelsen välkomnade folket missionären och blev mycket intresserade av att lyssna på vad han hade att säga om Gud.

RÅNARE I NEW YORK

När jag som ung vistades i New York City en sommar, hörde jag den kände pastorn David Wilkerson berätta om en upplevelse han gjort. I ett farligt område med många överfall blev han en sen kväll omringad av fyra storvuxna rånare. Själv var han liten till växten och insåg den omöjliga situationen. Då kom han att tänka på bibelordet: "Större är Han som är i dig än Han som är i världen."* Han blev så glad att han ropade "Halleluja!" Detta skrämde rånarna – de bara försvann!

ÄNGLAR, FINNS DOM?

John-Olof har ca 20 000 flygtimmar som yrkespilot. Han brukar lite skämtsamt säga att han gått miste om "jordelivet" under 2 år och 3 månader. John-Olof var 1982 en av grundarna av missionsflyget MAF (Mission Aviation Fellowship) där han också satt i styrelsen under 18 år. Han har flugit för MAF i flera omgångar i Bangladesh och levererat flygplan till missionsfälten i Bolivia och flera afrikanska länder. I Ganges och Bramaputra flög han sjöflyg. John-Olof berättar här om ett par dramatiska flygturer hemma i Sverige.

"När man som jag, arbetade skift blir dygnsrytmen rubbad. (Jag flög nattpost på Trygg Flyg) Det gjorde att jag ofta låg vaken,

---

* Första Johannes brev 4:4

men då brukade jag läsa någon intressant bok. Nu hade jag fått låna en bok med titeln: "Änglar på uppdrag."* Jag får medge att jag läste boken med viss skepticism.

En natt låg jag och begrundade vad jag läst i "Änglar på uppdrag" och blev lite sur på Gud. Jag klagade över att jag inte fick uppleva saker liknade dem jag läst om i boken. Jag sa, anklagande till Honom: "Gud, varför svarar Du inte när man ställer en fråga? Varför svarar Du inte? De gånger jag fått personliga tilltal från Dig har det varit genom andra människor och då vet man inte alltid vad man ska tro."

Natten efter min "monolog" med Gud, flög jag och styrmannen Thomas vår ordinarie nattpostrunda: Nyköping, Växjö, Stockholm/Arlanda. Efter landningen på Arlanda blev vi av trafikledaren klarerade till södra plattan. När jag taxade flygplanet söderut på taxibanan, fick jag i min vänstra sidoruta helt plötsligt se ett större flygplan på väg att korsa min taxibana. Jag skrek till väldigt högt, samtidigt som jag tvärnitade mina bromsar och svängde höger för att undvika en kollision. Den andre kaptenen tvärbromsade också ungefär samtidigt som jag. Där stod vi nu med mindre än 10 meters avstånd mellan oss, och jag kunde se den stora propellern på motpartens högra vinge rotera vid min vänstra sida. Hur nära hade jag inte varit att bli sönderhackad av den? Den kunde också ha skurit upp våra bränsletankar i vänster vinge. Våra propellrar hade säkert haft samma effekt på det motsatta flygplanet. Det kunde ha blivit en rejäl brasa.

Vi stod nog närmare en minut och tittade på varandra. Till slut bröt jag tystnaden och rapporterade: "Trygg 62 continues to gate S77", varpå den kvinnliga styrmannen i det andra flygplanet anhöll om att få fortsätta till väntplats för start. Väl framkomna till vår parkeringsplats, hörde jag den andra kaptenen med en röst som inte riktigt bar, be om bekräftelse på att han verkligen var klarerad till väntplatsen för start. Trafikledaren bekräftade. Kaptenen rap-

---

* Boken "Änglar på uppdrag" är skriven av Frances och Charles Hunter.

porterade då det inträffade och fick till svar: "Var det verkligen så nära?" Kaptenen svarade: "Det var mycket nära!" Då gick även jag in på radiofrekvensen och bekräftade att det varit oerhört nära. Jag får erkänna att jag var mycket skakad av händelsen. Var det änglabeskydd?"

Nästa natt hände följande:

"Natten till den 20 december, var jag tillsammans med min styrman Lennart beordrad att flyga värdeposten från Stockholm/Arlanda till Umeå. Det var stark byig vind på 14 sek.m. och mycket dålig sikt när vi närmade oss Arlanda. Banförhållandena var dåliga med bromsvärden på endast 30 procent och snödrivor i kanterna.

Vi skulle omgående lasta 2,5 ton post och omedelbart starta mot Umeå. Posten transporteras normalt i burar, men nu var det så stora volymer att postpersonalen valde att lasta om och skicka frakten som löslast. Det innebär att hela lastrummet blir fyllt av lådor och postsäckar, från golv till tak. Lastningen tog en dryg timma. Jag hade inte räknat med så långt markstopp, därför hade jag inte täppt till luftintagen till motorerna. Det visade sig senare få vådliga följder. Det var snödrev och mycket snö yrde in i luftintagen och frös där till fast is. Likheten med den s.k. 'Gottröraolyckan' 1991 var slående. Då var det en DC-9:a som fick motorstopp på bägge motorerna efter att is lossnat från vingarna och kvävt motorerna. Flygplanet kraschade på en liten åker i Gottröra. Alla ombord klarade sig men flygplanet delade sig i 3 delar.

Vi startade från Arlanda kl 01:00 och påbörjade stigningen i mycket turbulent luft, men allt fungerade perfekt. En bit ut över Bottenhavet stoppade helt plötsligt vänster motor, en s.k. flame out. Då stoppade även höger motor. Jag slog omgående till knappar som startar "autoignitions", därefter "Engine anti ice heater." Det visade sig senare att det var den åtgärd som räddade oss från att krascha i havet eller möjligen nödlända på land. Samtidigt som vi raskt förlorade höjd svängde jag in mot land. Jag ville om möj-

ligt nödlända på land även om det var mörker och svåra vindar. En spöklik tystnad inträdde, endast vindens sus hördes. Vi jobbade febrilt med att åtgärda situationen när trafikledningen kom in och frågade om vi hade problem. De hade sett att vi tappade höjd och att vi avvek från beordrad kurs. Jag svarade då kort: "We have flame out on both engines – vi har stopp på båda motorerna." De frågade då om vår avsikt. Samtidigt startade vänster motor igen ganska snabbt, följd av höger motor, som också startade. Den vänstra endast för att åter slockna. Mitt svar till trafikledaren var att vi nu endast hade vänster motor ur funktion. Han frågade om vi ville återvända till Arlanda som var närmare än Sundsvall. Jag valde att återvända, trots att jag visste svårigheterna med att landa med endast en motor på en isig landningsbana.

Trafikledningen frågade om jag ville deklarerat nödläge. Jag svarade nej, eftersom höger motor spann lugnt och förtroendegivande. Jag ville inte väcka mer uppmärksamhet än nöden krävde. Om larmet dras igång kommer brandbilar och ambulanser att rycka ut och då har man automatiskt hela pressdrevet på halsen. Vi fick radarledning närmaste vägen till Arlanda. De röda varningslamporna och larmet ljöd temporärt under hela inflygningen. Det var full "jackpot" på instrumentbrädan.

Problemet nu var att bromsa in ekipaget på den hala och vindpinade banan. Banan är 3,5 km lång vilket underlättade. Vinden var mycket kraftig och byg från vänster. Vänster motor hade vi flöjlat för att minska luftmotståndet. På marken hade vi behövt den bromseffekten också. Jag märkte att vi oroväckande kraftigt drev av mot höger bankant med dess belysningslampor. Jag kunde inte hålla kursen på banan, när vi började nagga i snödrivorna utefter högerkanten. Jag blev tvungen att dra på effekt på högermotorn varvid motorn med sina 1000 hk svarade så kraftigt att vi snabbt var på väg av banan igen, nu på vänster sida. I det läget räckte det med att dra av igen och på så vis fick vi håll på ekipaget och kunde taxa in till parkeringen.

Postens personal på Arlanda blev inte så glada. Efter det kaos som rådde före vår start fick de nu ännu ett problem att ta hand om. De måste hitta lastbilar som kunde köra upp värdeposten till Umeå. Efter rapport till chefen blev vi skjutsade till ett hotell. När jag kommit in på mitt rum slog jag på TV:n. Det var extrasändning eftersom en av finlandsfärjorna gått på grund utanför Åland med 650 passagerare ombord. Det rapporterades att de hade vindbyar på 30 sekundmeter. Då kändes det skönt att ligga i en varm säng igen. Jag undrar fortfarande: Änglar finns dom?"

Senaste nytt från John-Olof:

"Jag genomgick en bypassoperation av mitt hjärta år 2003. Fyra av kranskärlen runt hjärtat var mer eller mindre tilltäppta. Sex månader efter operationen blev jag åter lika dålig och läkarna gjorde en s.k. ballongsprängning av ytterligare två kranskärl. Under 2014 blev jag allt sämre och efter flera olika turer beslöt läkarna att montera två små klämmor på en av mina hjärtklaffar. De gjorde ett fantastiskt jobb och jag blev betydligt bättre.

Men hösten 2015 var min hjärtsvikt tillbaka på samma nivå som innan klaffoperationen. Jag hade svårt att gå uppför en trappa, jag måste vila i varje liten backe och blev andfådd bara av att böja mig för att knyta skorna.

Februari 2016 var Anita Barker Andersen på besök i min hemförsamling. Hon bad för folk med olika krämpor, även för mig. Jag kände inget från början, ingen värme, som jag hört att en del känt när de blivit helade. Jag fortsatte att be lite för mig själv de kommande dagarna, men en tanke for alltid genom mitt huvud när jag bad för mitt hjärta: "Undret har skett!" Jag tyckte att det var konstigt att just den meningen alltid kom för mig, men eftersom jag av gammal vana undvek att röra mig mer än nödvändigt kände jag ingen skillnad. Man rör sig ju också lite värdigare med tilltagande ålder. En dag tog jag en promenad med min hund Bella och vi gick nog nära en kilometer. Min granne reagerade på att jag var ute och gick, för det var inte vanligt. Han kände väl till mina problem och hjälpte mig ofta att bära in ved mm.

En vecka efter Anitas besök åkte min granne och jag till Trollhättan för att besöka en gemensam bekant, som också hade en hund. Vi var ute och gick med våra hundar säkert ett par kilometer varje gång. Från älven går det långa trappor upp för sluttningarna och jag kunde gå obehindrat uppför dem. Jag började tro att något radikalt hänt med mitt hjärta och mina vänner undrade över att jag orkade gå så långt och så fort. Sista dagen gick vi åter en långpromenad. Vid slutet av promenaden var det fyra trappor i följd. Jag valde att springa uppför alla trapporna och märkligt nog arbetade hjärtat lika lugnt när jag kom upp. På kvällen undrade en av gubbarna över hur jag kunde ta trapporna så obehindrat. Då berättade jag för mina icke troende vänner vad som hänt efter förbönen och min granne sa: ”Jag har aldrig trott på sånt där, men nu har du överbevisat mig för jag har ju sett hur dålig du varit.” Ja, jag har också blivit överbevisad om att ett gudomligt helande även kan gälla mig!”

John-Olof är idag 76 år och har precis varit nere i Bergen i Tyskland för att köpa en ny motorcykel för säsongen, en BMW K1200LT.

BIBELN BERÄTTAR

HJÄLPEN KOMMER FRÅN HERREN

Jag lyfter mina ögon till bergen. Varifrån kommer min hjälp? Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord. Inte låter han din fot vackla, inte slumrar han som bevarar dig. Nej, han som bevarar Israel, han slumrar inte, han sover inte.

Herren bevarar dig, Herren är ditt skydd på din högra sida. Solen ska inte skada dig om dagen, inte månen om natten.

Herren ska bevara dig från allt ont, han ska bevara din själ. Herren ska bevara din utgång och din ingång, från nu och till evig tid. Psaltaren 121

UNDER GUDS BESKYDD

Den som sitter under den Högstes beskydd och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger till Herren: 'Min tillflykt och min borg, min Gud som jag litar på.'

Inget ont ska drabba dig, ingen plåga närma sig din hydda, för han ska befalla sina änglar att bevara dig på alla dina vägar.

Psaltaren 91:1-2, 10-11

ÄNGLAR

Lova HERREN, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av den. Psaltaren 103:20

VAPENRUSTNINGEN

Till sist: Låt er tro bli stark genom gemenskapen med Herren Jesus och den väldiga kraft som finns hos honom. Ta på er hela Guds rustning, så att ni kan stå emot djävulens lömska attacker. Det är

ju inte människor vi strider mot, utan mot ondskans andemakter i den andliga världen, mot de härskare, makter och krafter som styr i vår mörka värld. Ta därför på er hela Guds rustning, så att ni kan stå emot när ni attackerats av ondskan, och behålla era ställningar tills striden är över. Ja, behåll era ställningar! Spänn på er trofastheten till Jesus som ett bälte, och er lojalitet som en bröstsköld. Som skor på era fötter ska ni sätta villigheten att sprida budskapet om att Gud har slutit fred med människorna. Och i varje drabbning måste ni hålla trons sköld framför er, för med den kan ni släcka den Ondes alla brinnande pilar. Ta emot Guds räddning, för den är en hjälm som skyddar era huvuden, och ta emot Guds budskap, för det är det svärd som Guds Ande ger er. Efesierbrevet 6:10-17

ATT FUNDERA PÅ

- Har du varit med om någon händelse som du vill kalla änglavakt?
- Har du någon gång bätt till Gud om beskydd?
- Vilken uppgift har änglarna?

4

FRID OCH TRYGGHET

- HERREN ÄR MIN FRID

Jag lämnar en gåva efter mig,
och det är frid. Ni skall få av min frid,
en frid som ingen här i världen kan ge.

Var därför inte oroliga eller rädda
– Johannesevangeliet 14:27

Jehova Shalom är ett av Gudsnamnen. Det hebreiska ordet Shalom betyder ett helt och oskadat tillstånd, hälsa, ordning, trygghet, lugn och ro, fred och frid.

EN MARDRÖMSFÖRLOSSNING

Elina och hennes man Andreas väntade 2009 sitt första barn. De var lyckliga och det var så stort för dem, men Elina var väldigt rädd för förlossningen. På en gudstjänst bad hon om förbön för sin rädsla, men kände sig fortfarande orolig när hon kom hem. Elina blundade för att åter be Gud om hjälp. Hon fick då se en syn för sina inre ögon. Hon hade tidigare fått se syner när hon bad

och det gjorde att hon nu visste att det var Gud som talade till henne. Hon såg för sin inre syn ett stort öga där irisen var som en lugn eld skiftande i gult och brunt. Efter det såg hon en liten svart prick som sakta växte tills hela synfältet blev svart. Synen varade bara några sekunder. Elina blev inte lugnare av det hon fick se. Varje gång hon slöt ögonen kom synen tillbaka, det var som att se en film om och om igen. Till slut kände hon att hon måste lämna detta – kanske det var Gud som såg det lilla fostret?

I vecka 39 av graviditeten var hon en dag och motionssimmade i en simhall. Plötsligt blev hennes vänstra ben så svagt att hon simmade helt snett. När hon kom upp ur bassängen kunde hon inte stå på benet och det var alldeles missfärgat och hårt. Någoting var fel! Hon misstänkte att hon fått en propp i benet. Elina åkte till Mödravården som sände henne vidare till akuten. Blodtrycket var väldigt högt men hon blev ändå hemskickad för de var inte så oroliga över hennes situation.

Nästa dag blev Elina riktigt dålig med en fruktansvärd smärta i benet, ryggen och magen. Hon hade också feber och så svårt att andas att hon måste sitta. När hon kom in till sjukhuset blev hon till sin förtvivlan ännu en gång hemskickad. De hade tagit en del prover men tyckte att allt såg bra ut.

När hon senare samma dag, för tredje gången åkte till akuten var hon så dålig att hon måste sitta i en rullstol. När läkaren såg hur besvärligt det var för henne ville de sätta igång förlossningen men Elina blev helt förtvivlad och sa: "Det får ni absolut inte göra!" Det blev då bestämt att hon skulle komma tillbaka nästa dag för fler kontroller.

Vid återbesöket nästa dag fick hon träffa en ny läkare. När denne såg Elinas hårda, svullna och missfärgade ben, som så tydligt var drabbat av blodpropp, skickades hon direkt med ambulans till lasarettet i Linköping. Elina fick inte ha Andreas med sig i ambulansen och hon kände sig så oerhört utlämnad, chockad och rädd. När sköterskan i ambulansen såg att Elina hade svårt att andas, kröp hon fram till chauffören för att säga något. Efter det

ökade ambulansen farten, blåljusen och sirenerna kom på. Elina förstod att nu var det allvar.

På lasarettet konstaterade läkarna att Elinas blodpropp var färsk och mycket utbredd. Det fanns också tecken på att den släppt och gått mot lungorna. Elina blev inlagd på en medicinsk akutvårdsavdelning för förlossningen skulle inte ha resurser att ta hand om den allvarliga situationen. Läkarna var mycket bekymrade och sa att de aldrig varit med om en liknande situation.

När de skulle undersöka hur långt upp proppen hade sitt fäste, kom Elina att tänka på synen som hon haft några månader tidigare. I synen hade den lilla prickken växt och det hade blivit alldeles svart. Nu förklarade läkarna att proppen vuxit under en längre tid, det var därför den var så stor. De sa att den börjat i foten och förgrenats vidare från benet upp i ett blodkärl som leder till hjärtat, hela bäckenbotten och vägen uppåt var fylld av proppen. Riktigt hur stor den var kunde de inte se eftersom barnet låg i vägen.

Läkaren vände en bildskärm emot Elina och sa: ”Här kan du själv se hur stor den är, det är alldeles svart!” Då kände hon igen bilden från synen hon tidigare fått och kände sig så förunderligt trygg. Gud var med henne! När hon log mot läkaren missförstod han hennes lugn och sa: ”Elina du förstår väl att det här är en mycket allvarlig situation? Vi har ingen lösning. Tar vi ut barnet nu, då överlever inte du. Vår plan är att fördröja förlossningen och under tiden behandla blodproppen.”

Men redan nästa dag blev det kalabalik. Vattnet gick och värkarbetet började. Det skulle inte gå att föda normalt för proppen fanns i bäckenkanalen. Kejsarsnitt ville de inte göra, då skulle Elina kunna förblöda eftersom hon var satt på blodförtunnande medel. När värkarna kom var tredje till sjätte minut var läkarna helt villrådiga – de hade ingen lösning! Personalen uppmanade Elina att ringa sina föräldrar och be dem komma. Elinas mamma förmedlade ett bibelord från föräldrarnas bönevänner. ”Ty Herrens ögon överfar hela jorden, för att Han med sin kraft skall

hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt Honom.” Andra Krönikeboken 16:9

Elina hade nu ännu en gång fått ta emot ett budskap om ”ögon”. Hon visste att det inte var en slump och kände sig helt trygg. Nu kunde de få ta ut barnet. Men läkarna svarade att det inte fanns någon som var kunnig nog att operera henne. ”Det ser inte ljust ut, men vi gör vad vi kan”, sa läkarna. ”Vi står i telefonkontakt med både Malmö och Stockholm.”

Det blev en mardrömslik natt. Andreas, Elinas man, som då ännu inte var kristen sa: ”Elina, det här kommer att gå bra. Jag menar allvar! Jag såg din häst Nalle på en grön äng och han var lika busig som han brukade vara när han ännu levde. En man i vita kläder kom och ställde sig framför Nalle och hästen böjde sitt huvud i vördnad. Sedan såg jag många av våra släktingar som redan dött och nu var i himlen. Alla såg så glada ut – och ingen hade glasögon!” ”Bra”, sa Elina. ”Då vet jag att det är dit jag ska. Himlen finns där, annars hade du inte sett den.” ”Nej, nej”, sa Andreas. ”Det var inte alls så jag upplevde det. De ville hälsa att allt kommer att gå bra!” Strax efteråt hörde de en sång på radion vars innebörd var: Är det någon som kommer att klara det så är det du! Elina upplevde det som ännu en hälsning till henne från Gud.

Elina förstod att hon kanske låg inför döden. När hon bad hörde hon en röst inom sig som sa: ”Samla rätt folk!” Hon förstod inte orden då, men på morgonen kom en läkare och berättade att de samlat alla de skickligaste specialisterna för att ta hand om henne och barnet. De hade beslutat att ta ut barnet med ett kejsarsnitt och sedan ta ner den stora proppen, bit för bit. Vårkarbetet och barnet som hela tiden rörde sig gjorde inte situationen mindre farlig. Risken var också stor att den väldiga proppen, eller bitar av den, skulle lossna och gå till hennes hjärta, lungor eller hjärna. Faran för ett hjärtstopp var stor. Operationen skulle ske på Thoraxkirurgen.

Inför den akuta situationen kände Elina hur ångesten kom krypande, men hon kunde inte få något lugnande eftersom det

skulle skada barnet. Hon vände sig åter igen till Gud och bad om hjälp. Innan hon ens bitt färdigt bönen kände hon en värme och ett lugn sprida sig i hela kroppen. Personalen märkte att hon slappnade av och blev oroliga och undrade om hon var vid medvetande. Elina var så lugn att de kunde sy fast en nål i halsen utan att hon upplevde någon rädsla. Något liknande skulle hon annars aldrig ha tolererat.

Det var en otroligt intensiv och spänd atmosfär i operations-salen. Någon frågade Elina om hon ville säga något innan hon sövdes. Då hörde hon en röst inom sig som sa: "Gud välsigne er!" Men Elina tvekade, det var ju så många läkare och sköterskor där. Men precis innan de satte masken på henne sa hon: "Gud välsigne er!" Då såg hon hur tårarna föll på en av läkarna.

När Elina vaknade efter den komplicerade operationen hade allt gått bra. De hade fått en frisk och stark son! Läkarna sa: "Vi kan inte förklara det här! Vid ett planerat kejsarsnitt där patienten inte har någon form av blodförtunnande medel i kroppen förlorar de oftast ungefär en liter blod. Du förlorade bara en halv liter." Elina tackade dem för att de varit så skickliga. "Tacka inte oss, vi förstår inte detta", sa en läkare och räckte upp handen och pekade mot himlen.

De frågade om Elina orkade ta emot besök. En kvinna som arbetade på koagulationscentrum i Stockholm hade tagit det svåra beslutet om att de skulle utföra kejsarsnittet. Hon hade nu tagit ett flyg ner till Linköping. Hon ville med egna ögon se att allt gått bra. Hon sa med tårar i ögonen: "Elina, du ska veta att när jag såg din journal trodde jag inte att det här skulle gå. Men babyn måste ju komma ut på något sätt. Nu var jag tvungen att komma hit och se dig och barnet med egna ögon."

När Elina kom hem kände hon sig orolig och otrygg. Det fanns inget EKG eller någon sjukvårdspersonal som hade kontroll över henne. Då tog hon fram sin Bibel och slog i den. Hon läste:

"Jag ser upp mot bergen, kan jag vänta någon hjälp därifrån? Min hjälp kommer ifrån Herren, som har skapat himmel och jord.

Han kommer aldrig att tillåta att du snavar och faller, för han vakar alltid över dig. Ja, han som bevarar Israel sover aldrig. Herren bryr sig om dig. Han står vid din sida för att försvara dig. Solen ska inte skada dig om dagen, inte heller månen om natten. Han bevarar dig från allt ont, och räddar ditt liv. Han vakar över dig när du kommer och när du går. Ja, han ska bevara dig för evigt.”*

Efter det sov hon som ett barn hela natten. Nästa dag läste hon kommentarerna, som i hennes Bibel stod under psalmen. De gav henne ännu en bekräftelse på Guds beskydd. ”Denna bön är som ett barns bön. Den uttrycker tillit och hopp till Gud, om Hans beskydd både dag och natt. Vi växer aldrig ifrån behovet av Guds vakande öga över vårt liv.”

Elina blev helt återställd och idag har familjen tre barn. De andra förlossningarna gick helt utan komplikationer. Elina fick uppleva sanningen i orden: ”Herren är min Frid och Trygghet!”

(Sjukvården gjorde efteråt en Lex Maria-anmälan.)

SVÅRT BRÄNNSKADAD

Min pastor, Håkan Gniste, var med om en svår brandolycka 2009, som vi berättat utförligare om i tidigare böcker. Han blev brännskadad på 85-89 procent av kroppen och läkarna på brännskadekliniken gav inget hopp om att han skulle överleva. Kristna i både Sverige och andra länder bad för Håkan och mirakler har skett.

Efter många månaders sjukhusvistelse och många hudtransplantationer kom han hem igen. Till det yttre är han märkt, men hans själ mår oförklarligt bra. Det sägs att en av de svåraste följderna efter omfattande brännskador är mardrömmar, där man genomlever branden om och om igen på nätterna. Många av oss bad särskilt för Håkans själ och han berättar att han aldrig haft några mardrömmar.

Ett år efter olyckan höll han sin första predikan. Nu har det gått sju år och Håkan är idag mycket aktiv. Han har besökt många

---

* Psaltaren 121, Levande bibeln

platser och länder och har predikat både i Afrikas värme och Rysslands kyla. Hans kropp saknar underhudsfett så för resten av livet behöver han dagligen smörjas in. Jag brukar skämtsamt säga att han nog är Sveriges mest välsmorde predikant. Håkan har idag mer att förmedla än någonsin och man kan verkligen säga att det som var så ont har fått vändas till något gott.

SIAMESKATT BLEV LUGN

Anna, en god vän till mig, jobbade som assistent hos en kvinna som har tre katter. Den ena katten, en siames, var väldigt livlig och orolig. Den sprang fram och tillbaka, jamade och ville än ut, än in. Den hade ingen ro i kroppen över huvud taget.

En kväll när det var alldeles lugnt bestämde Anna sig för att be för katten – inget är för litet eller för stort för Gud. Katten låg på hennes mage och hon bad att det skulle komma lugn och ro in i katten och att det som oroade den skulle lämna – att den skulle få frid. Det riktigt ryckte i katten ett par gånger, sedan somnade den och sov hela natten.

Efter några dagar fick Anna telefonsamtal från personal som undrade om hon gett katten något lugnande – den hade sovit i tre dagar! Hon fick berätta att hon hade bett för katten och det blev mycket skratt! Vid flera tillfällen senare fyllde hon på med mera bön. ”Nu är det en betydligt lugnare katt”, berättade Anna.

Det var avslutning på söndagsskolan och en liten flicka skulle läsa en bibelvers om Jesus, ”Jag är världens ljus.” Men det blev alldeles tomt i huvudet med så mycket folk att hon glömde bort vad hon skulle säga. Hennes mamma satt på första bänken och gestikulerade och mimade så gott hon kunde, men det var fortfarande stopp. Då lutade sig mamman framåt och viskade ”Jag är världens ljus.” Då lyste flickan upp och med klar stämma sa hon: ”Min mamma är världens ljus!”

INLÅST I EN SVINSTIA

Under en konferens upplevde jag ett tilltal från den helige Ande om någon som hade varit med om något skrämmande som barn – i en svinstia, i ett svinstall. En äldre man som var talare på konferensen gav sig tillkänna och berättade att han som barn bodde på en gård. Barnen fick ofta turas om att vakta suggorna när de skulle få kulingar.

En gång när han var i 10-12-årsåldern somnade han inne i stian och väcktes av en stor sugga. Under hela livet hade han sedan haft mardrömmar om att han var instängd i en svinstia bland jättestora suggor. Han hade sökt hjälp hos psykologer och han hade sökt befrielse från eventuella demoner, men mardrömmarna var kvar. Suggan hade inte skadat honom, men han hade blivit vett-skrämd när han vaknade med det stora gristrynet alldeles intill sitt ansikte. Tänk att det satte så djupa spår!

Vi bad för mannen att Herren skulle ta bort alla skrämmande minnen från barndomen, lösa chocktillståndet och befria honom från alla mardrömmar. Ett år senare träffade jag mannen igen och han berättade att alla suggor var borta och att det var helt lugnt om nätterna. Vilken befrielse efter femtio års mardrömmar!

EFTER VÅLD OCH SVÅRA ÖVERGREPP

Skräck och mardrömmar fyllde mycket av tonårsflickans tillvaro de första två åren i Sverige. Innan flykten från hemlandet i Mellanöstern hade hon blivit utsatt för våld och svåra övergrepp och hon var starkt traumatiserad. Under den första tiden i Sverige var hon ofta i kontakt med barn- och ungdomspsykiatri och fick där bra stöd och hjälp. Hon hade också en underbar och kärleksfull familj med en pappa som var läkare, men de kunde ändå inte hjälpa henne att komma till ro och bli av med sin skräck.

Efter ett par år i Sverige kom hela familjen till den kristna flyktingkonferens som vi tidigare berättat om. De hade då redan

kommit i kontakt med en kyrka och flera i familjen hade blivit kristna.

Flickan berättade vad som hände andra dagen på konferensen när vi hade talat om förlåtelse och uppmuntrat till att skriva ned namnen på de man behövde förlåta. När hon satt där med ögonen slutna tänkte hon: "Jag kan inte förlåta. Det är omöjligt!" Då hörde hon någon ropa hennes namn. Hon tittade upp och såg Jesus stå vid korset längst fram i kyrkan. Hon sade till sin mamma: "Titta, Jesus står här!", men hennes mamma såg ingen.

När den unga flickan fick se Jesus tog hon emot Honom och beslöt sig för att förlåta det som hänt i hennes hemland. Hon fick då uppleva ett helande och en frihet från allt det som hade plågat henne. Knutarna i hennes inre löstes upp och skrällen försvann. Det som inte familjen och vården lyckats med, det skedde i mötet med Jesus. När jag ett år senare mötte den här tjejen var det en sprudlande glad 18-åring som berättade att det gick jättebra i skolan och att hon brukade tolka gudstjänsterna i kyrkan.

SKRÄCKRESA ÖVER HAVET

När mannen från Mellanöstern flydde från sitt hemland upplevde han liksom så många andra extrem rädsla och skräck under sin flykt. Vid ett tillfälle hade han suttit inspärrad. Då ropade han i sin förtvivlan: "Gud, visa mig vem du är!"

Under den svåra flykten hände någonting med honom. Hans ena öga började skela och han kunde inte rikta ögonen åt samma håll. Han fick en pulserande svår smärta i ögat och hela den sidan av ansiktet. När han av flyktingsmugglare fördes över Egeiska havet i en öppen båt blev smärtan bara värre och värre.

Efter ankomsten till Sverige blev han undersökt av en ögonläkare och remitterad till en specialist. Före det planerade besöket hos ögonspecialisten, blev han inbjuden till den kristna flyktkonferens vi tidigare berättat om. Redan första kvällen bad han om förbön för sina ögon och vi bad att Gud skulle röra vid honom.

Nästa dag när undervisningen handlade om förlåtelse och deltagarna uppmanades att tänka igenom vem man behövde förlåta, skrev mannen ner några namn på en lapp. I samma stund som han skrev namnen kom tårarna och han bara grät och grät. Tårarna sköljde ner över hans ansikte – och där hände något med hans ögon.

Han upplevde hur han fylldes av Guds kärlek. Han hade en farbror som han haft svårt med under hela sitt liv. Nu fick han en stark kärlek till honom och en längtan efter att få träffa honom. Något hände med ögonen den första kvällen när vi bad, men helandet slutfördes genom tårarna.

Ett mirakel skedde i hans hjärta och konsekvenserna av trauma och skräck släppte från hans ögon. Det blev inget besök hos specialisten och han fick verkligen uppleva vem Gud är. Han fick också en längtan efter att lära känna Gud på ett djupare sätt.

Jag berättar mer om frihet från fruktan på Cafékvällar,
www.omegaskrift.nu

BIBELN BERÄTTAR

JESUS STILLAR STORMEN

Sedan steg Jesus i en båt och åkte över sjön tillsammans med sina efterföljare.

Och plötsligt blåste en fruktansvärd storm upp med höga vågor som slog in över båten.

Men Jesus sov. Då gick hans efterföljare fram till honom och väckte honom och började ropa:

”Herre, hjälp oss! Vi sjunker!” Men Jesus svarade: ”Varför är ni rädda? Har ni så svårt att tro?” Sedan reste han sig upp och talade strängt till vinden och sjön, och allt blev lugnt.

Jesus efterföljare blev alldeles häpnade. ”Vem är han”, sa de till varandra, ”eftersom till och med vinden och sjön lyder honom?”
Matteusevangeliet 8:23-27

FRID

Jag lämnar en gåva efter mig, och det är frid. Ni ska få av min frid, en frid som ingen här i världen kan ge er. Var därför inte oroliga och rädda. Johannevangeliet 14:27

OROA ER INTE

Oroa er inte för någonting utan be till Gud och fråga honom om hjälp. Tala om för honom vad ni behöver och tacka honom ständigt. Filipperbrevet 4:6-7

NY KRAFT

Vet du inte, har du inte hört att Herren är en evig Gud, som har skapat jordens ändar?

Han blir inte trött och mattas inte, hans förstånd kan inte utforskas.

Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka.
Ynglingar kan bli trötta och ge upp, unga män kan falla.
Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med
vingar som örnar.

De springer utan att mattas, de vandrar utan att bli trötta.
Jesaja 40:28-31

FRAMTID OCH HOPP

Jag vet vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens för att ge er en framtid och ett hopp. Ni skall kalla på mig och komma och be till mig, och jag skall höra er. Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta. Jeremia 29:11-13

HÄLSA OCH FÖRTRÖSTAN

Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han jämna dina stigar.

Var inte vis i dina egna ögon, vörda Herren och undvik det onda.

Det skall ge hälsa åt din kropp, kraft åt alla dess ben. Ord-språksboken 3:5-8

UT UR SVÅRIGHETER

De vinglade och raglade som druckna, all deras vishet var borta. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han förde dem ut ur deras svårigheter. Han stillade stormen och vågorna tystnade. De gladdes över att det blev lugnt, och han förde dem till hamnen dit de ville. Psaltaren 107:27-30

ATT FUNDERA PÅ

- Vad kan du och jag göra för att få uppleva Guds frid?
- Finns det någon du behöver förlåta?
- Finns det trauman i ditt liv som du behöver Guds hjälp att komma ur?

5

FÖRSÖRJAREN - HERREN ÄR DEN SOM FÖRSER

Så skall min Gud efter sin rikedom
på ett härligt sätt i Kristus Jesus
ge er allt ni behöver.
– Filipperbrevet 4:19

I alla omöjliga situationer som kan uppstå i livet vill Herren komma med sina förunderliga lösningar och fylla våra behov från sina förråd.

INGENTING ÄR OMÖJLIGT

Anita berättar:

Som 22 åring började jag en socionomutbildning i Stockholm. Någon läste en bok för mig som hette "Korset och stiletten" av David Wilkerson*. Den handlade om kristna som jobbade med gängungdomar och narkomaner i New York City. Jag blev mycket

---

* "Filmen "The Cross and the Switchblade" finns på YouTube"

intresserad och sökte tre olika stipendier, för att åka dit på ett halvt års studier. Till allas förvåning fick jag två av dessa stipendier. Jag gjorde ett års studieuppehåll i Stockholm och reste till New York City och Detroit. Där fick jag studera hur Teen Challenge rehabcenter fungerade. Det blev ett spännande år då jag verkligen fick se Guds makt att förändra. Jag fick se att det inte finns några hopplösa fall för Gud.

Efter ett halvt år i USA var stipendiepengarna slut. Vad skulle nu hända?

En dag stod jag framför ett skyltfönster i Detroit. Jag hörde tydligt Guds röst inom mig: "Jag är din himmelske Far och nu ska jag ta hand om dig och ge dig allt vad du behöver." Tiden som sedan följde var fylld av märkliga händelser, där jag på olika sätt fick allt vad jag behövde. Inte en enda dollar eller krona kom in på "vanligt" sätt. Jag hade inget arbetstillstånd, och ville inte skriva hem till mina föräldrar och be om pengar.

En av de första av många oförklarliga händelser inträffade en söndagsmorgon när jag följde med ledaren för Teen Challenge i Detroit. Han skulle predika i en församling och jag skulle sjunga. I bilen på vägen dit upptäckte jag att det hade gått maskor på mina nylonstrumpor. Så kunde jag inte se ut när jag stod på plattformen! Jag hade inga extra strumpor med mig, inga pengar och vågade inget säga till ledaren. Jag bad att Gud skulle fixa det åt mig, men hur det skulle gå till kunde jag inte räkna ut. Före gudstjänsten var det söndagsskola för alla åldrar. Jag satte mig på sista bänken. Genast vände sig en man om i bänken framför. Han räckte mig en dollarsedel och sade: "Detta är till dina personliga behov." Överväldigad och tacksam funderade jag ändå på om pengarna skulle räcka till ett par nylonstrumpor. Fanns det överhuvudtaget någon affär som var öppen vid den här tiden? Jodå, på andra sidan gatan fanns det en och de billigaste strumporna kostade 99 cent. Vilken omsorg Gud har!

En annan glad överraskning var när en för mig obekant kvinna kom med en hel låda snygga kläder. Hon jobbade i en exklusiv

klädaffär och det som fanns i lådan hade bara några små fel som lätt kunde lagas. Jag blev naturligtvis överlycklig.

Under slutet av våren upplevde jag Guds kallelse och uppmaning att byta utbildning, från socialhögskolan i Stockholm till bibelcollage i USA. Mänskligt sett var det helt omöjligt. Man var tvungen att ha en stor summa pengar på ett bankkonto som garanti. Dessutom kunde jag inte få studielån, varken i Sverige eller i USA, och jag kunde inte arbeta för att tjäna ihop till uppehållet utan arbetstillstånd. Den skola i Maine som jag hört mycket om och blivit intresserad av, kunde inte ens ta emot utländska studenter, stod det i kurskatalogen. Det var bara en vecka kvar tills en ansökan om nytt visum måste vara inskickad och jag kunde inte få förnyat visum i USA utan att vara antagen på en skola.

Guds maning släppte mig inte. Jag ringde till rektorn på Faith School of Theology och hans svar blev: ”Vi har just fått licens för utländska studenter. Jag tar hand om visumansökan och ekonomigarantin. Du är välkommen till höstterminen!” Vilket mirakel! Allt var klart på ett telefonsamtal. Så går det verkligen inte till att komma in på en högskola, särskilt inte för en utländsk student i USA. Allting är tydligen möjligt för Gud!

En tid innan jag började skolan var jag på ett besök i en församling i Detroit. Jag medverkade med sång och berättade då jag skulle läsa teologi. En äldre man reste sig efter en stund och sade: ”Jag upplever att Herren säger att vi ska ta hand om ekonomin och det praktiska för att Anita ska kunna åka.” Det gällde t ex skoluniformer. Tjejerna skulle ha mörkblå kjol och väst med vit blus. Flera kvinnor i församlingen sydde uniformer åt mig och ungdomar tvättade bilar åt folk för att samla ihop pengar till resan. Jag fick allt jag behövde.

Jag måste få förklara vilken inriktning skolan hade där jag skulle studera. Det var en teologisk utbildning, där blivande pastorer och missionärer tränades för pionjärbete. De hade inga fasta inkomster och inga anställningsavtal. Alla fick lära sig att lita på Gud för allt. Lärarna på skolan var våra förebilder. De hade ingen

lön, enbart mat och logi. Tillsammans med eleverna bad man in allt som behövdes för att driva skolan med cirka 100 elever. Vi blev tränade att inte berätta om våra personliga behov, eftersom det då blev en form av tiggeri. Vi skulle bara tala med Herren om det.

Vid läsårets slut blev det bröllop och jag gifte mig med amerikanen Ed, som gav mig efternamnet Barker. Nu följde en spännande tid när vi skulle sätta bo. Samtidigt skulle vi flytta till Tulsa, Oklahoma för att fortsätta studierna på en högskola där Ed fått stipendier.

Vi skulle göra en bilfärd på 200 svenska mil från Virginia till Oklahoma. Kvällen före vår avfärd hade vi inga pengar till bensin. Bilen var färdigpackad och vi var redo att ge oss av när någon gav oss 30 dollar. Med detta startade vi. Vi hade varken jobb, lägenhet eller möbler som väntade i Tulsa. Vi kände inte ens någon där. Mänskligt sett hade vi en omöjlig resa framför oss.

Första dagen på vår färd, högt uppe i West Virginias berg, slutade bromsarna att fungera på den tungt lastade bilen. Ed lyckades få stopp på bilen utan någon olycka och vi bad Gud om hjälp. Bromsarna började fungera igen och vi körde ännu en dag utan problem. När vi den andra kvällen kom fram till Eds bror som var bilkunnig, upptäckte han genast att vi helt saknade bromsvätska. Det var kruttorrt! Bromsarna fungerar inte alls utan vätska, förklarade han. Det här var vår första bil och vi begrep inte bättre, vi hade missat att kolla det. Gud är barmhärtig som ger oss mirakler mitt i våra misstag. Dagen därpå besökte vi en kyrka, där jag blev ombedd att sjunga en sång. Efter mötet kom en kvinna fram till oss och berättade att hon tillhörde en församling en timmes resa därifrån. Hon hade hand om missionsinsamlingarna och den morgonen hade hon känt en stark maning från Gud att ta med sig missionspengarna och åka till den här kyrkan – utan att veta varför. Hon lydde och berättade att när jag sjöng upplevde hon hur Herren sade att det var vi som skulle ha pengarna. Gissa om det blev jubel! På måndagen passade vi på att göra den läkarundersökning som krävdes för att börja på nästa skola. När

vi skulle betala, sade läkaren: "Det här bjuder jag på." Ytterligare ett under.

När vi anlände till Tulsa sökte vi upp bostadsförmedlingen i samma stadsdel som skolan. De hade *en* lägenhet kvar och den fick vi. Fem minuter senare kom någon annan in och sökte lägenhet. Pengarna vi fått räckte precis till hyra och depositionsavgifter. Nu var kassan tom igen och vi hade inga möbler, ingen mat och inga jobb. Vilken utmaning!

Men Gud var trofast. Vi åkte till skolan för att se oss omkring. Den var stängd så vi kunde inte komma in, men där fanns en nattvakt. Jag frågade om han visste var vi kunde köpa begagnade möbler. Egentligen vet jag inte varför jag frågade, för vi hade ju inga pengar att köpa för. Nattvakten sade: "Ni behöver inte köpa något. Jag har gott om möbler hemma. Jag har lastbil också. Jag tar ledigt från jobbet och hämtar dem åt er." Tre timmar efter att vi anlant till Tulsa var lägenheten möblerad. Vi hade t.o.m. en TV. Nästa morgon sökte Ed jobb på en restaurang i närheten. Chefen sade att han hade många ansökningshandlingar liggande, men Ed skulle få förtur och fick börja jobba samma dag.

Den kvällen besökte vi en kyrka och när vi efter gudstjänsten kom till bilen som stod parkerad på ett torg, satt det en dollarsedel under vindrutetorkaren. Vi vet inte hur den hamnat där, men en ängel måste ha vaktat den tills vi kom. Sedeln räckte till tio burkar soppa. Härligt, för smörgåsarna från resan hade tagit slut. När helgen kom var soppan slut och vi var hungriga. Tidigt på morgonen tittade vi på en TV-gudstjänst som handlade om Guds omsorg. Då ringde det på dörren. Utanför stod chefen från restaurangen med sina två döttrar och tre stora kartonger. Det visade sig att han var kristen, för han sade: "Jag upplevde att Gud sade till mig att ni inte har någon mat. Stämmer det?" Efter att vi nickat jakande, rörda till tårar, bars maten in i vårt kök. Där fanns allt vi kunde önska. Kan du föreställa dig hur det kändes? Jag blir röd bara jag tänker på det.

Efter en termin fick Ed ett bättre betalt jobb på en fabrik och vi köpte en begagnad "mobile home" – en stor husvagn med fyra rum och kök. Det skulle pengarna räcka till. Problemet var bara att samma dag som Ed skulle börja sin anställning meddelades att materialet till produktionen tyvärr inte kommit och anställningen måste uppskjutas. Han hade förstås redan slutat sitt förra jobb och nu följde flera månader utan inkomst, men med fler räkningar än tidigare. Jag brukade ta räkningshögen, kolla förfallodag och säga till Gud att det skulle bli spännande att se hur Han skulle ordna med betalningen. Varje räkning betalades i tid. Det var helt oförklarligt. Så bra har det inte alltid gått när vi själva skött om det.

Vid ett tillfälle skulle vi till ett visst datum ut med 250 dollar till kvartalsamorteringen på husvagnen. Det var mycket pengar. Två dagar innan förfalldatum kom ett brev från en missionärsfamilj som vi träffat några gånger, de bodde i en annan del av USA. De skrev att Gud väckt dem klockan två den morgonen och sagt att vi behövde 250 dollar. "Vi vet inte vad ni behöver dem till, men varsågod, här är pengarna." I kuvertet låg checken och den kom precis i rätt tid!

Efter nio år i USA flyttade vi som familj med två barn, till Sverige och så småningom kom ytterligare ett barn. Efter några år då jag arbetade som ungdomspastor kom handikappåret. Det resulterade i en lönebidragstjänst på grund av min synskada. Jag fick då möjlighet att starta ett eget förlag med kassetinspelningar med musik på kristet tema. Vi bodde då i en liten lägenhet i Lund och behövde större plats för att kunna bygga en studio för produktionen.

En dag såg vi en annons i tidningen om en villa till uthyrning utanför Lund. Huset och tomten var stor, men hyran var låg. Allting lät helt perfekt. Det kändes som om det var vårt hus. Intresserade skulle svara per brev till tidningen. Tre-fyra dagar senare vaknade jag tidigt på morgonen med ett ryck. Jag hade inte svarat på annonsen! Åh, vad jag grämde mig över att ha glömt det som

kändes så rätt för oss! Det var säkert för sent, men jag skrev ändå ett brev där jag berättade om oss som familj och vårt intresse av att hyra huset. Efter en vecka ringde mannen som satt in annonsen och frågade om vi fortfarande var intresserade av huset. Det visade sig att han hade bestämt i förväg, att det brev som låg överst i högen när han hämtade svaren på tidningen, skulle få erbjudandet. Han var inte intresserad av att läsa en massa brev. Det hade kommit ca 350 svar! Men eftersom jag ”glömt” att svara omgående, kom vårt brev in sist och lades högst upp i högen. Bara Gud kunde känna till alla detaljer och orkestrera det hela på ett sådant sätt. Väl inflyttade i huset byggde min pappa en studio i källaren. Vi bodde i det huset i sex år innan vi flyttade till Uddevalla, som fortfarande är min hemvist.

De första åren i USA, där jag fick uppleva och lära känna Gud som Försörjaren, var en god och nödvändig grund för att sedan själv kunna starta ett förlag, som nu har funnits i 34 år. Under de åren har jag fått vara med om att göra ca 90 produktioner. Sammanlagt har nästan en halv miljon produktioner gått ut från förlaget, till Sverige och andra länder – därav hälften böcker.

Försäljningsvinsten av böckerna har gått till att översätta den första boken ”Det finns frihet” till engelska, ryska, thailändska, burmesiska, mandarin i Kina, hindi och arabiska. I Ryssland, Thailand och Kina har böckerna delats ut till pastorer och dessa har sedan inbjudits till pastorskonferenser där vi undervisat.

När jag var 12 år gammal och just hade överlåtit mig till att själv följa Jesus, hörde jag en dag på gatan utanför vårt hus en mans röst som sa: ”Du skall bli missionär!” När jag såg mig omkring på gatan fanns det inte en människa där så jag visste att det var Gud – den Osynlige som talade till mig. Då sa jag: ”Ja, det vill jag!” Och nu snart 60 år senare är det fantastiskt att se tillbaka hur Han fixade detta med att jag skulle bli missionär – jag som är nästan helt blind. Men det har varit på grund av Honom – den Osynlige och många goda medarbetare. Med blicken på Den Osynlige blir det omöjliga möjligt!

Filipperbrevet 4:19 ”Så skall min Gud efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt ni behöver.”

BONDENS DAG

Birgitta och Jan driver en handelsträdgård i norra Halland. Sedan flera år tillbaka anordnar de marknaden, ”Bondens Dag”, en dag då folk kommer och säljer och köper höns, kaniner, morötter, potatis, honung, bröd, sylt, saft, kläder mm – allt sådant man inte själv behöver av sommarens överflöd.

Marknaden har de sista åren lockat omkring 4000 besökare från stora delar av södra Sverige. Det betyder att cirka 800 bilar behöver parkeringsplats på åkrarna bredvid marknaden. Det har blivit en ganska stor organisation med parkeringsvakter och serveringstålt.

Ortens idrottsförening, som tidigare ansvarat för parkering och servering hade hoppat av. Inkomsterna från försäljning mm hade gett ett gott tillskott till idrottsföreningen, men man orkade inte längre med att ansvara för det hela.

Birgitta och Jan fick då tanken att fråga Sisters International, som är en kristen kvinnoorganisation, om de kunde hjälpa till och det gjorde de gärna. För hjälp med parkeringen kontaktade de motorcykelklubben Skyriders, där Birgitta och Jan också är medlemmar och fick parkeringsfrågan löst. Skyriders skulle ställa ut sina motorcyklar och ha ett stånd där man kunde samtala med människor och dela ut biblar. Sisters International skulle ansvara för serveringen och dela ut det kristna kvinnomagasinet Junia. Intäkterna skulle delas lika mellan tryckning av Bikerbiblar och hjälp till att sprida Junia till Vårdcentraler och Folkvandvårdens mottagningar. Härligt! Birgitta och Jan gladdes åt att få använda sitt företag att sprida evangelium!

Birgitta och Jan berättar:

”Två veckor innan Bondens Dag lämnade meteorologerna en väderprognos för området: regn i hela Halland så långt fram man

kan se. 800 bilar kan inte parkera på åkrarna om det blir regn. Vad skulle vi göra? Ställa in hela evenemanget? Det fanns ingen annan parkering. Det kändes som om en katastrof närmade sig. Skillnaden mellan succé och fiasko var hårfin.

Vi bestämde oss för att be Gud hålla sin hand över våra åkrar. Vi bad! Flera bad med oss! Det regnade i hela Halland. Getinge söder om oss hade otroliga översvämningar, som blev stora nyheter på TV. Det regnade överallt – utom hos oss. Folk kom på motorvägen där det ösregnade, sedan var det uppehåll i regnandet på 500 meter och därefter regnade det igen. Kunderna undrade varför det inte regnade hos oss. 'Nej, vi ska ha Bondens Dag och vi har bett Gud att hålla sin hand över våra åkrar för att vi ska kunna genomföra arrangemanget.'

Herren höll sin hand, som ett paraply, över våra åkrar i fjorton dagar. Vi kunde genomföra Bondens Dag med lika många besökare som vanligt. När kvällen kom och allt var nerplockat började det regna här också."

Visst har vi en god Gud – som är på riktigt!"

www.sisters.nu   www.junia.nu

STÖRRE OMSÄTTNING, MEN KORTARE ARBETSTID

Min frisör sedan 20 år tillbaka har en stark upplevelse av Gud som Försörjaren. Hon berättar:

"Jag hade inte varit kristen så länge när kyrkan jag tillhörde skulle starta en lärjungaskola. Min första tanke var då – den måste jag gå på! Jag ville lära mig vad det betyder att vara en Jesu lärjunge. Eftersom jag var änka sedan flera år tillbaka var jag ensamförsörjare till mina två minderåriga barn. Jag drev dessutom en frisersalong som skulle gå runt ekonomiskt.

Lärjungaskolan anordnades i Uddevalla och jag bodde i ett litet samhälle ute vid kusten fem mil därifrån. Att jag skulle avstå på grund av de här omständigheterna fanns inte i mina tankar. Jag

åkte fyra dagar i veckan in till Uddevalla. Måndag, tisdag och onsdag hade vi skola fram till lunch, sedan åkte jag hem och öppnade min salong. Torsdagar som vanligtvis var min lediga dag hade vi skola hela dagen. Skolan pågick ett läsår dvs både höst- och vårtermin.

När jag efter årets slut gick igenom räkenskaperna i mitt företag fann jag till min stora överraskning att omsättningen hade ökat markant under det år jag gått lärjungaskolan. Min effektiva arbetstid hade däremot varit betydligt mindre. Bibelordet om att vi först skall söka Guds rike och hans rättfärdighet så skall vi få allt det andra också* blev under det året en verklighet för mig.”

En liten kille hade önskat sig en cykel i födelsedagspresent. Han hade till och med bett till Gud att han skulle få en cykel – men han fick ingen! Det var inte så långt kvar till jul så han tänkte att den kanske kommer då! Han var ändå lite orolig. Tänk om Gud inte skulle svara på hans bön den här gången heller? Han fick en idé. Han gick och hämtade familjens lilla staty av Maria och Jesusbarnet, lindade in den i en liten filt, la den i sin byrålåda och sa: ”Jesus, om du vill se din mamma igen så får du ge mig en cykel i julklapp.”

ETT VÄLSIGNAT BYGGFÖRETAG

Den här händelsen utspelade sig för mer än 30 år sedan.

Olle hade ett byggföretag tillsammans med Gösta. Olle var kristen men det var inte Gösta. Efter ett antal år ville Olle bryta avtalet med sin kompanjon, delvis på grund av deras olikheter. Gösta ansåg det helt otänkbart. Då började Olle leta efter angreppspunkter där Gösta inte varit schyst emot honom. Han fick ihop en lång lista och frågade en jurist om det var skäl nog att bryta deras avtal. Situationen i företaget var också mycket

ansträngd. Under många månader hade de försökt sälja de färdiga villor som byggts i företaget, men utan resultat. De hade till och med talat om risken för en konkurs.

Under en bönesamling bad man för Olle och hela situationen i företaget. Plötsligt hörde Olle en röst inom sig som sa: ”Du älskar inte Gösta!” Olle upplevde att det var sant, han bekände det och bad Gud om förlåtelse och han förlät Gösta.

Det här hände på söndagskvällen. När Olle kom till kontoret på måndagen upplevde han en sådan förvandling – rummet där han satt tillsammans med Gösta var på ett påtagligt sätt fyllt med Guds Härlighet.

Efter en kvart ringde de första husspekulanterna, sedan ringde det hela dagen. Tidigare hade ingen ringt på flera månader och mäklarna sa att det inte gick att sälja hus. Efter en vecka var alla färdiga villor sålda och till och med några som ännu inte var påbörjade. Olle upplevde att Gud välsignade honom och företaget därför att han ödmjukade sig och förlät sin kompanjon. Som en följd av Olles förändrade sinnelag blev också Gösta kristen.

BIBELN BERÄTTAR

BESPISNINGSSUNDRET

Fram emot kvällen kom hans efterföljare till honom och sa: "Det är redan sent, och det finns inget att äta här i ödemarken. Skicka iväg folket, så att de kan gå till byarna och gårdarna här i närheten och köpa mat." Men Jesus sa: "Ni själva kan ge dem mat!" "Hur då?" frågade hans efterföljare. "Det skulle ju kosta en förmögenhet att köpa mat till allihop." "Hur mycket mat har ni?" frågade han. "Gå och ta reda på det."

När de kom tillbaka rapporterade de att det fanns fem bröd och två fiskar. Jesus bad dem då att säga till människorna att sätta sig ner i grupper på 50 eller 100 personer, där det fanns grönt gräs. Han tog sedan de fem bröden och de två fiskarna och såg upp mot himlen och tackade Gud för dem. Efter det bröt han bröden i bitar och gav varje efterföljare lite bröd och fisk, som de skulle ge vidare till folket. Alla åt och blev mätta, och efteråt samlade man upp tolv fulla korgar med bröd och fisk. Det var 5 000 män som hade ätit, förutom kvinnor och barn. Markusevangeliet 6:35-44

FISKETUREN

Senare visade sig Jesus för sina efterföljare igen vid Galileiska sjön, och så här gick det till: En grupp bestående av Simon Petrus, Tomas, som kallades Tvillingen, Natanael från Kana i Galileen, Sebedaios söner Jakob och Johannes, och två andra efterföljare var där tillsammans.

Då sa Simon Petrus till de andra: "Jag ger mig ut och fiskar", och de andra svarade: "Vi följer också med." Så steg de i båten och for ut på sjön, men de fick inte en enda fisk på hela natten. När det sedan blev morgon stod Jesus på stranden, men de förstod inte att det var han.

Jesus ropade till dem: "Hur har det gått för er, mina vänner? Har ni fått någon fisk?" "Nej", svarade de.

Då sa han: "Kasta ut nätet på höger sida om båten, så får ni fisk."

De följde hans råd, och nu fick de så mycket fisk att de inte orkade dra in nätet! Den efterföljare som Jesus älskade sa då till Petrus: "Det är Herren Jesus." Och när Simon Petrus hörde att det var Herren, knöt han om sig sitt ytterplagg, för han hade nästan inget på sig, och han hoppade i vattnet och simmade i land. De andra efterföljarna kom efter med båten och släpade nätet med fiskarna. De var ungefär 100 meter kvar till stranden. När de kom i land såg de att Jesus hade gjort upp en eld och höll på att grilla fisk och baka bröd över glöden.

Jesus sa nu till dem: "Hämta några av fiskarna som ni just fick." Då steg Simon Petrus upp i båten och hjälpte de andra att dra nätet iland. Det fanns 153 stora fiskar i nätet, men trots att det var så fullt hade det inte gått sönder.

Jesus sa sedan till sina efterföljare: "Kom hit och ät." Ingen av dem vågade fråga vem han var, men alla förstod att det var Herren. Och Jesus gick fram till dem och gav dem av brödet och fisken. Detta var tredje gången som Jesus visade sig för sina efterföljare sedan han uppstått från de döda. Johannesevangeliet 21:1-14

UR JESU BERGSPREDIKAN

Därför säger jag: Oroa er inte för hur ni ska klara livet, hur ni ska få mat och dryck eller kläder att ta på er. Nog finns det viktigare saker i livet än mat och dryck och kläder?

Se på fåglarna! De oroar sig inte för vad de ska äta. De sår inte och skördar inte och samlar inte i några lador, men er Far i himlen ger dem mat ändå. Är ni inte mycket mer värda för honom än vad fåglarna är? Vad tjänar det till att oroa sig? Kan det förlänga era liv med en enda timma? Naturligtvis inte! Och varför oroar ni er för kläder? Se på liljorna på ängen. De arbetar inte och tillverkar inga kläder.

Ändå försäkrar jag er, att inte ens kung Salomo i all sin prakt var så vackert klädd som de. Men om Gud nu ger så underbara kläder åt gräset, som idag står på ängen och imorgon kastas på elden, skulle han då inte ordna kläder åt er? Litar ni fortfarande så lite på Gud?

Oroa er alltså inte för vad ni ska äta och dricka, eller för vad ni ska ta på er. Gör inte som de människor som inte känner Gud. De jagar efter allt detta och oroar sig hela tiden.

Men er Far i himlen vet redan vad ni behöver. Han kommer att ge er allt detta, om ni först och främst strävar efter att göra Hans vilja, så att Han får regera bland er.

Oroa er alltså inte för morgondagen, utan lös problemen den dag de verkligen dyker upp. En dags bekymmer räcker mer än väl.

Matteusevangeliet 6:25-34

ATT FUNDERA PÅ

- Tror du att Gud är intresserad av dig och bryr Han sig om ditt liv?
- Behöver du hjälp med att förändra något i ditt liv?
- Skulle någonting på din arbetsplats, familj eller omgivning förändras, om du beslöt dig för att förlåta dem som gjort dig illa?

6

LIVSFÖRVANDLING

Den som lever i gemenskap med Kristus
är ju förvandlad till en ny människa.

Det gamla livet är borta,
och något nytt har börjat.

– Andra Korintierbrevet 5:17

Herren är min Rättfärdighet. Jag får en rätt ställning inför Gud och befrias från skuld när jag tar emot Jesus.

Herren är den som helgar. När jag tillåter Jesus, förändrar Han mig till att bli mer och mer lik Honom.

Herren är den som är nära. Den Helige Ande, Hjälparen bor i mig som tillhör Jesus och Han vill varje dag ge mig närhet, vishet och kraft.

FAMILJ I KAOS BLEV RÄDDAD

Lena och Paul gifte sig när de var 19 år gamla, strax efter att deras första son kommit till världen. De två kom från helt skilda uppväxtmiljöer. Lena kom från en välbärgad familj, men drabbades

av svår sjukdom i början av tonåren. Paul var en faderlös mobbad flykting från Östtyskland.

De ville så mycket men var i sin omognad oförmögna att bygga en sund och trygg familj. Konflikterna var många och äktenskapet knakade ordentligt i fogarna. En dag efter åtta års äktenskap bad de i sin förtvivlan en bön till Gud: "Gud, om du finns, hjälp oss, vi klarar inte det här!"

Gud hörde dem.

En dag kom en man och ringde på deras dörr. Det var Lena som öppnade. Mannen frågade om han fick komma in och berätta om Jesus. Lena tänkte säga nej och stänga dörren men en röst inom henne frågade: "Vågar du inte lyssna?" Det avgjorde saken och hon bjöd mannen att stiga in. Maken som låg och vilade i sovrummet ropade: "Vem är det?" "Det är någon som vill berätta om Jesus!" svarade Lena. Förskräckt hörde hon honom svara: "Det ska inte vara någon dj...a Jesus här!" Lena såg hur en smärta drog över mannens ansikte och hastigt sa han: "Ja, jag ska gå", och så gick han. Det var som att en kall hand gripit om Lenas hjärta. Hon ville springa efter honom och förklara, men när hon kom ut var han borta – som uppslukad! En tid efter det försökte Paul ta livet av sig genom tabletter och han försökte även ta livet av sin hustru Lena. Hon var i sin tur frestad att knuffa honom baklänges utför trappan. Båda var flera gånger under psykiatrisk vård.

Ännu en son föddes, men då hade mannen lämnat sin familj, utan att tala om vart han tagit vägen. Han började dricka mer och mer och sökte andra kvinnors kärlek. Längst inne ville varken Lena eller Paul att deras äktenskap skulle sluta på det sättet. Efter en tid flyttade de ihop igen och försökte lappa ihop äktenskapet. Men Paul engagerade sig mer och mer som trubadur och folkdansinstruktör. Han var nästan aldrig hemma.

Lena ville i slutet av det året vara ensam ett tag och koppla av med bad och läsning så hon ringde en resebyrå och frågade var man kunde bada vid den här årstiden. Av deras två alternativ blev det Eilat vid Röda Havet. Överraskande ville Paul också följa med.

När Lena packat ner de tio böcker som hon lånat på biblioteket, hörde hon en röst som sa: "Ska du inte ta med dig Bibeln för du ska ju till Bibelns land?" Nästan förnärmat gick hon till bokhyllan för att se om det fanns en Bibel där. Nya Testamentet och Psaltaren, som var Pauls konfirmationsbibel, stod där. Hon tog den och nästan slängde den ner i väskan med orden: "Den kommer jag ändå inte att läsa."

Efter flygförseningar och bagage på avvägar, kom de fram till husvagnsbyn, som man byggt upp för turister. När Lena öppnade väskan var alla böcker utom Bibeln spårlöst försvunna. Bibeln låg överst i väskan! Lena blev så arg att hon slängde Bibeln i väggen, och sa att hon måste ut och skaffa något att läsa. De tillbringade första dagen i Eilat med att leta efter böcker på svenska, men utan resultat. I brist på annan litteratur blev det ändå Bibeln hon började läsa.

När hon nu började läsa evangelierna hände något märkligt. Det var som om hon befann sig mitt i handlingen som en Jesu lärjunge. Hon kom till slutet av Johannes och läste om hur Johannes och Petrus sprang till den tomma graven hur de såg linnebindlarna ligga där med huvudduken hopvikt på en särskild plats och att: "Johannes såg och trodde.* När Lena läste detta, såg hon också och kom till tro. Hon hade tidigare försökt läsa Bibeln men bara blivit arg. När hon nu läste i evangelierna förstod hon till sin stora förvåning att Bibelns berättelser måste vara sanna. På grund av Lenas entusiasm blev Paul också intresserad av Bibeln och läste Matteusevangeliet, när Lena tog en paus i läsandet.

Lena sa: "Vi måste se Jerusalem." De tog en buss dit. Det besöket blev för dem båda en omtumlande upplevelse. Vid Klagomuren upplevde Lena en "Helig närvaro", så påtagligt att hon förstod att det måste vara Gud, och Paul tänkte när de gick på gatorna i Gamla staden: "Tänk om Jesus verkligen funnits, tänk om han har vandrat här?"

När de kom till flygplatsen för att åka hem kom beskedet att de måste betala en flygskatt på grund av den rådande krigssitua-

tionen, men de hade inga pengar kvar. De kom då ihåg att de fått dollarsedlar av ett par amerikanska tjejer som ville att de skulle köpa trätofflor i Sverige och skicka till dem. Summan visade sig vara exakt lika stor som flygskatten – det var bara att stiga på planet och åka hem till Sverige.

Den våren tog Lena emot Jesus som sin personlige Frälsare, något som förvandlade hennes liv totalt. Det var inte utan kamp och det hände inte i någon kyrka, utan en natt efter en ångestfylld dröm där satan proklamerade för henne gång på gång att hon aldrig skulle finna sanningen. Men satan föll på sitt eget grepp. Lena hade ju funnit sanningen och kommit till tro när hon läste Bibeln där i Israel. Nu kom Jesus själv till hennes undsättning, Han uppmanade henne att skriva ner allt hon hade att leva för. Under tiden hon skrev lade sig ångesten och hon hörde Jesus säga: "Varför skulle just du inte finna sanningen?" Lenas gensvar blev: "Ja, varför skulle just jag inte finna sanningen?" Hon blev påmind om att hon funnit sanningen när hon läste Guds Ord. Hon bad Herren att visa henne vad hon skulle göra, på ett sätt så att hon inte skulle vara så tveksam. Efter det somnade hon gott.

Dagen efter ledde Herren henne till Frälsningsarmén. Efter mötet sa hon till kårledaren att hon ville bli soldat. Förvandlingen hos henne var så radikal att Pauls fördomar om kristendom och kristna slogs sönder av hennes kärlek till Jesus, av hennes kärlek till honom, hennes förlåtande attityd och hennes nya liv. Efter några månader följde han med henne på ett möte. Där tog också han emot Jesus som sin personlige Herre och Frälsare.

Lena och Paul fick uppleva hur deras liv i kaos blev förvandlat, när de tog emot Guds förlåtelse för alla deras felsteg och misslyckanden. Skam och skuld lyftes av och hjälpte dem båda till en förändring i karaktär och livsstil. Bit för bit fick Paul hjälp från Gud för sitt häftiga humör. Guds Ande fyllde dem mer och mer med frid, glädje, tålamod och självbehärskning. De fick också en väldig frimodighet att berätta för andra om sitt nya liv. Trubaduren Pauls visor fick ett helt nytt innehåll.

Efter ett år började de på Frälsningsarméns officersskola i Stockholm. Lena och Paul har nu i 40 år delat med sig av de goda nyheterna om vem Gud är. De gläds åt fem barn och många barnbarn och har nu också firat guldbryllöp.

Paul och Lena har en speciell kärlek till folket i det förutvarande Sovjetunionen. Den kärleken har genom åren fört båda dit på ett hundratal resor med hjälpsändningar och evangeliets goda nyheter.

Många gånger har Lena och Paul fått hjälpa andra, både i Sverige och utomlands att be den enkla bönen för att ta emot Jesus:

Himmelske Far. Tack, att Du älskar mig!
 Jag bekänner min synd och skuld inför Dig.
 Jag vill ta emot Din kärleksgåva Jesus, och bli Ditt barn.
 Jesus Kristus, jag tror att Du dog för mina synder,
 för att jag skulle kunna få förlåtelse.
 Jag tror att Du uppstod från de döda.
 Tack, att Du gjorde det för mig!
 Nu vill jag ta emot Dig, som min Frälsare och Herre.
 Kom in i mitt hjärta och var min Herre för resten av mitt liv.
 Helige Ande, föd mig på nytt!
 Skapa i mig ett rent hjärta och gör mig till en Jesu lärjunge.

Lena och Paul håller med om den enkla förklaringen till vad kristen tro är. Förlåtelse för det förflutna, nytt liv för idag och hopp för framtiden.

Paul Forséns bok: "De faderlösas pappa" finns för gratis nedladdning på www.omegaskrift.nu

MÄSTERVERKET

En berömd konstnär besökte den plats där han var född och uppväxt. Han gick runt bland affärerna och kom då till en antikaffär. I

fönstret hängde ett av hans mästerverk som han målat långt innan han blev berömd – han kunde knappt tro att det var sant! Målningen var repad och smutsig och ramen var trasig, men det var hans mästerverk.

Han kunde inte gå in i affären, säga att det där var hans målning och be att få den. Om han ville ha den tillbaka var han tvungen att köpa den, för att sedan kunna göra rent den, restaurera den och sätta på en ny ram.

Vi är alla Guds mästerverk, skapade till Hans avbild, men synd och ondska kom in i världen och smutsade ned och förstörde Hans mästerverk – människan. För att kunna restaurera oss måste Gud köpa oss tillbaka. Det gjorde Han genom att sända sin Son Jesus som betalade priset för oss genom sin död på korset. Nu kan Gud restaurera och hela våra liv – när vi ber Honom om det.

VEM ÄR DEN OSYNLIGE?

”Genom sin tro på Gud lämnade Mose sedan Egypten. Han var inte rädd för faraos hämnd, utan fortsatte att gå, eftersom han genom sin tro liksom såg Gud, den Osynlige, framför sig.” Hebreerbrevet 11:27

När Mose fick uppdraget av Gud att leda Israels barn ut ur Egypten, frågade han Gud: ”Vem skall jag säga har sänt mig?” Då svarade Gud: ”Då skall du säga till Israels barn ’Jag Är’ har sänt mig till er.” Andra Moseboken 3:14

Genom hela Bibeln presenterar Gud sig själv som **”Jag Är”**. Det namnet visar olika egenskaper och förmågor hos Gud, t.ex. Läkaren, Herden, Friden, Försörjaren. Alla dessa Gudsnamn pekar på Jesus. Han säger själv: ”Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kan komma till Fadern utom genom mig.” Johannes evangelium 14:6

TÄNKVÄRT

Det hände för många år sedan, innan det fanns självbetjäning på bensinmackarna. Folk stod i kö för att få hjälp med att tanka, fylla på olja, tvätta rutorna m.m. Det var en storhelg och en lång kö med väntande bilar. En präst var sist i kön och när det slutligen blev hans tur sa servicekillen: ”Det är märkligt att folk väntar till sista minuten med att förbereda sig inför en långresa.” ”Ja, jag vet,” sa pastorn, ”det är samma sak i min bransch.”

BIBELN BERÄTTAR

DEN FÖRLORADE SONEN

Jesus berättade sedan: ”En man hade två söner. Den yngre sa till sin pappa: ’Jag vill ha min del av arvet nu, istället för att vänta tills du dör.’ Och pappan gick med på att dela sin egendom mellan sönerna. Några dagar senare hade den yngre sonen sålt allt han ägde och gav sig iväg till ett främmande land. Där levde han ett vilt och omoraliskt liv och gjorde snart slut på alla sina pengar.

Men en svår hungersnöd drabbade landet, och han började svälta. I sin förtvivlan bad han då en lantbrukare att anställa honom, och mannen skickade ut honom för att vakta svin. Till slut var han så hungrig, att han längtade efter att få äta av svinens mat, men ingen gav honom något. Då insåg han äntligen hur dum han varit och sa till sig själv: ’Hemma hos pappa har de anställda mat i överflöd, och här håller jag på att svälta ihjäl! Jag går hem till pappa och säger: Pappa, jag har syndat mot både Gud och dig. Jag är inte värd att kallas din son längre, men låt mig åtminstone få arbeta som en av dina tjänare.’ Och så gick han tillbaka hem till sin pappa.

Men medan sonen fortfarande var långt borta, såg hans pappa honom och fylldes av kärlek och medlidande. Och han sprang emot sin son och kramade om honom och kysste honom. Sonen utbrast: ’Pappa, jag har syndat mot Gud och mot dig. Jag är inte värd att kallas din son längre.’ Men hans pappa sa till tjänarna: ’Skynda er! Ta fram mina finaste kläder och sätt på honom dem. Sätt en ring på hans finger och skor på hans fötter! Hämta sedan gödkalven och slakta den, så att vi kan äta och ha en stor fest. För min son var död men är levande igen. Han var förlorad men har kommit tillbaka till mig.’ Och så började festen.”

Lukasevangeliet 15:11-24

"LILLA BIBELN"

Gud älskade ju människorna så mycket att han gav dem sin enda Son, för att de som tror på honom inte ska gå förlorade utan ha evigt liv. Johannesevangeliet 3:16

JESUS ÄR UPPSTÅNDELSEN OCH LIVET

Sedan sade han: "Vår vän Lasaros sover, men nu ska jag gå och väcka honom." Hans efterföljare trodde då att Jesus talade om vanlig sömn, så de sa: "Vad bra! Om han sover så blir han snart frisk." Men Jesus menade att Lasaros hade dött. Därför sa Jesus rent ut till dem: "Lasaros är död. Och för er skull är jag glad att jag inte var där, för hans död ska hjälpa er att tro på mig. Men nu måste vi gå till honom."

Tomas, som kallades Tvillingen, sa då till de andra efterföljarna: "Kom, låt oss gå med, så att vi kan dö tillsammans med honom." När Jesus kom fram till Betania berättade man för honom att Lasaros redan hade legat i graven i fyra dagar.

Betania låg bara några kilometer från Jerusalem, och många människor hade kommit därifrån för att trösta Marta och Maria i deras sorg. Men när Marta nu hörde att Jesus var på väg gick hon ut för att möta honom, medan Maria stannade hemma.

Marta sa till Jesus: "Herre, om du hade varit här, så hade min bror inte dött. Men jag vet ändå att Gud ska ge dig vad du än ber honom om." Jesus svarade: "Din bror ska bli levande igen." Då sa Marta: "Ja, jag vet att han ska bli levande igen den dag alla de döda väcks upp och Gud ska döma människorna."

Men Jesus sa till henne: "Jag är den som uppväcker de döda och ger dem liv igen. Den som tror på mig ska leva, även om han dör. Han får evigt liv därför att han tror på mig och ska aldrig någonsin dö. Tror du det, Marta?"

"Ja, Herre", svarade hon. "Jag tror att du är Messias, den utlovade kungen och Guds Son, som skulle komma hit till världen." Johannesevangeliet 11:11-27

LOVA HERREN FÖR HANS GODHET

Lova Herren, min själ! Hela mitt inre, prisa hans heliga namn!

Lova Herren, min själ, och glöm inte allt gott han gör – han förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar,

Barmhärtig och nådig är Herren, sen till vrede och stor i nåd.

Han går inte ständigt till rätta och behåller inte sin vrede för evigt.

Han behandlar oss inte efter våra synder och lönar oss inte efter våra missgärningar.

Så hög som himlen är över jorden, så väldig är hans nåd över dem som vördar honom. Psaltaren 103:1-3, 8-11

HERREN KÄNNER MIG

Herre, du rannsakar mig och känner mig.

Om jag sitter eller står vet du det, du förstår mina tankar fjärran ifrån.

Om jag går eller ligger ser du det, med alla mina vägar är du förtrogen.

Innan ordet är på min tunga vet du, Herre, allt om det.

Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.

Den kunskapen är för underbar för mig, den är så hög att jag inte kan fatta den.

Vart kan jag gå för din Ande, vart kan jag fly för ditt ansikte?

Stiger jag upp till himlen är du där, bäddar jag åt mig i dödsriket är du där.

Tar jag morgonrodnadens vingar, gör jag mig en boning ytterst i havet, ska också där din hand leda mig och din högra hand hålla mig.

Säger jag: "Låt mörker täcka mig och ljuset bli natt omkring mig", så är inte mörkret mörkt för dig. Natten lyser som dagen, mörkret är som ljuset.

Du har skapat mina njurar, du vävde mig i moderlivet.

Jag tackar dig för att jag är så underbart skapad.

Underbara är dina verk, min själ vet det så väl.

Benen i min kropp var inte osynliga för dig när jag formades i det fördolda, när jag bildades i jordens djup. Dina ögon såg mig när jag bara var ett foster.

Alla mina dagar blev skrivna i din bok, formade innan någon av dem hade kommit.

Hur ofattbara är inte dina tankar för mig, Gud, hur väldig är inte deras mångfald!

Räknar jag dem är de fler än sandkornen. När jag vaknar är jag kvar hos dig.

Rannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar.

Se om jag är på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.
Psaltaren 139:1-18, 23-24

ATT FUNDERA PÅ

- Den mest sålda och lästa boken över hela jorden är Bibeln, har du läst den?
- Vågar du tro på att du är ett Guds mästerverk?
- Vill du att den Osynlige blir synlig för dig?
- Kan alla människor bli frälsta?

Vill du göra samma erfarenhet som Lena och Paul och ta emot Jesus som din personlige Frälsare? Då kan du be frälsningsbönen på sidan 123.

Vill du ha kontakt med någon att samtala med kan du gå in på www.jesus.se och klicka på kontakt. Där kan du också få en Bibel.

TACK

STORT TACK till alla er som bidragit till att den här boken blivit verklighet. Innerligt tack till alla som frikostigt delat era livsberättelser så att också andra kan bli uppmuntrade av de erfarenheter ni haft med den Osynlige.

Tack Lena Rosdahl och Åse Ogenblad Larsson för att vi tillsammans fått göra den här boken. Så här har det gått till:

Jag har dikterat de flesta berättelserna i en ljudfil som min man Erik därefter överfört till sin dator och skickat till Åse i Huskvarna. Hon har omarbetat berättelserna till skriven text och mejlat till Lena i Skåne för vidare bearbetning. På telefon har Lena sedan läst texterna för mig och tillsammans har vi gått igenom dem på samma sätt som vi gjort med de flesta av mina manus under 34 år. Jag som saknar ett skrivspråk och inte kan hantera en dator är oerhört tacksam till Åse och Lena.

När vi tre gjort så gott vi kunnat har manuset skickats ut till ett antal handplockade personer som gett klarsynta kommentarer och påpekanden som gjort att vi fått tänka till en extra gång. Därefter har Åse, Lena och jag träffats, gått igenom allt, bearbetat och fört in ändringar. Nästa steg har varit de medverkandes god-

kännande av sina berättelser och allra sist korrekturläsning av de färdiga texterna.

TACK till alla er som på olika sätt funnits med i processen: Erik Andersen, Marie och Roger Arnfell, Ingrid Caesar, Lena Forsén, Carin Fremer, Carin Henrikson, Ingrid Högman, Carin Johansson, Bengt Kristoffersson, Torbjörn Larsson, Sara Matti och Gitten Thornberg.

Sist men inte minst går det stora tacket till Gud som gjort ännu en bok möjlig!

*Tidigare böcker av
Anita Barker Andersen:*

Det finns frihet
Det finns hälsa och helande
Naturligt övernaturligt
The way out
Guide till helande
Änglavakt
Fångad av hopp
Om en Gud som bryr sig
På riktigt
Se det osynliga

www.omegaskrift.nu

